

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ДЖЕК СЛЕЙД МУСТАНГИ,
УБИЙЦИ, ЛАСИТЪР

Джек Слейд

Мустанги, убийци, Ласитър

1.

Ласитър подкара кафявия си кон през гората. Дърветата бяха нарядко. В далечината се виждаше пътят. Насреща му с все сила се носеше каруца. Конете летяха, но камшикът продължаваше да плющи по гърбовете им, а гласът, който ги подканяше да бързат, беше висок и писклив и издаваше ужас и страх.

„Състезание“, помисли си Ласитър. Секунди след това установи, че е бил прав. Но това беше надбягване на живот и смърт.

На капрата на фермерска каручка стоеше жена, която с камшик и диви крясъци подканваше конете да бързат. За момент Ласитър видя лицето ѝ – пламнало и белязано от смъртен страх.

Отстрани галопираха двама мъже, които почти я настигаха. Лицата им бяха корави, очите им блестяха жадно и похотливо. Единият сграбчи поводите на левия кон, а другият се наведе от седлото на височина на капрата и посегна към юздите. Жената изплющя с камшика и остави кървава следа през лицето му. Но това не възпря нападателя. Ласитър успя да види как колата спря. Мъжете смъкнаха жената долу, повлякоха я със себе си и се скриха в храстите. Тя мълчеше, но продължаваше да се брани с диво, нямам отчаяние.

Ласитър скочи от седлото и стисна здраво своя „Паркър“, който висеше на колана му. Когато стигна храстите, двамата мъже бяха успели да смъкнат всички дрехи на жената. Докато единият ѝ държеше ръцете, другият се опитваше да се намести между бедрата ѝ. Тя напрягаше последните си сили, за да се освободи.

Ласитър често беше размишлявал по въпроса, но никога досега не беше успял да разбере подобни мъже. Защо да вземаш със сила това, което може да се получи навсякъде почти без пари? Ако не с нея, с безброй други жени. Дори безплатно. Само срещу няколко нежни думички... Наистина не можеше да ги разбере, а и досега не се беше намерил някой, който да му обясни.

Ласитър вдигна пушката си и я насочи срещу тях.

– Хайде, достатъчно! Спрете!

Двамата замръзнаха по местата си. Жената също не помръдна. Мъжът, който притискаше ръцете ѝ към земята, вдигна очи. Другият се обърна. Похотливият израз в очите му беше от ясен по-ясен. Ласитър се приближи до него, и насочи двойната цев право в челото му. Мъжът

вдигна ръце и хвърли плах поглед към двуцевката.

– Я не се намесвай! – извика другият.

Беше нисък, набит мъж на около 40 години. Лицето му беше пурпурночервено от възбуда, а сега и от гняв. Пръстите му висяха като нокти на птица над револвера, закачен на колана.

– Само не се опитвай да извадиш револвера – каза спокойно Ласитър. – Хайде, ставайте! И двамата! Ръцете на тила или ще стрелям!

Мъжът пред него бавно се надигна. Ласитър обърна двуцевката към другия и той също се изправи.

Жената продължаваше да лежи безмълвно, вцепенена от ужас. Не беше разбрала изобщо какво се е случило.

– Настрана! – заповяда Ласитър.

Мъжете изпълниха нареждането. След две крачки спряха отново.

– А сега изчезвайте! – Ласитър свали пушката. – И повече да не съм ви видял!

Двамата се поколебаха, размениха кратки погледи, завъртяха се на пети, метнаха се на конете и препуснаха.

Жената беше млада, руса, а фигурата ѝ беше просто прекрасна. Ласитър едва се съдържаше да не я гледа непрекъснато. Той проследи с поглед мъжете, а после се обърна към колата, натоварена с чували.

– Облечете се и ще ви заведе вкъщи!

Тия проклети копелета бяха разкъсали всичките ѝ дрехи. Нищо вече не беше годно за обличане. Ласитър бързо отиде при коня си, откачи одеялото и се върна при жената. Тя се беше изправила и притискаше разкъсаните дрехи до гърдите си. Гледаше го безпомощно. Той наметна одеялото на раменете ѝ и завърза краищата му отпред. Погледна дълбоко в сините ѝ очи. По лицето ѝ беше изписан смъртен ужас. Сега му изглеждаше по-млада. Като я видя одеде изправена на капрата, беше решил, че е на около 30 години. После между мъжете в хралалака прецени, че е най-много на 25. Сега обаче му стана ясно, че няма дори и 20 години. Гърдите ѝ бяха закръглени и стегнати, но раменете – още тесни като на ученичка. Боже мой, на колко ли години беше в действителност!

– Онзи беше прав – каза изведнъж жената. – Не биваше да се намесвате!

Ласитър направи гримаса.

– Какво?!

– Двамата са от хората на Баримор!

– Казвате го така, като че ли хората на Баримор са в правото си да постъпват както искат. Кой е този Баримор? А вие коя сте, та тези

типове могат да се отнасят по този начин с вас?

– Баримор ли? О, Боже! Кой е той ли! – Тя артистично завъртя очи.
– Между каньона Хако и Рио Гранде той е всичко: дявол, сатана, владетел, цар, закон!

– Закон?

– Точно така!

– И?

– Коя съм аз ли?

– Да!

– Нима не го разбрахте досега! Аз съм от тези, които той нарича измет или дървеници, които трябва да бъдат стъпкани.

– Моето име е Ласитър. – Мъжът леко повдигна шапката си.

В красивите ѝ сини очи проблесна кратка подигравателна усмивка.

– А аз съм Фелиситас, една от дървениците от каньона Хако.

Ласитър сви вежди.

– Каква работа имат там дървениците?

– Конче! Мустанги! Ние ловим последните, които са останали, опитомяваме ги, обзядваме ги и въобще ги отглеждаме.

– Ние?

Тя се поколеба за миг, въздъхна дълбоко и накрая каза:

– Братята ми и аз.

– Вие водите домакинството?

– Братята ми са женени. Аз се занимавам с конете. – Тя посочи каручката. – От време на време ходя и в града. Въобще върша всякаква работа.

– И това не се харесва на онзи Баримор?

– Точно така.

– Хайде да вървим! Ще ви отведе до каньона.

– Не! – Тя като че ли се изплаши. – Не искам. Вие, разбира се, ми спасихте живота. Ако ония двамата не ме бяха убили след това, щях да го направя самата аз. Естествено ви дължа благодарност. Но, разберете ме, не бих искала братята ми да узнаят нещо!

– Но защо?

Тя го погледна право в очите.

– Ако братята ми узнаят нещо, то ще е последното, което ще чуят в живота си!

– Ще оседлаят конете си, ще отидат при ония негодници и...

– Ще умрат! – прекъсна го тя. – Струва ли си тогава да научат всичко?

– Разбира се, че не. Но... – Ласитър млькна.

– Какво „но“? – изгледа го строго тя.

– Не можете вечно да премълчавате всичко! Освен това следващия път може да се случи с някоя от снахите ви. А тогава ще е все едно дали сте мълчали или не.

– Моля ви, мистър Ласитър, не се грижете за моите проблеми. Още веднъж – благодаря ви! Беше смело от ваша страна.

Тя докосна леко страната му, обърна се и закричи към колата.

Ласитър погледна след нея. Дългите й стройни крака се показваха изпод одеялото. Той неволно протегна ръка към нея, но бързо я отпусна. Искаше му се да й каже: „Подарявам ви одеялото“, но замълча. Помисли си как ли щеше да уреди всичко, когато се появи вкъщи, увита в чуждо одеяло, без никой да разбере какъв ужас е преживяла. Трябваше да я попита, колко братя има.

В това време тя се качи на колата и потегли, без да се обърне нито веднъж.

Едва след като съвсем се скри от очите му, Ласитър тръгна към коня си. Беше тръгнал към Фармингтън, за да получи там нови нареждания от Бригада Седем.

Баримор!

Никога не беше чувал името му. Но какво значение имаше? Такива типове се срещат навсякъде. Лошото е, че тия копелета никога не свършват.

Ласитър се метна на седлото, прекоси шосето и продължи на север. Мястото беше хълмисто, изпъстрено с високи гърбици, всичките голи и поради това подобни на огромни костенурки. На хоризонта като кули се издигаха гигантски върхове по седем и осем хиляди стъпки високи.

Ласитър отдавна беше приел за свое неотменно правило никога да не изпуска от очи околната местност. Още повече след подобна случка. Можеше просто да застреля ония типове, всеки шериф би го оправдал. Да, трябваше да ги застреля и вече нищо нямаше да чуе за тях.

Внезапно изгърмя изстрел и стетсънът се накриви на дясното му ухо. Ето че новата му хубава шапка за 50 долара се сдоби наведнъж с две дупки: една малка отпред и една по-голяма, разкъсана, отзад.

Бяха двамата кучи сина, които искаха да изнасят Фелиситас посред бял ден направо на пътя. С револвери в ръцете излязоха от храсталата и се изпречиха пред Ласитър. Той дръпна юздите и спря коня. С тия типове трудно можеше да се излезе наглава. Беше го разбрал вече преди малко на пътя.

– Хвани паркъра за ремъка и го хвърли към нас! – заповяда niskият набит мъж, който одева в пристъп на ярост беше посегнал към револвера си, макар че Ласитър беше насочил дулото на пушката си право в челото на приятеля му.

Ласитър нямаше друг избор, освен да последва заповедта. Той отвърза ремъка от седлото, замахна и хвърли пушката към мъжа. Но замахът му се оказа твърде слаб. Двущевката падна точно пред краката на кафявия кон. Ласитър извинително вдигна рамене.

– А сега колана с револвера! – извика якият омбре. – Откопчай го и го пусни на земята!

Ласитър посегна с две ръце, откопча колана и го пусна на тревата заедно с 45-милиметровия револвер.

Типовете се ухилиха доволно.

– А сега слез! – нареди niskият мъж с важна физиономия. – Но бързо или ще стрелям!

Ласитър прехвърли десния си крак през задницата на коня и полека се смъкна от лявата му страна на земята.

– Хайде, ела тук! – изкрещя мъжът. – Ти, копеле, дето се бъркаш в чужди работи! Идвай или ще стрелям!

Ласитър беше съвсем наясно на какви е попаднал. Затова не се колеба нито секунда. Беше бърз точно толкова, колкото беше потребно, за да се защити срещу тия кучи синове. Послушно тръгна към тях. Но направи само една крачка. После светкавично падна на земята и се претърколи между краката на коня си в дясно, където се намираще револверът му.

В същия момент отекнаха два изстрела. Блесна светкавица, чу се трясък и Ласитър щеше да е мъртъв, ако реакцията му не беше по-бърза от тази и на най-бързия дявол. Сграбчи револвера ведно с ремъка и кобура и стреля. Всеки изстрел повдигаше ръката му с още пет инча. Успя да улучи както niskия широкоплещест мъж, така и другаря му. Двамата се строполиха като отсечени един върху друг. Ласитър се хвърли напред и с едно претъркаляне достигна своя паркър. С двущевка в лявата ръка и с готов за стрелба револвер в дясната, той скочи на крака.

Но двамата мъже не помръдваха. Бяха мъртви.

Ласитър изруга и изпитателно се огледа наоколо. Много мразеше подобни мигове. Не искаше да убива никого, но в крайна сметка и той самият нямаше намерение да умира.

Намери конете в храстите, изведе ги навън и натовари отгоре им двата трупа. Омота ги здраво със собствените им ласа, за да не паднат.

Завърза с дълго въже двата коня и ги подкара заедно с тежкия им товар обратно към пътя, който водеше към Блу Уотър, градче, разположено на река Рио Сан Хосе, чиито води устремно се носеха през тесни долини и клисури към Рио Гранде.

Някога усамотено търговско място, днес градът беше заобиколен от всички страни с богати ферми, а стопанството и търговията процъфтяваха.

Офисът на шерифа се намиреше на пазарния площад, точно срещу камбанарията и пожарната.

Хората се спираха по улиците и гледаха след чуждия ездач с двама-та мъртъвци, които всички в града познаваха. Това бяха Харалд Берл и Лаурел Джуд и не само че бяха известни на всички, но и в града всеки знаеше за кого работят и за кого яхат конете си. Каквото и да е станало, смъртта ги е настигнала, когато се изпълнявали поръчение на Баримор. Следователно не беше чудно, че минувачите се спираха и протягаха шии да видят по-добре.

Никой не познаваше мъжа, който докара Берл и Джуд. Досега той не се беше мяркал насам.

Шерифът видя как хората се спират по улиците, погледна навън и смаян спря на прага. Посочи към Ласитър и извика:

– Какво е станало? Къде намерихте тия мъже?

Ласитър спря пред офиса и слезе от коня. Шерифът излезе на улицата, която бързо се беше напълнила с хора, и обиколи двата трупа, за да установи дали действително са мъртви.

– Къде ги намерихте? – повтори въпроса си той.

– Намерих ли? Изразът май не е съвсем точен.

Шерифът го погледна втренчено. Наоколо се чу шепот.

– Да влезем в офиса – каза той на Ласитър и тръгна пред него.

– Как се казвате? Кой сте вие? – попита шерифът, веднага щом затвори вратата след Ласитър.

– Казвам се Ласитър. Яздех към Фармингтън, когато забелязах на шосето фермерска каруца и двама ездачи. На капрата седеше млада руса жена. Ездачите я преследваха, настигнаха я, смъкнаха я от колата и се опитаха да я изнасят.

Шерифът стисна юмруци.

– И вие видяхте това със собствените си очи? – Той сви вежди и внимателно изгледа Ласитър отгоре до долу.

– Аз успях да възпра мъжете да извършат онова, което бяха замислили – обясни Ласитър. – После продължих пътя си и...

– Какво значи „да възпра“? – прекъсна го шерифът.

– С оръжие в ръка ги принудих да се откажат от престъпните си намерения и ги прогоних. Вече бяха разкъсали дрехите на жената. Когато продължих пътя си, те внезапно се изпречиха пред мен и веднага стреляха.

– Но...

– Но не улучиха – сви рамене Ласитър. – Да не мислите, че ще се оставя да ме убият?

Шерифът раздражено посочи към вратата.

– Говорите за мъжете там отвън?

– А за кого другиго?

– Знаете ли какви хора бяха те? – попита заплашително шерифът.

Тонът му изобщо не направи впечатление на Ласитър.

– Не ги познавам. Но като видях какво се готвеха да направят, явно са били мръсници.

Очите на шерифа бяха присвити и диво просветваха.

– Жената ми каза, че били хора на Баримор.

– А коя е тази жена?

Ласитър сви рамене.

– Каза ми само, че името ѝ е Фелиситас и живее заедно с братята си в каньона Хако, където имат ранчо за обзядване на коне.

– Ранчо за коне!

– Ловят мустанги, обзядват ги и ги отглеждат. Или поне така разбрах.

– Явно не сте разбрали добре, мистър Ласитър – рече гневно шерифът. – Ранчо! Лов на мустанги! Ония там са крадци на коне. Най-обикновени конекрадци!

– Дори и така да е!

– Какво?!

Шерифът пое дълбоко въздух и го изгледа.

– Дори и да са конекрадци, никой няма право да насилва жена. А освен това не вярвам, че тази жена краде коне!

– Не си създавайте погрешни впечатления, мистър Ласитър! – просъска шерифът.

Беше дребен, набит мъж с плешива глава, която постоянно променяше цвета си. Според това дали беше ядосан, или не, тя ставаше ту червена, ту отново побеляваше.

– Не е там проблемът – отговори спокойно Ласитър. – Аз възпрях двама мъже да извършат престъпление. Вместо да се оттеглят тихо и

кратко, както би трябвало, те ме причакаха на скрито място и стреляха по мен, за да си отмъстят. Но не успяха! Не те улучиха мен, а аз тях.

Шерифът подпря ръце на кръста си и издаде брадата си напред.

– Жените са нежни създания – продължи Ласитър. – А са и малцинство в тази пустиня. В мое присъствие никой няма право да изнасили дори и курва. Иначе ще си докара нещо по кубето или между рогата. Защото в такива случаи ми причернява пред очите и ставам лош. Имате ли още въпроси към мен?

И Ласитър решително се насочи към вратата, но спря на прага с ръка на бравата.

– Къде отивате, мистър Ласитър?

– Във Фармингтън. Там ме чакат отдавна.

– Който и да ви чака, ще трябва да почака още известно време. Още доста време!

– Какво искате да кажете? – изненада се Ласитър.

– Вие сте арестуван!

Ласитър се изсмя.

– Тогава ще се оплача на мистър Баримор.

Това трябваше да изглежда като виц. Но не беше.

Шерифът стана тъмночервен, наду се като жаба и извади револвера си.

– Аз съм Баримор! – произнесе тържествено той.

Ето че Ласитър беше влязъл в леговището на лъва, без да подозира. Триста дяволи! Къде остана шестото му чувство, развило се в продължение на дългите години, пълни с опасности и приключения? Досега винаги беше разчитал на него.

– Дайте си оръжието – подкани го Баримор.

Ласитър не се поколеба. Нямахше никакво значение дали хората от каньона Хако са конекрадци, или не. И двамата мъже там отвън искаха да си отмъстят по своя дребнав и гаден начин. Дори този идиот тук не мислеше за нищо друго, иначе Ласитър не би могъл да си обясни поведението му. Може би хората в града подвиваха опашка пред него, защото беше закачил звездата на гърдите си и твърдеше, че представлява закона. Но за Ласитър това не значеше нищо. Арестуването му беше явен произвол, несъобразен с никакъв закон. Момчетата във Вашингтон нямаше само да се изсмеят, ако той обосновеше закъснението си с тази причина. Те щяха направо да го освиркат, и то здравата.

Ласитър предпазливо измъкна револвера от кобура, хвана го с три пръста за дулото и закрачи към Баримор. Баримор посегна към

револвера и за секунда сведе очи, за да не го изпусне. Това беше достатъчно за Ласитър. Юмрукът му улучи право в целта. Колтът излетя от ръцете на Баримор, а вторият удар на Ласитър го събори по гръб на бюрото, което изтрещя. Тялото му се стовари на пода и повече не помръдна. Ласитър изруга, изтри ръцете си в панталона и намести стетсът без да изпуска от очи дребния човек на пода.

Разбира се, щеше да мине доста време, преди Баримор да дойде на себе си. Тъкмо това време щеше да използва Ласитър, за да изчезне от града. Нямаше никакъв смисъл да изправи пред съда този негодник. А може би юмручните удари вече го бяха излекували. Но на това не можеше да се разчита. По-добре да използва състоянието му и да се измъкне.

Спря се за момент на прага. Междувременно отвън се бяха събрали стотина души и всички гледаха Ласитър сериозно, почти враждебно. Цареше напрегната тишина.

Ласитър затвори вратата и отиде при коня си, без да обръща внимание на никого. Метна се на седлото и препусна.

Веднага след това един от множеството се втурна в офиса. Отвори вратата и след него нахълта цяла дузина мъже.

Ласитър пусна коня си в галоп и чу крясъците, пронизителните изсвирвания и изстрелите. Всеки от насъбралите се мъже стреля по три пъти във въздуха. Сигнал за тревога, както веднага прецени Ласитър.

В равномерен галоп той излезе от града. При последните къщи на Мейн Стрийт се обърна и забеляза четирима ездачи, които го преследваха. Зад камбанарията видя още мъже да извеждат конете си и да се мятат на седлата. Ласитър пришпори кафявия си жребец и сви встрани от пътя, за да заличи следите си в трудно проходимите места около рио Сан Хосе. Теренът пред него стана силно наклонен. Жребецът продължи да галопира устремно. Разстоянието между него и преследвачите, които в този момент излизаха от града, беше голямо. Ласитър продължи в галоп до брега на реката, но там внезапно спря сгорещения си кон с проклятие на уста.

Къде, по дяволите, беше попаднал?

Видя пред себе си брод. Наоколо местността беше равна като тепсия, от която някой гладен омбре беше омел и последните трошички. Нямаше нито дърво, нито храст, които да го прикрият. Бреговете на реката се виждаха на повече от миля разстояние.

Ласитър пришпори прашния си жребец и го подгони през брода. Поне посоката беше вярна. Фармингтън се намираще право на север. Значи нямаше нужда да прави кръгове, а и преследвачите му нямаха

шанс да скъсят пътя, да го задминат и да го причакат в засада.

Слънцето вече почти докосваше хоризонта, когато жребецът показва явни признаци на умора. Но и конете на преследвачите сигурно бяха на края на силите си.

Тъмнината носеше спасение. Поне за този ден. Ласитър беше наясно, че преследването нямаше да свърши скоро. Вече беше сигурен, че в лицето на този дребен дебелак е попаднал на корав противник, който непременно ще му докара неприятности.

Беше убил двама души, които го бяха нападнали, но без да знае точно какво искаха от него. Стига толкова. Сега ще потегли право към Фармингтън. Може би командирът от Бригада Седем, с когото трябваше да се срещне там, ще успее да озапти този Баримор, който и да е той в действителност. Все пак негодникът носеше шерифска звезда.

Слънцето залезе, започна да се смрачава. Скоро падна нощ. Ласитър смени посоката, спря след една миля и се установи в една защитена от вятъра котловина. Погрижи се за коня си и вечеря. После се покачи на ръба на котловината и внимателно се огледа за преследвачите си, преди да се приготви за сън. Намираще се на гола височина, от която се разкриваше широка равнина, нощно черна, над която искреше звездното небе. Дълго гледа в тъмнината, докато най-последно съзря далечните червеникави звездици, които не бяха част от небесния свод. Преследвачите се бяха разделили на две групи. Това, което видя, бяха лагерните им огньовете. Най-последно узна каквото му трябваше. Легна успокоен в спалния чувал. Най-важното беше на следващата сутрин да тръгне навреме.

Когато слънцето заля планините с жълти, червени и златни лъчи, той вече беше на път. Жребецът устремно го понесе на север.

2.

Повел кафявия си кон за юздата, Ласитър вървеше бързо към масива Уайт Рок. Като че ли всичко се беше объркало по някакъв необикновен начин. През целия ден преследвачите бяха зад него, можеше да се закълне в това. Но, без да усети как, тия кучи синове се появиха внезапно пред него.

Пътят вървеше стръмно нагоре. Кафявият жребец пристъпваше с усилие, главата му висеше надолу. Изведнъж спря.

Ласитър дръпна юздата и вдигна очи. На около сто ярда по-нататък между скалите изникна нечия фигура. Беше жена, облечена в дълга светлосиня рокля, която вятърът увиваше около краката ѝ.

По-късно Ласитър можеше да се закълне, че не беше и помислял за Фелиситас. Но това беше тя.

Той спря и изпусна юздите от ръцете си. Тя се затича надолу.

– Хелоу, Ласитър!

Той се учуди, че е запомнила името му.

Тя стоеше срещу него с дългата си руса коса, сплетена на плитка, с широката пола, увита около краката ѝ – и се усмихваше.

– Фелиситас! – промълви Ласитър, изненадан и зарадван.

– Кажй „Фе“!

– Фе! – И той вдигна дясната си ръка за поздрав. – Как си?

Тя вече беше при него и обви ръце около шията му, сякаш бяха стари познати. Изгледа го внимателно и нежно докосна с върховете на пръстите си брадясалото му, потно и прашно лице.

– Вече трети ден те гонят в кръг, защото си убил двама мъже заради нас, конекрадците – каза тя и го целуна леко по върха на носа. – Бедничкият ми! Изглеждаш толкова уморен и гладен... Защо не дойде веднага при нас? Май си твърде горд. Или те е страх, че онези ще имат предлог да ни нападнат?

– От вчера на обед вече не знам къде съм!

– Тогава се радвай, че те намерих! – Тя се засмя и го пусна, тъкмо когато той се канеше да я притисне до себе си и да я целуне. – Ела! Тук горе няма да те открият.

Тя го побутна към коня му. Въпреки че смяташе да върви пеша, той се метна на седлото. Тя просто стъпи на ботуша му и се сгуши в него. Взе поводите от ръката му и подкара кафявия жребец. При това обви

врата му с лявата си ръка и го погледна в очите. Сияеше така просто и естествено, че той я почувствува като своя сестра, която отдавна не беше виждал.

Дори кафявият жребец се зарази от нейното добро настроение. Досега едва-едва беше кретал в мъчителната горещина през стръмните скали. А сега закричи бодро и гъвкаво като елен в сенчеста гора, макар че нито теренът, нито температурата се бяха променили.

– Защо не ми каза, че Баримор е самият шериф? – упрекна я Ласитър.

– Нали ти казах, че Баримор тук е всичко! – усмихна се Фелиситас и лицето ѝ отново засия. – Казах ти също, че беше по-добре да не се намесваш. А на всичкото отгоре си застрелял и ония двамата! – Тя поклати русата си главица. – Само заради някаква си конекрадка...

Тъкмо преминаваха върха на скалите и пред очите на Ласитър се разкри зелена клисура със стръмни стени. Тук работеха ловците на коне. На мустанги!

Бяха издигнали високи бели стени от корабно платно, които заблуждаваха мустангите, че са истински скали. Те скриваха от очите на дивите коне приготвения им капан, в който неминуемо попадаха, когато, подкарани от викачите, искаха да избягат между предполагаемите скали.

Това обаче не беше каньонът Хако. В тази долина братята на Фелиситас ловяха мустанги. От другата страна имаше барака и площадка за обзядване. Това личеше по двете кошари, в които оседлаваха диво отбраняващите се четириноги.

Фелиситас насочи жребеца към хижата.

– Дотук може да се стигне само през каньона Хако – обясни тя на Ласитър, когато слязоха пред колибата. – И докато аз съм тук, братята ми няма да пуснат никого да се качи горе.

– Значи тук все още има диви коне? – попита Ласитър и се огледа с интерес.

– От хубави по-хубави! – въодушевено отговори Фелиситас. – Сега са на север. Вчера наблюдавах две млади жребчета. Ако имаме късмет, първото стадо ще се появи само след два-три дни.

„Ако имаме късмет!“ Какво искаше да каже? Дали говореше за себе си и братята си, или мислеше и за него? След два-три дни! Ласитър искаше да си отспи, а и жребецът му се нуждаеше от почивка. После обаче трябваше да продължи пътя си. Очакваше го командващият на Бригада Седем. А подобна отлагателна причина, колкото и руса и стройна да е,

не можеше да бъде призната от неговите хора. Хубавичко щяха да го наредят!

– Погрижи се за коня си! Аз ще приготвя нещо – рече Фелиситас и Влезе в колибата.

Ласитър хвана юздата и поведе кафявия жребец към преграденото място. Зад оградата забеляза великолепен мустанг, който пасеше свободно, но беше вързан с дълго въже за едно дърво и носеше букаи на предните си крака. По този начин конят правеше само малки крачки и не можеше да развали всичко наоколо в стремежа си да се освободи. Жребецът обърна към тях интеллигентните си очи.

Ласитър свали седлото от коня си и го пусна да пасе свободно. Зад кошарата през долината течеше малка рекичка. Кафявият жребец веднага препусна натам. Мустангът изцвили, сякаш искаше същите права и за себе си. Десет подскока в едната посока, десет в другата, с високо вдигната глава и с очи, вперени в кафявия жребец.

В този момент от колибата излезе Фелиситас.

– Кротко! – извика тя и плесна с ръце.

Мустангът спря, обърна се към нея и размаха опашка.

– Доведох го със себе си тук горе – обясни тя на Ласитър, – за да не скучая и онези в каньона да не ме обвиняват, че само ям и нищо не върша.

– Обяздваш ли го?

– Той е едно проклето копеле, псе от презизподнята! Като се съблека, ще те уплаша. Цялата съм на сини и зелени петна. – Тя се върна в колибата. – След пет минути ще ядем.

Ласитър дълго гледа след нея с присвити очи. „Като се съблека...“ Дали наистина е още момиче? Почти повярва в това...

Мустангът отново изцвили, но скоро наведе глава и продължи да пасе. Жребецът на Ласитър жадно пиеше вода. Когато утоли жаждата си и се обърна към сочната трева, Фелиситас повика Ласитър.

Той пристъпи вътре и свали новия стетсън от главата си. Фелиситас, която носеше тенджерата от печката на масата, изненадано спря.

– Имаш добри маниери – промълви учудено тя.

– Братята ти не правят ли така? – ухили се Ласитър.

– Ах, те ли? Никога не си свалят шапката, а и се протягат по време на ядене.

Ласитър седна и през цялото време внимаваше да не опира лактите си на масата.

Имаше агнешко с фасул. Как ухаеше само! Едва по време на

яденето той забеляза колко много е огладнял.

– Отлично! Много хубаво готвиш, Фе!

– Само го притоплих. Сготвих го, когато дойдох тук горе. Не обръщам голямо внимание на яденето.

– Дни наред ядеш едно и също?

Тя се засмя.

– Всеки ден да готвя – твърде много работа. Пък и не ми е приятно. Когато съм в ранчото, никога не готвя. Само когато съм сама, както тук горе.

– Кой те научи да обяздваш коне?

– Сама. Гледах братята си да плуват и когато един ден паднах във водата, вече можех да плувам. С обездката беше същото. Бяхме уловили един черен жребец. Същият негодник като онзи отвън. Когато вече никой не смееше да го яхне и братята ми искаха да го оставят за товарен кон, аз посмях да се кача отгоре му. Едва не ми счупи кръста. Но пък му изкарах всичкия въздух от конските дробове. Два пъти повторих този номер. После вече придоби по-добри маниери. По това се познават добре възпитаните коне. Че имат маниери. С мъжете е същото. За съжаление братята ми са зле възпитани.

– Колко братя имаш?

– Четири.

– О!

Тя наведе очи.

– Двама от тях са вече мъртви.

– Нещастен случай при обязждане или при лов на коне?

– Умряха на бесилката. Бяха конекрадци!

„Значи е вярно“, помисли си Ласитър.

– Поне Баримор твърдеше така – продължи Фелиситас, гребейки бързо с лъжицата си. – Ако ги познаваше, никога не би казал подобно нещо за тях.

– Съд ли ги осъди? Трябва да е имало свидетели...

Фе остави лъжицата.

– Готова съм. Ти наяде ли се?

– Почти ще се пръсна.

Тя погледна в тенджерата.

– Тъкмо ще стигне и за утре.

После стана отнесе съдинката на печката и я бутна в ъгъла.

– Да, имаше съдебен процес – каза тя, като седна отново на масата.

– На улицата пред шерифския офис. Баримор накара десет от хората си

да се явят като свидетели. Всички казаха едно и също. Тогава съдията осъди братята ми на смърт и същите тези мъже, които се явиха като свидетели, ги обесиха. Боже мой, какъв ужас беше!

Тя се загледа мрачно пред себе си и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Бяха такива добри момчета...

– А другите ти братя? Искам да кажа, те не предприеха ли нещо?

– Те узнаха едва на следващата сутрин. Какво можеха да сторят?

Фелиситас събра чиниите и приборите, стана и отиде да ги измие. Ласитър не искаше да я притеснява повече с въпросите си. Трябваше да си изясни някои детайли, които го интересуваха. Мустангът зад къщата пронизително изцвили. Фелиситас подскочи и се обърна към Ласитър:

– Табун диви коне! Усетил ги е. Ела! Ела да видим!

Тя хукна навън и Ласитър бързо я последва. Когато пристъпи прага, тя вече стоеше с разкрасени крака и далекоглед на очите си. Въобще не беше забелязал кога го е взела. След малко Фе свали далекогледа, обърна се към него и замахна с ръка:

– Ела при мен! Там са, на север!

Ласитър застана до нея, взе далекогледа и погледна. През един прозорец между скалите в края на клисурата откри три коня, изправени върху отдалечено карстово било. Животните бяха на черно-бели петна. Повече не се виждаше.

– Виждам три!

– Да, нещо като преден пост – обясни Фе. – Утре ще слеза в каньона Хако да съобщи на братята си.

Той ѝ подаде далекогледа и тя отново погледна през него. Беше възбудена от появата на конете.

Слънцето залезе и за секунди животните в далечината изчезнаха. Фе отпусна далекогледа.

– След два дни са тук. Всички! Цялото стадо. Би могъл да ни помогнеш да ги докараме пред платницата!

Без да изчака отговора му, тя отиде до оградата и се облегна. Мустангът се обърна към нея и я загледа с интерес.

– Благодаря ти – каза му тя. – Видях ги. Но въпреки това утре е твой ред!

Дивият кон кратко изцвили. Фе се извърна към Ласитър:

– Виждаш ли! Той ме разбира. Всички коне ни разбират, само дето ние не ги разбираме.

Ласитър кимна с глава. Вероятно тя имаше право. Никога не беше

разглеждал въпроса от тази му страна. Май беше вярно това, което каза Фе. Често беше забелязвал, че конят му много добре разбира какво се иска от него. Ласитър обаче не винаги можеше да си обясни поведението му.

– Искаш ли чаша уиски? – изтръгна го от мислите му Фелиситас.

Той я изгледа. Това момиче непрекъснато го смущаваше. Последва я в колибата, където ги очакваха две пълни чаши – една за него и една за нея.

Беше твърде много за жена. Затова задържа ръката ѝ.

– Ако изпиеш това, Фе, ще паднеш под масата!

– Искам да забравиш какво щеше да се случи там долу – произнесе с треперещ глас тя. – Искам да мислиш, че съм красива.

Той взе чашата от ръката ѝ, остави двете чаши на масата и я обгърна с ръце.

– Но за това не ни е нужно уиски!

Слънцето отдавна беше залязло, смрачаваше се. В колибата беше полутъмно. Предметите почти не се различаваха.

Фелиситас потърси погледа му.

– Ти си красив и голям мъж, Ласитър. Моля те, обичай ме!

Ласитър нежно я целуна.

– Няма защо да ме молиш!

Тя скри лице на гърдите му.

– Аз... аз още никога не съм го правила. Трябва ли да се страхувам?

Тя копелета долу на пътя! Щяха да съспят младостта ѝ! Ласитър беше истински доволен, че случайността го отведе там точно навреме. Той я притисна нежно до себе си и започна да я милва.

– Не бива да се страхуваш! Много е хубаво, когато се любиш.

Тя закима с глава, но не посмя да го погледне. Той почувствува желанието и очакването ѝ, вдигна я на ръце и я зацелува. Тя обгърна с ръка врата му и отговори на целувките му, без да отвори очи. Ласитър я отнесе в стаята, отпусна се с нея на леглото и продължи да я милва нежно, докато не я облада с голямо внимание. Тя потрепера и за момент като че ли се вцепени от страх. Но Ласитър беше достатъчно опитен и бързо успя да я върне към върховното преживяване. Чертите на лицето ѝ се отпуснаха и по устните ѝ пробягна унесена усмивка. Той успя да разбуди чувствеността ѝ и в нея избухна буря от емоции, които я накараха почти да загуби съзнание.

Огънят беше запален, пламъците на страстта се разгаряха с буйна сила. Фе беше щастлива, че е станала жена, и още по-щастлива от това,

че именно Ласитър я беше направил такава. Той беше толкова голям, толкова силен и същевременно толкова нежен и мил! Тези мисли предизвикаха сълзи в очите ѝ. Големият мъж нежно пресуши сълзите ѝ с целувки, без да задава въпроси. Фе беше сигурна, че той разбира какво става с нея и беше толкова щастлива, че ѝ се искаше единението им да трае вечно.

Любовното опиянение продължаваше и така първият любовен час се превърна в дълга любовна нощ. Вече се зазоряваше, когато двамата заспаха прегърнати.

3.

Когато Ласитър отвори очи, беше сам в леглото. Слънцето беше изгряло. Беше го събудил някакъв шум. Отвън се чуваше конски тропот и неспирни плясъци с камшик.

Ласитър разбра, скочи от леглото и бързо се облече.

Фе беше оседлала черния мустанг. В джинси, тексаски ботуши и карирана риза, тя стоеше твърдо изправена върху този черен дявол, който като луд подскачаше с всичките си четири крака и при това непрекъснато се въртеше в кръг. Веднъж наляво, веднъж надясно. Но дори и това не можеше да му помогне. Не успяваше да свали крехката жена от гърба си. Често мустангът отхвърляше ездачката на няколко ярда над седлото и дългата ѝ руса коса се развяваше на всички страни. Но тя отново и отново сядаше здраво на седлото и дори за момент не изгуби равновесие.

Ласитър усети как у него се надига уважение към тази жена.

– Ласитър! – извика Фелиситас. – Гредите на вратата!

Той разбра намерението ѝ. Искаше да извади душата и на този мустанг. Изтича и свали гредите. Едва беше дръпнал и последната, когато Фе профуча с мустанга навън. Шибайки яростно с камшика великолепния див жребец, тя го подгони през долината. Ездачката правеше широки кръгове. По едно време изчезна зад платницата, за да се появи след малко отново иззад кошарата. Фе стоеше като истински жокей на седлото, плющеше с камшика и викаше пронизително.

Галопът продължаваше през зелената клисура.

Фе устоя на дивата езда. Но не и мустангът. Това безкрайно учуди Ласитър. Най-накрая тя го подкара към кошарата и враният жребец вървеше укротен. Беше мокър от пот. И на този див жребец му бяха омекнали коленете!

Ласитър задържа коня, докато Фелиситас слезе. Тя свали седлото и пусна жребца свободно в кошарата. Ласитър отново препречи входа с големите греди. Фелиситас едва си поемаше дъх, но беше щастлива. Той отиде при нея и сложи ръка на рамото ѝ:

– Май си съсипана, а?

Тя весело се засмя.

– Ни най-малко!

– Учиш го на добри маниери – припомни ѝ той нейните думи.

В сините ѝ очи проблесна гордост.

Фе носеше ръкавици от светла свинска кожа с обърнати маншети. Ласитър свали ръкавицата и целуна пръстите ѝ един по един. Тя го погледна и леко се изчерви, после бързо го целуна и влезе в колибата. Ласитър я последва. Той трябваше да продължи пътя си и сега обмисляше как да ѝ обясни всичко. Но просто не намираше думи.

На печката вреше вода. Скоро аромат на кафе изпълни колибата. Ласитър се облече и събра нещата си. Когато излезе от стаята със седлото, праметнато през рамо, едва не се сблъска с Фелиситас. Тя го беше наблюдавала през откреннатата врата.

– Ласитър, ти си отиваш! – Разочарование прозвуча в гласа ѝ.

Какво можеше да ѝ каже? В този миг пред колибата тресна изстрел. Двамата стреснато се обърнаха към вратата и Ласитър пусна седлото на пода.

– Излизай, Ласитър! Знаем, че си вътре! – прозвуча мъжки глас.

Той погледна към Фе.

– Кой е този?

В очите ѝ се изписа страх.

– Господи, ами братята ми? Как е дошъл дотук? Това е Уилям Ломакс, един от хората на Баримор.

Фе тръгна към вратата. Ласитър я задържа и я дръпна навътре.

– Не мърдай от мястото си! – пошепна ѝ той. – Ако някой стреля, навеждай глава!

После отиде до прозореца и погледна навън.

Бяха осем мъже. Колибата имаше само един прозорец. Дявол знае колко души се бяха събрали от другата страна.

– Ласитър, излез доброволно! – отново извика гласът. – Иначе ще подпалим колибата...

Ласитър широко разтвори вратата и излезе на прага. С бърз и изпитателен поглед обходи събраните мъже.

Уилям Ломакс беше висок и силен мъж на около четиридесет години. Слабото му, прорязано от бръчки лице беше гладко избръснато. Носеше ботуши с дълги кончове и въпреки горещото лято беше облечен с дълго черно яке. С две ръце държеше уинчестъра си. Другите мъже също държаха пушките си готови за стрелба и насочени право към Ласитър.

– Какво има? – попита спокойно Ласитър.

– Шерифът иска да те види – отсече Уилям Ломакс. – Ти какво си мислеше?

– Говориш за Баримор? – уточни Ласитър.

– Баримор е шерифът. И не си въобразявай, че пълномощията на шерифа на Блу Уотър не стигат дотук. Законите на мистър Баримор важат дотам, докъдето стигат пушките му. – Той посочи мъжете около себе си. – Ето тия пушки. Сега ясно ли е?

По лицето му се виждаше, че е убеден в това, което говори. Ласитър не си правеше никакви илюзии. Осем души! Осем изстрела! Не беше малко.

Въпреки това не можеше просто да подвие опашка и да се остави да го хванат.

Явно беше сгрешил, че се стремеше да избяга от преследвачите си с надеждата да не стигат до открит сблъсък. Още в града трябваше да изстреля всичките си куршуми. Тази страна не прощаваше грешките, дори и най-дребните. Затова и подобна грешка трудно можеше да се поправи.

– В името на закона! Ласитър, ти си арестуван! – викна Ломакс и тръгна с отмерени крачки към него с насочен уинчестър. – Дай оръжието! – И протегна лявата си ръка.

Ласитър беше наясно, че трябваше да се действа бързо, ако иска да спаси живота си. Никога досега не беше се предавал без борба, беше използвал и най-малкия шанс да спечели играта.

Този път шанс му предостави самият Уилям Ломакс, който, нищо неподозиращ, пристъпи в неговия обсег на действие. Ласитър посегна с две ръце, дръпна пушката от ръцете на Ломакс, изтегли собствения си револвер и притисна дулото в корема му.

Ломакс за кратко време преодоля изненадата си. Но и това колебание беше достатъчно за Ласитър. Той хвърли пушката настрана, измъкна колта му от кобура и също го метна настрана.

Ломакс и физически се оказа по-слаб от Ласитър. Когато той го стисна с две ръце, съпротивата му бързо отслабна. Ласитър го обърна, сграбчи го за яката, насочи пистолета зад ухото му и пристъпи напред срещу другите мъже, които не смееха да помръднат. Всичко стана твърде бързо, а и никой не искаше да рискува живота на Уилям Ломакс.

– Още някой иска ли да опита? – Ласитър ги обходи с бърз поглед. Лицата на мъжете останаха безизразни, никой не се раздвижи.

– Тогава изчезвайте! Бързо към завоя! Ломакс ще остане тук.

Мъжете се поколебаха, но после отпуснаха оръжията си и потеглиха. Без дори да се обърнат назад, те мълчаливо и плътно един до друг заслизаха надолу в западна посока.

– Това няма да ти се отрази добре, Ласитър! На нея също – каза със скръцащ глас Ломакс.

Ласитър така трясна с револвера си по тила Ломакс, че той политна напред.

– Какво общо има тя? – попита сърдито Ласитър.

– Ти си търсен от закона – отговори Ломакс, надигна се на колене и разтърка тила си.

– Какво? Какъв закон? Само че ми отговори както трябва!

– Законът на мистър Баримор!

Ласитър се изсмя и отпусна револвера си.

– Изчезвай! И никога повече не се мяркай насам! Много здраве на Баримор! Ако продължавате да ме преследвате, ще се върна в Блу Уотър. А там и сто души като теб няма да могат да го защитят. Защото ще си взема верен приятел. – И Ласитър вдигна ръка с четиридесет и пет милиметровия пистолет. – Този!

– Нека онази курва вътре ти каже кое ще бъде по-добре за вас – предупреди го Ломакс.

Ласитър стреля и Ломакс се сви разтреперан, когато шапката му отлежя.

– Не смей повече да си отваряш устата, защото следващият куршум ще заседне три сантиметра по-ниско!

Уилям Ломакс хвърли към него поглед, пълен с гняв и омраза. Но насоченият револвер го укроти и той бързо стана, вдигна шапката си и се оттегли от полесражението. Хората му вече бяха изчезнали. Ласитър се загледа след него с присвити очи.

– О, Господи! – въздъхна зад него Фе. – Качили са се откъм каньона Хако!

Той се обърна към нея.

– Нали братята ми знаят, че съм тук! – извика отчаяно тя. – А това може да означава единствено, че са мъртви! – Фе скри лице в ръцете си и избухна в отчаян плач. – Боже Господи!

Ласитър я прегърна.

– Успокой се! Ще отидем да видим. Още нищо не се знае.

– Братята ми знаят, че съм тук! Никога не биха пропуснали Ломакс и хората му. Казах им какво щяха са сторят с мен Харалд Берл и Лаурел Джуд там долу на шосето, ако не беше се появил ти. Нали много добре знаят колко ме е страх от хората на Баримор!

Нищо не можеше да я успокои. Тя искаше веднага да оседлае мустанга, но Ласитър успя да я разубеди. Както предишния ден, той я взе пред себе си на седлото е тръгна след Ломакс и хората му, които вече бяха изчезнали между скалите.

Пътят водеше към изхода на зелената долина през тясна клисура със стръмни стени, които при навлизането в каньона все повече и повече се разширяваха, така че успяха да преминат на кон и последния стръмен участък. Ласитър усети миризма на изгоряло и измъкна уинчестъра от чантата на седлото, тъй като се опасяваше от нова среща с ония типове. Скоро обаче разбра, че това не беше миризма на лагерен огън.

Мирисът ставаше все по-силен и скоро стана непоносим. Сега вече Ласитър се убеди: миришеше на пожар. Ето че и Фе ужасено изпищя и посочи напред.

– Ранчото! Няма го вече!

Ласитър пришпори коня и напрегнато се огледа на всички страни. Вече и той започна да мисли, че братята на Фелиситас са намерили смъртта си.

Уилям Ломакс си е пробил път през каньона Хако с жестока борба. При това братята на Фе са претърпели поражение. Хората на Баримор са ги отстранили от пътя си. Друго обяснение не можеше да има.

Фе стоеше пред развалините на ранчото и тихо викаше братята си:

– Ори, Лем, къде сте? Ори, Ори, Лем, отговорете!

Ласитър спря до нея. Никъде не се виждаха човешки тела. Фе с мъка се извърна:

– Всички са изгорели в огъня!

– Не вярвам! – Той протегна ръка към нея. – Хайде да огледаме за следи.

Тя се втурна към него и се метна на седлото. Ласитър пришпори коня и се заоглежда на всички страни.

Къщата и стопанските сгради около нея бяха почти напълно опожарени. Ласитър поведе коня си из развалините. Натъкнаха се на конски трупове. Цяла дузина! Бяха простреляни от упор. Фе се извърна протресена.

Баримор беше използвал удобния случай да освободи за себе си каньона Хако.

Ласитър почти не се надяваше, че ще намерят братята живи.

Каньонът се простираше от изток на запад, прорязан от коритото на река Хако, която през този сезон беше доста плитка. На това място каньонът имаше ширина около две мили и беше изпъстрен на някои места от голи, а на други – от гъсто обрасли хълмове и могили. Скалните стени, които го обграждаха, бяха стръмни и високи около триста стъпки.

Внезапно две човешки фигури преградиха пътя им. Фе светкавично скочи от коня и, крещейки от радост, се спусна към тях.

– Ори, Ори – изпищя тя, хвърли се на вратата на единия мъж, разцелува го и изтича към другия.

– Лем! – извика отново и прегърна брат си с все сила.

Ори беше по-младият. И двамата бяха силни и яки светлокоси момчета. Носеха джинси, карирани ризи и елечи върху тях. Изглеждаха като работници в ранчо.

Ласитър слезе от седлото пред Ори, поздрави и понечи да му подаде ръка. Но мъжът не му обърна внимание. Ласитър се вгледа в него и видя недоспало, изтощено и сбръчкано от умора лице.

– Ти ли си Ласитър?

– Да – ухили се Ласитър. – Точно така!

– Лем, той е! Това копеле тук е Ласитър! – извика Ори.

Лем обгърна Фе с ръка и тръгна с нея към тях.

– Това е Ласитър! – разгневи се още повече Ори. – Вярно е, значи. Той е бил горе при сестра ни. Фе! Какво означава това? Да не би двамата да сте спали заедно?

– Ори! – извика смутено Фе.

Ори протегна ръка и посочи към ранчото.

– Ето, виж какво ни струваше това! Ония кучи синове подпалиха дома ни, защото не можах да уловя този тип. Бихме се, за да те защитим. Сега схващаш ли какво си сторила? Вече си мисля, че и долу на шосето е било точно обратното.

– Не, Ори, не! – изплака Фе, изтича при него и се хвърли на гърдите му. – Не! Не бива да говориш така. Ори! – Заудря с юмруци по раменете му, но той изруга и я отблъсна от себе си, с очи, впити в Ласитър.

– Ти си я направил курва! – произнесе задъхано Ори. Беше толкова разгневен, че едва говореше. – Е, нищо. Но нас, нас ни разори, копеле такова!

– Я по-кратко – отговори Ласитър и отбранително вдигна лявата си ръка. – Напротив, аз предотвратих опасността Фе да бъде...

Но не успя да продължи.

Потърси Лем с очи, но видя Фе да лежи на земята. Това отклони вниманието му за момент. Въпреки това усети, че Лем се е промъкнал покрай коня му, защото забеляза сянката му. Но беше късно – той дори не успя да вдигне ръка, за да се защити. Лем го улучи с дръжката на уинчестъра право в тила. Ласитър чу само писъка на Фе и после всичко потъна в мрак.

4.

– Лем! – изкрещя Фе и скочи на крака. – Ти го уби!

Тя изтича с плач при Лем, нахвърли се върху него и заудря с юмруци по гърдите му.

– Убиец! – крещеше тя извън себе си. – Проклет убиец, ти ми го отне, а аз толкова го обичам!

После изплака отчаяно, падна на колене до големия мъж, скри лице в ръцете си и неудържимо захълца.

Лем я изгледа и презрително изкриви устни.

– Не стига, че си мърсувала с това копеле, ами и целият ни имот отиде по дяволите.

– Не, не е вярно! Обичам го, а и той ме обича. Той беше първият мъж в живота ми и ще бъде последният, така че не ме наричай курва!

Фе говори още дълго, но от плача ѝ думите трудно се разбираха.

Затова я оставиха на мира, вдигнаха припадналия Ласитър и го претметнаха направо на седлото, като го овързаха здраво, за да не падне по пътя за града. Бяха решили да го предадат на Баримор с надеждата, че за награда той ще ги остави на мира. Друг изход нямаше. При откритите сблъсъци винаги те бяха победените. Може би молбите щяха да помогнат. Все пак двамата имаха големи семейства, трябваше всеки божи ден да хранят много гладни гърла.

Ори и Лем се огледаха за Фе, тъй като плачът ѝ неочаквано беше спрял. Тя продължаваше да стои на същото място, но вече не хълцаше, а гледаше братята си с широко разтворени очи.

– Лем, какво правите там? – извика тя. – Какво е това? Къде ще го отнесете?

Ори продължи да го връзва.

– Той е мъртъв. Лем му видя сметката. Сега вече не ти трябва. Ще го откараме на гробищата.

– Не! – изпищя като луда Фе и скочи на крака.

– Ори дрънка глупости! – каза Лем и тежко пристъпи към нея. – Трябва да го отнесем при Баримор. Кучият му син иска това от нас. – И той сложи ръка на рамото ѝ. – Трябва да ни разбереш. Нищо не дължим на Ласитър. Напротив! Това, че изгоря всичко тук, е по негова вина.

– Но, Лем! Нали Ласитър беше горе при мен! – упрекна го Фе. – Как можеш да твърдиш подобно нещо?

Ори отиде при тях.

– Изпрати я при Клариса, Джини и децата. Да им помага там. Аз ще доведа конете. – И бързо ги отмина.

– Не правете това, Ори! – изплака отчаяно Фе. – Милтън и Бъд вече тежат на съвестта на Баримор. А сега искате да убие и моя любим! Не бъдете подли, Лем! Ласитър щеше да се пребори с тях. Щеше да принуди Баримор да ни върне отново ранчото. Щеше да отмъсти за Милтън и Бъд. Можеш да бъдеш сигурен в това. Ако тогава беше тук, никога нямаше да допусне да ги обесят. Никога!

– Не се чуваш какво говориш!

– Заради него убиха всичките ни коне, а сега ще му заведете и Ласитър!

– Върви при жените и децата. Нали знаеш скривалището отгатък хълма. Малкият Лари е болен. Джини не може по цял ден да се грижи за него. Отивай, сега домът ни е там.

– Няма да го предадете! – избухна Фе, отскубна се от тях и хукна към Ласитър. Но Лем ѝ подложи крак и тя рухна на земята.

– Подчинявай се! – каза той сурово и се изсмя.

Ори пристигна с конете.

– Кажй ѝ да стане и да върви при Джини и Клариса! – извика той.

– Но Ласитър... Аз го обичам! – проплака Фе.

– Обичам го! – подигра ѝ се Ори. – Сритай я отзад, Лем!

– Мога да я разбера – сви рамене Лем. – Но нищо не мога да променя.

– Няма какво да разбираш, ами я вдигни и хубаво я сритай! Жените имат нужда от нея! – извика сърдито Ори и се метна на седлото.

Лем отиде при Фе, клекна до нея и я потупа по гърба.

– Хайде, стани! Нищо няма да помогне. Виж, аз...

– Няма какво да я утешаваш, ами я ритни по дебелия задник! – ядоса се още повече Ори.

Фелиситас се обърна и седна на земята.

– Твоята Клариса има дебел задник! – извика гневно тя и разтвори ръце. Изплезе му се, а после наду бузи и каза: – Ей толкова е тлъста твоята!

Лем хвана поводите на кафявия кон и се качи на своя. Двамата мъже избухнаха в смях.

– Като се ядоса, става същинско дете – каза Лем.

Двамата потеглиха, без да изпускат от очи сестра си.

– Тежко ти, ако Джини и Клариса се оплачат от тебе! – допълни

Ори и мрачно се усмихна.

Тя отново се изплези и в очите ѝ проблесна омраза.

Малко по-късно двамата я видяха да тича по брега на Рио Хако.

– Какво ли ще каже Баримор? – попита Ори, щом приближиха Блу Уотър.

– Дявол знае! Но се надявам да бъде разумен – Лем се обърна. – Дали Ласитър не се е съвзел вече?

– Не вярвам!

– Добре го фраснах! – Лем се изсмя грубо. – Обзалагам се, че дори не знае откъде му е дошло.

– Ако не получим от Баримор онова, което искаме, никога няма да си простя за мъката, дето причинихме на Фе – промълви Ори.

– На Фе? – ухили се Лем и го изгледа. – Искаш да кажеш, че Ласитър я е...

– Не знам. Но във всеки случай тя се е влюбила в него.

– Кой всъщност е тоя тип?

Ори се намръщи и сви рамене.

– Сигурно е някой скитник и тя няма защо да реве за него.

– Откъде знаеш?

Лем се обърна и презрително изгледа Ласитър.

– Само го виж! Познавам тия типове. Те са нищо. Дребен мошеник, който сигурно е измамил и нашата Фе. Свалял ѝ е звезди от небето, за да го пусне при себе си.

– Не бъди толкова сигурен – отговори му Ори. – Фе е почтено момиче. И Клариса казва същото.

– Твоята Клариса има само умен корем. Особено когато е издут, както сега.

– Е, да, плодовита е. – Ори се ухили широко, доволен и горд. Вече имаше седем деца. Осмото беше на път.

– Дано само бебето не се роди с белег като червена дяволска глава на гърба си.

Ори изгледа угрижен брат си.

– Не споменавай за това пред Клариса, чуваш ли!

Лем замълча. Стигнаха Блу Уотър и потеглиха по Мейн Стрийт. Минувачите се спираха да ги гледат. Хората от каньона Хако бяха известни. Също и това, че Баримор ги смяташе за бандити и конекрадци и искаше да се отърве от тях. Щом ги споменеше, наричаше ги единствено паразити.

Вече беше обесил двама от братята, след като ги беше уличил в

кражба на добитък. Затова повечето хора се изненадваха, че тия мъже са посмели да влязат в града.

Кого водеха със себе си?

Да не би бандита, когото Баримор търсеше от няколко дни и когото преследваше? Ако наистина беше той, дързостта на мъжете от каньона Хако ставаше понятна за повечето хора.

Братята спряха пред офиса на шерифа и отвързаха Ласитър, който все още беше в безсъзнание. Шерифът излезе навън с още двама, които им помогнаха, без да продумат. Четиримата внесоха Ласитър в канцеларията. Когато минаха покрай него с тежкия си товар, Баримор ги изглежда безизразно.

– Отнесете го в килията! – изръмжа той. Баримор влезе след тях и затвори вратата.

Братята първи се върнаха от затвора и застанаха пред него с шапки в ръце.

– Ние не знаехме, че този мъж е бил горе в долината на мустангите, мистър Баримор – проговори почтително Лем. – Наистина не знаехме. Тази сутрин той слезе при нас в каньона и веднага го заловихме. Ето, доведохме ви го. Можем да се закълнем, че това е самият Ласитър, сър!

Баримор ги изглежда един по един, отиде зад бюрото си и седна. Братята стояха прави пред него.

– Горе е бил заедно с Фелиситас, както ми съобщиха – произнесе със скърцащия си глас Баримор.

– Много съжаляваме за това – отговори Лем, въртейки шапката между големите си лапи.

Ори също беше неспокоен. Той нервно пристъпваше от крак на крак.

– Не искаме награда за залавянето му, сър. Само вашето уверение, че можем да останем в каньона – добави братът.

– Казах, че той е бил горе заедно с Фелиситас – изръмжа Баримор. – Колко време са били заедно?

Братята се спогледаха.

Лем понечи да отговори, но замълча, тъй като Ласитър се раздвижи.

– Я виж! – прошепна Ори. – Ласитър идва на себе си.

– Защо ли не го убих на място? – процеди през зъби Лем. – Тогаваше да сме тук.

– Сега е в ръцете на Баримор и той може да го обеси. Затова трябва да ни освободи. Трябва! – Ори сви ръцете си в юмруци и ги разтърси.

5.

Ласитър отвори очи, но бързо ги затвори, без да успее да разбере нещо. В главата му всичко се въртеше и той се напрегна да осъзнае къде се намира. Но нищо не му идваше на ума. Нищичко! Усещаше само силна болка в главата. Затова вдигна ръце и притисна лицето си. Чуваше и някакви гласове, но не можеше да установи откъде идват.

Какво беше станало с него и къде, по дяволите, се намираше?

Мина доста време, преди да започне да си спомня. Най-после разбра, че лежи в някаква килия, и то в затвора на Блу Уотър. Разбра също, че е попаднал във властта на Баримор и е напълно изложен на неговия произвол, без помощ отникъде.

Той се надигна и надникна през решетките към съседната килия, в която бяха братята на Фе.

Лем, този кучи син, го беше ударил. После го бяха докарали в града, точно при този негодник, който беше опожарил ранчото им. Но и те явно бяха объркали конците. Иначе не биха били тук.

– Е, глупаци такива! – промърмори Ласитър, но веднага усети как остра болка прониза, главата му.

Двамата го изгледаха мълчаливо.

– Къде е Фе?

– На сигурно място – отговори Ори. – Остана в каньона.

Предната врата се отвори с трясък. Двама мъже влязоха в затвора и спряха пред килията на Ласитър. Единият насочи револвера си към него, другият отключи, влезе в килията, надяна му белезници и отстъпи назад.

– Ставай и върви с нас! – заповяда той. Двамата бяха помощници на шерифа. Носеха цивилни костюми и ботуши с тежки шпори, които звънтяха на всяка крачка. Отведеха Ласитър в офиса. Там седеше Баримор заедно с един възрастен джентълмен.

– Ето го този негодник – заяви Баримор, измервайки Ласитър с гневен поглед. – Уби двама от най-добрите ми хора и упорито се съпротивляваше при арестуването си.

– Но все пак го хванахте! – отбеляза джентълменът, който беше облечен в сив двуреден костюм. Пред него на масата лежеше цилиндър в същия цвят.

Баримор посочи възрастния мъж:

– Това е съдията, Ласитър! Искате да се запознаете с вас.

– Принавяте ли се за виновен, Ласитър? – попита съдията.

– Не!

– „Не, Ваша светлост“! – поправи го Баримор. – Или, още по-добре: „Да, Ваша светлост“. Защото упоритото отричане се наказва.

– Не, Ваша светлост. Не се признавам за виновен – отговори Ласитър.

Не съдията, а Баримор бутна в ръцете му изписан лист.

– Подпишете това! Ако не го направите, ще ви обесим. Нямаме никакъв избор.

Дъхът му спря. Това беше протокол. Черно на бяло беше написано, че Ори и Лем Парсън са направили опит за бягство от затвора и са били застреляни. Петима други свидетели вече го бяха подписали.

Баримор му подаде молив и се усмихна смразяващо.

– Но двамата са в затвора и са живи – промълви Ласитър.

– Не познавате тия кучи синове – отговори Баримор. – Те само за това си мислят – как да убият някой от хората ми и да се измъкнат оттук.

Ласитър обърна поглед към съдията. Той остана невъзмутим и не помръдна от мястото си.

Баримор погледна другия лист. Там пишеше, че той е мъртъв, убит при опит за бягство. И този протокол беше подписан от петима свидетели.

– Ако не подпишете, ще отида с този протокол при Ори и Лем Парсън и те ще подпишат. Обзалагам се, че няма да се превземат като вас, Ласитър!

Ласитър впи очи в съдията и остави молива на масата.

– Подпишете в присъствието на съдията.

– „Ваша светлост“! – изръмжа Баримор – Подпис в присъствието на съдията.

– Опитайте с вашата марионетка, Баримор! – каза Ласитър.

Баримор тропна по масата.

– „Ваша светлост“!

Двамата помощници на шерифа влязоха в стаята, сграбчиха Ласитър и опряха дула в слепоочията му.

– Хайде, кажи го пак и си труп! – изсъска единият в ухото му.

Баримор се усмихна. Изчакваше и потропваше с пръсти по масата.

– Като престане да тропва, натискам спусъка! – предупреди другият помощник.

– Ваша светлост – каза най-после Ласитър. Съдията се усмихна любезно и поклати глава.

Лицето на Баримор потъмня.

– Отведете го! – изръмжа той. Помощниците изпълниха заповедта. Докато единият отключваше вратата, другият държеше револвера насочен срещу Ласитър.

Ласитър влезе в килията, твърде решен да сграбчи негодника за гушата, щом се наведе да снеем безелиците му. Но вратата зад него се затвори.

– Хей! – извика сърдито Ласитър, обърна се и вдигна ръце. – А това тук?

– Мърморковци и протестиращи носят безелицы и в килията – беше отговорът.

Дрънчейки с шпорите си, мъжете тръгнаха да излизат.

– Ами ние? – извика Лем. – Хей, трябва да ни разпитат, за да докажем невинността си!

Никой не им обърна внимание. С тъп звук вратата се затвори. Лем ядно изруга.

Ласитър седна на нара. Слънцето залязваше. Скоро съвсем се стъмни.

– Ще ви пуснат на свобода – рече той. – Но тогава тичайте колкото ви държат краката!

Братята го гледаха с неприязън.

– Ти се погрижи за собствената си кожа! – отговори злобно Лем.

Посред нощ Ласитър се стресна в съня си. Беше тъмно като в рог. Вратата срещу него се отвори и той чу глас:

– Свободни сте! Изчезвайте и повече не се мяркайте насам!

Двамата мъже изскочиха от килията, която помощник-шерифът беше оставил отворена и бързо ги последва. Ласитър се надигна, но беше вече късно. Вратата на затвора хлопна. Само след няколко секунди се чуха изстрели.

Ласитър разбра със сигурност, че животът му не струва вече нито цент, ако не успее по-скоро да се измъкне оттук. До края на нощта лежа буден. Непрекъснато мислеше за Фе и за семействата на братята й. Баримор беше една безмилостна свиня.

Денят отдавна беше настъпил, когато един от помощниците влезе и донесе на Ласитър супа в глинено гърне. Беше набит момък с огромен квадратен череп и катраненочерни коси и вежди.

– Здравсти, Ласитър! Ставай! Нося ти закуска.

Беше същият, който през нощта изведе братята навън. Ласитър беше запомнил гласа му. Той пусна крака надолу и седна на нара.

– Вярно, гладен съм! Но я виж! – и той протегна ръце, които все още бяха в белезници.

Помощник-шерифът кимна, бръкна в джоба си за ключа, отвори вратата, влезе, сложи канчето на масата, пристъпи към Ласитър и отключи желязната осмица.

Ласитър беше заложил всичко на карта. В миг скочи на крака, сграбчи помощник-шерифа и го блъсна на земята. Стовари му един удар право в лицето и светкавично измъкна револвера му от кобура, преди онзи да успее да се опомни. После го дръпна към себе си и насочи револвера под брадата му, с очи, отправени към вратата на затвора, която се затвори от само себе си. Но или помощникът е бил сам в офиса, или никой не беше чул.

– Ще съжаляваш за това, Ласитър – проговори прегракнало мъжът.

– Май ще натисна спусъка! Как се казваш? – попита Ласитър.

– Нат Хазард. Добре запомни това име!

Ласитър го ритна с коляно отзад и мъжът уплашено извика.

– Тази нощ ти изведе братята Парсън навън, нали?

– Теб никога няма да те освободим – прекъсна го мъжът и получи нов удар с коляно.

– Вие не ги пуснахте на свобода, а ги застреляхте навън – каза Ласитър. – Зад къщата. Нали чух изстрелите!

– Стреляхме във въздуха. Братята Парсън са свободни – заяви нагло Нат Хазард.

– Радвай се, ако е така – настави Ласитър. – Защото, ако сте ги убиха, всички, които са взели участие в това дело, ще увиснат на бесилката. Кълна се, амиго!

– Ти май си въобразяваш, че вече си излязъл оттук! – изсмя се Нат Хазард. – Няма да е толкова скоро. Ти ще бъдеш обесеният, а не другите!

Ласитър не искаше да мисли защо тия типове оставяха в тая ситуация толкова неохранявани места. Може би защото досега Баримор не знаеше поражение. Но това скоро щеше да се промени. Ласитър беше твърдо решен да го унищожи.

Той удари помощник-шерифа със собствения му колт по главата и внимателно пусна на нара загубилия съзнание мъж. Белезниците взе със себе си. На вратата вдигна канчето и изпи набързо супата, като гледаше към вратата на офиса. Беше страшно гладен. Откак ядоха с Фе фасула с

агнешкото, не беше вкусвал нищо.

Още не беше готов, когато вратата се откряна и един помощник-шериф провря главата си през нея. Съзря Ласитър и отвори широко очи и уста. Понечи да избяга и да я тресне след себе си, но Ласитър светкавично запрати тежкото глинено канче в главата му. Мъжът затвори очи и се строполи на земята.

С две крачки Ласитър се озова до вратата и се послуша. После я отвори цялата и като не чу нищо, влезе в офиса. Беше празно. Двамата помощници бяха сами.

Ласитър взе револвера на втория помощник и излезе през задната врата. В обора намери кафявия си кон, седлото и всичките си неща.

Имаше още работа в Блу Уотър. Първо обаче трябваше да узнае как е Фе и да разбере дали братята ѝ наистина са мъртви. Ако беше истина, значи Баримор беше убил четирима души от семейство Парсън. Затова трябваше да си получи заслуженото. Той нямаше да напусне града, преди да го е окачил на бесилката. По дяволите командирът, който го очакваше във Фармингтън! Не можеше току-така да изостави Фе и семейството ѝ. Баримор беше богат човек. Ласитър ще го изправи пред съда и преди да увисне на бесилката, онзи негодник ще трябва да възстанови опожареното ранчо. Трябва да вземзди семейството за всички щети, и то в брой.

Успя да напусне незабелязано сградата, а също и града. Потегли по най-късия път към каньона Хако и когато стигна брега на Рио Хако, видя как срещу него в луд галоп се носи Фелиситас. Русата ѝ коса се развяваше от вятъра. Тя замаха с двете си ръце. Отново яздеше мустанг, но не онзи бесен дявол от Долината на мустангите.

Ласитър спря, слезе от седлото и в същия момент тя пусна юздите на коня си, скочи на земята и се затича към него.

– Ласитър! – крещеше тя. – Ласитър!

Стройните ѝ крака се носеха в бърз ритъм, очите ѝ блестяха. Цялото ѝ същество излъчваше щастие от новата среща с любимия. По едно време се спъна и за малко да се строполи на земята. Ласитър с един скок се озова до нея и я прихвана. Тя го прегърна и почна да го целува, като се смееше и плачеше от радост едновременно.

Ласитър я притисна здраво до себе си. Беше му изключително приятно да усеща близо до себе си стройното младо тяло и топлите ѝ гърди. Целуна нежно очите ѝ, нослето, врата. Тя притихна и затвори очи, за да се наслади на целувките му.

– Ти си свободен, Ласитър! – прошепна тя. – Знаех си, че ще

дойдеш. Но къде са братята ми, тия дебелащи?

Ласитър притисна главата ѝ до гърдите си и през косите ѝ погледна нататък в каньона. И двамата бяха мъртви. Мъртви! Застреляни при опит за бягство, както беше написал онзи негодник още преди да им тегли куршума. Но как би могъл да каже това на Фе? Сърцето не му позволяваше да го стори.

– Къде са Лем и Ори? – попита отново тя и му се стори, че е разбрала нещо.

– Не зная – отговори предпазливо Ласитър. – Те ме откараха в Блу Уотър и оттогава не съм ги виждал.

Тя вдигна лице и впи очи в неговите.

– Ти си избягал от затвора?

– Да.

– Ласитър, моля те! Братята ми... – устните ѝ затрепераха. – Разбери ме! Те не постъпиха честно с теб. Но са ми братя. Ако ги убиеш заради това, което ти сториха, аз...

И тя скри лице в гърдите му.

– Фе, аз се върнах само заради теб – увери я Ласитър и това беше самата истина. – Баримор ще продължи да ме преследва. Затова трябва да се махна оттук. Искрах само да се уверя, че си на сигурно място. Имате ли убежище, където няма да открият теб и семействата на братята ти?

– А къде са Ори и Лем? Защо не се връщат? – продължи да пита Фе и се опита да прочете отговора в очите му.

– Сигурно ще потеглят насам като преден пост на Баримор. Затова е по-добре да ме няма, когато се върнат.

– Жените и децата са на сигурно място. Тук в каньона имаме скривалище, за което не знае никой. Но ти къде ще отидеш? Не познаваш тези места. Ще дойда с теб!

Тя се изплъзна от прегръдката му, отиде при мустанга си и се качи на седлото.

– Почакай! – помоли Ласитър и я последва. – Мисля, че е по-добре, ако останеш при жените и децата.

– Утре рано ще съм при тях. Хайде, ела! В планините знам няколко скривалища, които не са известни даже на Ори и Лем. Има дълго да ни търсят.

Той се поколеба.

– Ласитър, братята ми ще се сетят, че си тръгнал насам. Скоро ще бъдат тук. Моля те, ела!

Той се подчини на молбата ѝ и докато язدهа, напрегнато

размишляваше как по-безболезнено да ѝ съобщи жестоката истина. Двамата излязоха от каньона и потеглиха нагоре към Долината на мустангите. Но на половината път Фе смени посоката. През прорязаната от пропасти планинска местност пътят водеше стръмно нагоре и те бяха принудени да слязат от конете и да ги водят за юздите. От около 2000 стъпки височина забелязаха под себе си група от двадесетина ездачи.

– Хората на Баримор! – посочи ги Фе. – Лем и Ори сигурно са с тях!

Ласитър дълго преди нея беше видял ездачите и беше сигурен, че Ори и Лем Парсън не са между тях.

Слънцето вече беше залязло, когато Фе спря пред една пещера.

– Вътре тече вода, има и място за конете. Само трябва да насечем дърва за огън. През нощта става много студено, а и аз съм малко зиморничава.

Тя му хвърли влюбен поглед и цялата порумена. Той я взе на ръце и я целуна.

– Аз ще те топля!

– Не знаеш колко много те обичам, Ласитър! – прошепна тя и продължи да му го повтаря, докато двамата се озоваха върху постеля от клонки, покрита с връхната му дреха, голи и плътно прегърнати. Развълнуваната млада жена не можа да произнесе повече нито дума. Ласитър почувствува как лудо бие сърцето ѝ, а когато сложи ръка върху стройното ѝ тяло и започна да я милва, тя се разтрепера от глава до пети. Побиваха я ту горещи, ту студени тръпки. Тя се стресна леко, когато той проникна в нея, но бързо преодоля болката. Горещи вълни разтърсваха тялото ѝ и скоро тя се отдаде напълно на удоволствията на любовта. После, напълно изтощена, тихо се стуши в обятията на големия мъж, който, изпълнен с разбиране, ѝ остави достатъчно време да се възстанови и да почувствува наново желание за любов.

6.

Баримор вдигна очи от бюрото си, когато откъм улицата шумно влезе Нат Хазард.

– Връща се и Уилям Ломакс с останалите. Май и те са нямали късмет. Или, въпреки всички заповеди, са убили копелето на самото място.

Тропот на копита се приближи до вратата, оставена отворена от помощник-шерифа. След минута ездачите спряха пред офиса и вътре влезе Уилям Ломакс, свали шапка и спря по средата на стаята.

Баримор сърдито изкриви лице. По вида на помощника му ясно личеше как е завършила акцията.

– По дяволите, Ломакс! Шестдесет мъже препускат навсякъде вече пети ден и не могат да открият един-единствен негодник!

– Сигурно е напуснал нашите места – отговори Ломакс.

– Открихте ли следи?

Ломакс поклати глава. Нат Хазард напрегнато наблюдаваше Баримор. Той присви очи.

– А в каньона Хако?

– Там няма никой. Нито жени, нито деца – каза Уилям Ломакс. – Целият каньон е свободен за стадата ви, сър!

– По-добре е да почакаме с това! Иначе хората ще си кажат, че и аз съм вътре в играта, за да си осигуря пасища. Трябва да е ясно, че сме премахнали крадци на добитък и бандити. И докато това не се разбере и в последната къща, ще почакаме с пускането на говедата.

– Да освободя ли хората? – попита Ломакс.

Баримор погледна през прозореца.

– Всички ли са наемници?

– Да, сър!

– Плати им и ги изпрати да си вървят!

Ломакс се обърна и закрачи навън с тежите си ботуши.

– В затвора Ласитър е разбрал, че животът му виси на косъм, и е офейкал, колкото се може по-бързо. Това е ясно, сър! – каза Нат Хазард.

Баримор се облегна назад в креслото и затвори главната книга, донесена му от счетоводителя. В момента сделките не го интересуваха. В главата му се въртеше единствено мисълта за Ласитър. Баримор добре познаваше хората. Затова този грамаден мъж го тревожеше.

– Ласитър не е страхливец!

Помощникът злобно се изсмя.

– Знам, той ме надви. Но това стана с хитрост.

– Как така ти не поиска да си отмъстиш?

Хазард втренчи очи в шефа си. Въпросът го свари неподготвен.

– Ласитър уби Харалд Берл и Лаурел Джуд – напомни му Баримор.

– А те ти бяха приятели.

– Аз... аз...

Баримор се засмя.

– Просто си преценил добре какво ще ти се случи, ако го срещнеш сам. Това е! Не винаги са нужни пари, за да накараш някого да свърши нещо или да се откаже от нещо. Често е достатъчен само малко страх.

– Аз не съм се страхувал от Ласитър и сега не ме е страх от него! – избухна Нат Хазард. – Наистина не ме е страх. Не ме беше страх и в затвора, когато така коварно ме нападна в килията. Сега съм на служба тук, иначе непременно щях да замина с някоя от групите. Защото когато дойдох на себе си в килията, се заклех да го убия. Да, просто имах работа в бюрото.

Баримор се усмихна. В очите му се четеше съмнение.

– Можеше да се смениш с някого.

Помощникът сви рамене.

– Не ми дойде на ум. Не знам защо всъщност. Исках да го убия. Наистина това исках.

– Може би все пак ще имаш този шанс!

– Този кучи син вече отдавна го няма тук, сър!

– Пак ще чуем за него – каза Баримор повече на себе си, отколкото на помощника си. – Обзалагам се, че е извел жените и децата на Парсънови от каньона. Ще ги отведе някъде и ще се върне.

Нат Хазард се усмихна. Смяташе, че знае това по-добре.

– Да се обзаложим ли?

– Че ще се върне, така ли?

– Да, залагам хиляда долара! – прогърмя Баримор.

– Нямам толкова пари, сър! Но залагам срещу вас сто долара!

– Смяташ, че никога вече няма да видим Ласитър?

Нат Хазард се протегна.

– Да, сър! Точно така смятам.

Вратата се отвори и в бюрото влезе Джак Бенет. На гърдите си носеше звездата на помощник-шериф. Идваше да смени Нат Хазард.

– А, Джак! – посрещна го Нат. – Е, оттеглям се до утре сутринта, сър!

– И бъди нащрек! – напомни му Баримор.

Джак Бенет ги погледна изненадано. Внезапно Хазард почувствува, че се изпотява, и побърза да излезе навън. Слънцето беше вече на хоризонта и озаряваше билата и покривите на къщите с огненозлатна светлина. Нат Хазард спря, разкопча яката на ризата си и най-последно прекоси улицата. Влезе отсреща в салона на Тилтън и си поръча една бира.

Барът беше препълнен. Денят беше горещ и след работа мъжете с удоволствие се отбиваха да пийнат по чаша студена бира. Нат Хазард скоро се заприказва с познати. Той живееше сам в малка къща на края на града. Но преди четири години там живееше и жена му. Да, Нат беше женен и дълги години съпругата му обаче не можа да му роди деца. Колкото и да я биеше той... Нищо чудно, че тя не можа да понесе този тормоз и един ден избяга от него завинаги. Повече не се върна.

Баримор се беше погрижил съдията да им даде развод. Затова Нат му беше вечно благодарен. Оттогава все си търсеше нова жена, но рядко ходеше по-далеч от Тилтъновия салон.

Тази вечер обаче си тръгна още след третата чаша. Мина през целия град, докато стигне къщата си, в която тази вечер го чакаше някой. И този някой беше Ласитър.

Когато Хазард видя грамадния мъж да седи в ъгъла до прозореца, той не повярва на очите си.

– Господи, май съм пиян! – промълви той и почна да брои колко бири е изпил. Но както и да ги броеше, не бяха повече от три. Поиска да извади револвера си и да стреля в призрака като в огледало, за да се разпръсне образът му на хиляди парченца. Но в този момент видя срещу себе си дулото на тежка двуцевна пушка.

Нат Хазард замръзна на място, явно преценил, че има пред себе си не призрак, а някакъв дух, който е дошъл да си поиграе с него.

– Сядай, Хазард! Трябва да си поговоря с теб! – каза Ласитър и посочи стола от другата страна на прозореца.

Наистина беше Ласитър! Помощник-шерифът се обля в пот и най-последно проумя защо Баримор го беше предупредил да бъде нащрек. При мисълта за Ори и Лем Парсън едва не му прилоша. Веднага разбра, че ще говорят за тях. Ласитър му го беше казал още онази вечер.

Когато пристъпи към стола, Нат почувствува, че коленете му омекват.

– Предупредих те, Хазард! – и Ласитър насочи паркъра право в гърдите му. – Заредил съм и двете цеви с едри сачми. Затова – без погрешни движения! Онази нощ вие убихте Ори и Лем Парсън. Ти отрече това.

Затова съм тук сега.

– О, не! – промърмори Нат Хазард.

– Да, да! Мъртви са, нали?

– Аз само ги изведох от килията, не съм стрелял!

– Кой тогава ги застреля?

Нат Хазард се обливаше в пот. „Бъди нащрек!“ – беше му казал Баримор. Трябваше и сега да внимава да не издаде нещо, да не бъде принуден от Ласитър да стане предател.

Той пое дълбоко въздух.

– Отговаряй, по дяволите – рече Ласитър. – Няма да седя вечно тук. Или ще ми отговориш, или натискам спусъка.

Нат Хазард се сети, че и той е въоръжен, но мисълта за това го уплаши. Защо Ласитър не беше взел оръжието му? Явно искаше той да поsegне към него, за да може да го убие уж при самоотбрана.

Но не, Нат не искаше да умира. Много му беше рано, нямаше и четиридесет години.

Ако си намери нова жена, която да му роди деца, животът ще започне отново. Не непременно в Блу Уотър.

– Стреля Джак Бенет! – чу се да казва той и се стресна от звука на собствения си глас. – Той уби и двамата.

– Логан Баримор ли ви заповяда?

– Да, разбира се. Естествено.

– А онази работа с Милтън и Бъд Парсън? – продължи разпита Ласитър.

Нат Хазард изруга вътрешно. Но нямаше как, вече си беше отворил устата.

– Заловиха Милтън и Бъд при опит за кражба на говеда – проговори той.

– Но двамата не са крали говеда, нали? – уточни Ласитър.

Нат Хазард се поколеба. Но каква полза да мълчи или да отрича? Така и така този кучи син знаеше всичко.

– Не, не бяха крали.

– А кон или пък сребърна лъжичка от къщата на Баримор?

– Нищичко.

– И ти ли беше един от свидетелите?

Нат Хазард се обля в студена пот. Искаше му се да потъне в земята от срам. Беше подал малкия си пръст на този тип и сега той щеше да го изстиска докрай.

– Да, аз бях между свидетелите. Нямаше как. Баримор щеше да

убие всеки, който се скриеше или кажеше нещо различно от това, което е наредил той.

– Дал ти е пари. Колко?

– Петдесет долара – отговори Хазард.

– Чухте ли това, Ваша светлост? – попита Ласитър.

Нат Хазард подскочи, като видя как фигурата на съдията изникна от тъмното. Още един дух, помисли си той и ужасено се прекръсти. Но бързо си спомни, че и Ласитър беше човек от плът и кръв.

– Чух всичко, Хазард, и ми е трудно да го повярвам – рече съдията.

– Утре ще дойдеш при мен да подпишеш протокола.

Утре! Имаше време. Ще отиде първо в офиса и ще разкаже всичко на Баримор.

– Хазард, не мисли за Баримор! – откъсна го от тези мисли Ласитър. – Ти добре го познаваш. Той е недоверчиво копеле. Ще усети, че си се раздрънкарал, и ще накара да те убият на място, както е убил толкова други преди теб. Помисли добре!

– Ще дойдеш при мен да ми разкажеш всичко и ще подпишеш протокола – повтори съдията.

– Да, Ваша светлост – отговори Нат Хазард.

– Тогава да вървим, Ласитър! – рече съдията и тръгна към вратата.

Ласитър стана и отиде при Нат Хазард. Опря дулото на паркѐра в гърдите му, наведе се и го погледна право в очите.

– И да не ти хрумне нещо друго, омбре! Иначе ще дойда и ще те грабна като истински дявол!

– Не! Да, да! – едва успя да каже Нат Хазард.

– Ако случайно не успея, ще съобщя на Баримор за нашия разговор. Тогава няма да има нужда да вземам живота ти. Недоверието и отмъстителността на Баримор не прощават и на старите приятели и ти много добре го знаеш.

– Да, знам го!

Ласитър изчезна като сянка. Нат Хазард чу само как външната врата се затвори. Той продължи да седи на стола, загледан втренчено пред себе си. Най-добре ще бъде да отиде веднага при Баримор. Обзе го истински ужас. Баримор нямаше да му повярва, както на никого досега не беше вярвал.

Някъде по брега на Рио Сан Хосе или в някоя плитчина на Рио Гранде някой рибар щеше да го намери с куршум в тила.

Не, трябваше да действа по-умно.

Нат обичаше дома си. Но какво ще означава той за него, когато

вече ще е в отвъдния свят, изпратен там от Баримор или от Ласитър?

Не, хиляди пъти не!

Защо тогава веднага да не избяга от Блу Уотър? По дяволите къщата! В ада да гори Баримор, а също и Ласитър! Навън е тъмна нощ. Нека оня кучи син го търси в храстите утре сутринта...

Той стана и взе най-необходимото на един мъж, който си пробива път в Дивия запад. Смяташе да отиде чак до океанския бряг, за да бъде в безопасност.

Със седлото през рамо, влачейки след себе си пълен чувал, той излезе от къщата и тръгна към обора. Сърцето му се удряше в гърдите, но Нат беше доволен, че му е дошло на ума да напусне този проклет град. Оседла коня си, закачи чувала и пакетите отстрани и го поведе за юздите към вратата.

Кой го хвана за рамото? Той се вцепени и почувствува как го побиват студени тръпки. Беше ли това костеливата ръка на смъртта? Толкова се уплаши, че мислите му се объркаха.

Беше Ласитър с проклетия си паркър, голямата пушка, чиито цеви бяха скъсени до една педя, за да могат сачмите да се разпръскват по-надалеч. Нат Хазард знаеше, че с нея човек можеше да бъде направо разкъсан.

Но не само това го уплаши. Той не смяташе, че ще свърши от изстрела на паркъра. Най-важното беше да избегне отмъщението на Баримор, но едва ли щеше да успее, защото Ласитър беше дошъл в обора, за да му попречи.

– Ти, изменнико! – проговори грамадният мъж зад гърба му. – Дали първо да ти стоваря един по тиквата, или да получиш куршум, за да разбереш най-после, че пътят за тебе е само един: към съда!

Нат Хазард не се помръдна. Не можеше нито да ходи, нито да говори, а и не знаеше какво да каже.

– Свали седлото и отнеси нещата си обратно! – заповяда Ласитър. – Коня остави тук, в тъмното ще си счупи краката.

Най-после Нат Хазард се раздвижи. Без да се противи, той се подчини на заповедта и Ласитър отпусна двучевката си.

Като излезе от обора. Нат Хазард никъде не видя Ласитър. Той обаче добре знаеше, че този тип е някъде наблизо с насочена към него пушка.

Тази нощ Хазард изобщо не заспа. Изтегна се на леглото и дълго лежа буден. Непрекъснато се питаше защо одева в обора просто не се обърна, не извади колта си и не стреля в Ласитър. Онзи кучи син нищо

нямаше да види в тъмното. Беше напълно сигурен, че Ласитър е някъде около къщата и го пази, но не посмя да се промъкне навън с пистолет в ръка и да го открие. Баримор също уважаваше този негодник. И с право, както вече беше разбрал Нат Хазард.

Сутринта Хазард стана рано. Не беше гладен, затова си наля чаша уиски и я изпи наведнъж.

После излезе от къщи и тръгна към съда. Ласитър не се виждаше никъде, но Хазард беше сигурен, че го следва по петите.

Съдията го видя отдалеч и отвори вратата.

– Имаш шанс да избегнеш наказанието, Хазард! – посрещна го той дружелюбно.

Нат Хазард свали шапка, спря се и смутено го изгледа.

– Винаги съм мислил, че сте на страната на мистър Баримор, Ваша светлост!

– Не само ти мислиш така, синко – усмихна се мъдро съдията. – А и така си беше. Какво можех да предприема сам срещу този дявол? Затова бях принуден да играя по свирката му. Но през цялото време чаках да се появи някой като Ласитър. Тази надежда никога не ме напускаше. Както и много други хора в този град! Никога ли не ти е хрумвало подобно нещо, Хазард?

Нат Хазард се замисли дълбоко и кимна.

– Наистина! Прав сте, Ваша светлост!

– Снощи провъзгласих Ласитър за градски маршал – продължи съдията. – Щом събера достатъчно доказателства срещу Баримор, Ласитър ще го арестува и ще го изправи пред съда. Още мнозина други ще увиснат на въжето заедно с него. Не и ти, Хазард! Ти си разумен мъж!

– А нима имате доказателства срещу Баримор, Ваша светлост?

Двамата влязоха в кабинета и съдията посочи дебела папка.

– Седни, Хазард, и прочети какво пише вътре! – подкани го той. – Тогава ще разбереш, че е настъпил часът на Баримор. Последният!

Нат Хазард огледа купчината изписани листа и почувствува облекчение. Значи той не беше единственият, който ще помогне за наказването на Баримор. Седна и запрелиства отгоре-отгоре подредените документи. Явно Логан Баримор вече не беше толкова силен и страшен, че да трепери от него както досега.

Старият джентълмен седна срещу него. Чувство на уважение към съдията обзе Нат Хазард. Ето че този възрастен мъж, когото досега беше смятал за оглупял старец, години наред беше работил тайно срещу Баримор.

Съдията му подаде лист и молив и се усмихна.

– Напиши всичко, което знаеш за смъртта на четиримата братя Парсън и за хората от каньона Хако.

Нат Хазард започна да пише. Папката беше дебела и тежка. Той не беше сам. Позицията на Баримор беше много по-слаба, отколкото беше предполагал. Сега той се почувствува вече по-добре. Съдията беше събрал свидетелства от поне две дузини хора. Ако Баримор реши да ги избие всичките...

Нат Хазард беше твърдо решен да офейка през девет планини в десета, преди Баримор да успее да го погуби.

„Аз, Нат Хазард, миньор, златотърсач, работещ в компанията «Уелс Фарго», преден пост на ранчо и помощник-шериф на Блу Уотър, дълги години съм яздил коня си в служба на един кучи син, без да зная това...“

Така започна своите показания Нат Хазард. След това подробно описа как са намерили смъртта си братята Парсън. От време на време той вдигаше очи и всеки път съдията се усмихваше окуражително и поклащаше голямата си глава. Хазард сам се изненада от способностите си. Никога не си беше представял, че може да напише сам толкова изречения едно след друго.

– Колко време трябва да бъда на ваше разположение в Блу Уотър, Ваша светлост? – попита Нат уж между другото.

– Щом напишеш името си под протокола, вече не е нужно да оставаш в града – отговори съдията.

И така, Нат Хазард написа всичко, което знаеше, и след като се подписа с името си, свали звездата от гърдите си и я сложи на масата.

Съдията здраво стисна ръката му.

– Хазард, ти направи голяма услуга на целия град.

Нат Хазард се изправи и се протегна. Беше горд със себе си. Въпреки това нямаше намерение да остава в Блу Уотър по-дълго, отколкото беше необходимо. Не искаше и да знае как ще завърши борбата срещу Баримор. Искаше само да се махне отук, да отиде далеч, колкото се може по-бързо.

С широки крачки той се прибра къщи и оседла коня си, като непрекъснато се оглеждаше. Но от Ласитър нямаше и следа.

7.

Джак Бенет, вторият помощник-шериф на Блу Уотър, сърдито се извърна:

– Много мило, че най-после идваш да ме смениш, Хазард! Страшно бързам, Баримор ме чака в...

Не повярва на очите си. Човекът, влязъл от улицата, съвсем не беше Нат Хазард. Беше Ласитър. Джак Бенет отвори уста и инстинктивно посегна към револвера. Но като видя насочената срещу него двуцевка, се отказа от намерението си. Ласитър отиде при него.

– Къде имаш среща с Баримор?

– В кантората му!

– Ще почака – рече Ласитър и опря дулото в гърдите му. – Знаеш ли какво ще стане като натисна спусъка?

Джак Бенет го гледаше вторачено.

– Хайде да вървим при съдията! – подкани го Ласитър.

– При съдията?!

– Да, много добре чу! Точно това казах. Ти си застрелял Ори и Лем Парсън!

– При опит за...

– За бягство! – прекъсна го Ласитър. – Естествено, че ще твърдиш това, Бенет. Баримор те е подучил. Но двамата не са се опитвали да избягат.

Бенет отново отвори уста.

– Е, какво ще кажеш?

– Какво ще правим при съдията? – попита с прегракнал глас Джак Бенет.

– Убил си двама души ей така, за нищо, и още питаш какво ще правиш при съдията! Ще си признаеш всичко и ясно ще обясниш по чия заповед си действувал. Е, разбра ли ме най-сетне?

Джак Бенет се вцепени.

– Нат Хазард вече беше там. Можеш да прочетеш признанията му. Уличава те в престъпление, но признава, че сте действували по нареждане на Баримор. За това той е получил от него петдесет долара. Смешно малко! Но все пак не е стрелял. Значи на теб са ти дали повече. Колко? Съдията ще иска да разбере.

Джак Бенет си пое дълбоко въздух.

– Колко? – попита остро Ласитър.

– Петстотин долара – прошепна дрезгаво Бенет.

– Доста пари ще му струва да завладее каньона Хако, нали? – Ласитър измъкна колта от колана на Бенет и посочи с двуцевката към вратата. – Да вървим!

Джак Бенет беше напълно объркан. Погледна колта, който Ласитър беше мушнал отпред в колана си, после дулото на двуцевката, което Ласитър предупредително размаха под носа му, и в крайна сметка тръгна напред.

– Ще вървим един до друг и няма да се отдалечаваш! – заповяда Ласитър. – Или ще умреш на място! – И отново размаха паркъра под носа му.

Джак Бенет спря. Ласитър веднага опря дулото в гърба му, защото видя гневния поглед и усети, че мъжът е готов да избухне. Внезапният изблик на гняв бързо се уталожил. Ласитър свали двуцевката и отвори вратата. Един до друг, двамата тръгнаха през града към дома на съдията, който вече ги очакваше. Той ги видя отдалеч и им отвори.

– Получил е от Баримор петстотин долара, след като е убил Ори и Лем Парсън! – обяви веднага Ласитър. – Или още преди това?

– Преди това – призна си Джак Бенет.

Ласитър и съдията се спогледаха. Бенет почваше да става разговорлив, а беше последният свидетел, необходим за арестуването на Баримор.

Ласитър беше останал два дни с Фе в онази скална пещера над Мустанговата долина. Тя дълго плака с горчиви сълзи, когато научи, че Ори и Лем са загинали. Беше й обещал да събере всички доказателства и да изправи Баримор пред съда. Фе беше посочила още един свидетел, който е бил там, когато шерифът е накарал да обесят Милтър и Бъд за кражба на коне.

Името на този човек беше Били Мълроуз. Той имаше малък магазин за фураж. Баримор му беше плащал, но и го беше принудил да обвини братята Парсън в кражба на добитък. Както и много други хора от Блу Уотър, търговецът на фураж беше пострадал от произвола на Баримор. Именно той беше насочил Ласитър към съдията Сидни.

Ласитър остана много изненадан, тъй като предполагаше, че съдията е човек на Баримор. В течение на дълги години обаче беше събрал много доказателства срещу него. Очакваше да се появи някой смел мъж, който да влезе в открита борба с шерифа, да го арестува и да го осъдят.

Ласитър беше помолил стария съдия да включи в съдебния процес

и убийството на братята Парсън, защото беше обещал на Фе. Освен това жените и децата им щяха да бъдат осъдени на вечна бедност, ако не успееш да принудят Баримор да им възстанови щетите. Съдията се съгласи. Вече имаха признанията на Нат Хазард, сега оставаше да чуят и тези на Бенет.

Той също получи лист хартия и молив. Седна на масата и написа почти същото, което преди него беше написал Нат Хазард. Както колежата си накрая и Бенет призна, че времето на Баримор в Блу Уотър свършва, и накрая сам предаде звездата си.

Съдията Сидни години наред беше обмислял всичко. Отново и отново беше подреждал в ума си всички доказателства срещу Баримор.

Шерифът се избираше пряко, но длъжността на съдията му позволяваше да назначи някого за градски маршал. И той, разбира се, беше приготвил съответния знак!

Сега тържествено го закачи на гърдите на Ласитър.

– Хайде, вървете, маршале! Арестувайте шерифа и го хвърлете в затвора. Аз веднага ще дойда в офиса за първото съдебно заседание. И ще видите, мистър Ласитър, че много хора ще се явят доброволно да защитават града срещу Баримор и шайката му.

– Хайде, Бенет! – каза Ласитър.

Джак остана на мястото си и погледна към съдията.

– Нали си признах, Ваша светлост!

– Ти си убил двама души – отговори му съдията. – Но ще взема предвид факта, че не си имал друг изход, освен да се подчиниш. Както и аз, и още много други. Ще те оправдая!

– Ако не заловиш Баримор, с мене е свършено! – обърна се Бенет към Ласитър и в очите му светна страх. – Вие двамата въобще не можете да си представите какво отмъстително копеле е той.

– Тогава с всички нас ще бъде свършено – отговори спокойно Ласитър.

Джак Бенет поклати глава.

– Не! Не искам да пукна с вас! Вашето е чиста лудост, а това, което направих аз, е най-голямата! – и той понечи да се втурне към масата и да скъса листа с показанията си.

Ласитър го спря с двуцевката си.

– Вече си се качил на влака, мучачо, и влакът се движи с огромна скорост! Който скочи или падне, ще си счупи главата!

– Това не е моят влак! – изпъшка Джак Бенет.

– Ще го разберем накрая. Хайде, тръгвай! Ваша светлост, ще

изпратя човек да ви съобщи, когато тикна Баримор в затвора.

Той отиде с Бенет в офиса на шерифа и го затвори в една килия.

– Животът ми е в твои ръце, Ласитър! – каза Джак. Той беше излязъл от офиса като помощник-шериф, а сега беше хвърлен в същия този затвор, в който по-рано беше прибирал толкова други хора.

През решетката Ласитър го потупа по рамото.

– Ей сега ще доведе и Баримор! Едва по време на процеса той ще разбере каква роля си имал ти. А дотогава правете планове за бягство, та да минава времето. Така ще повярва, че си му верен.

Ласитър заключи вратата. Излезе от офиса през задния изход и тръгна по околни улици към кантората на Баримор. Това беше най-голямата сграда в центъра на града. Както повечето къщи, тя беше изработена от дъски и греди, но беше триетажна. По-рано на долния етаж беше кантората на „Уестърн Къмпани“ за търговия с кожи. Траперите и ловците с капани, които идваха тук да разменят улова си срещу сребро, трябваше само да се изкачат по стълбата на следващия етаж, за да се намерят в бара. Тук човек можеше да похарчи парите си по два начина: да пие и да играе на хазарт. Който беше спечелил на покер, можеше да се поохлади на третия етаж или да накара момичетата да потанцуват.

Преди да се установи в града, Баримор беше пътуващ проповедник. Затова той искаше на всяка цена да промени порядките на жителите му. Всяко момиче, което не желаше да стане почтено и да се омъжи, трябваше да напусне Блу Уотър. Крупиетата, професионалните картоиграчи и мошениците бяха изхвърлени незабавно от града. Компанията също беше изгонена, а с търговията с кожи се захвана самият Баримор.

В Блу Уотър се появиха нови барове, но проституцията и хазартните игри бяха забранени.

Шерифът имаше в града повече врагове, отколкото приятели. Но те бяха все победени врагове, които можеха само да се радват, че не са прогонени от града. Затова не беше необходимо Баримор да бъде обкръжен винаги от въоръжени мъже. Беше наел хора, но не за да го пазят. Те се справяха с враговете му, вършеха работите му, които по-рано той беше принуден да урежда сам, защото не искаше да плаща за това. Но вече остаряваше. Трудно му беше дори да се качи на коня, за да отиде до каньона Хако, затова нае тая глутница сурови каубои, част от която бяха и помощниците му.

Ласитър влезе в кантората през задната врата. В салона седяха няколко въоръжени мъже, които той не познаваше, а и те не го бяха виждали. Вероятно го взеха за някой, който работи при Баримор.

Четиримата седяха на малка кръгла маса и играеха на 17 + 4. Това беше забранено, но нали Баримор не ги виждаше.

– Хелоу! – поздрави Ласитър и се приближи до масата. – Къде да намеря мистър Баримор в тоя хамбар?

Мъжете вдигнаха очи.

– Кой си ти и какво искаш? – попита един омбре с квадратна глава.

Ласитър посочи звездата си.

– Не виждате ли това тук?

Мъжът с квадратния череп с усилие прочете написаното на звездата и извърна глава.

– Маршал! Градски маршал! Няма такова нещо. В Блу Уотър си имаме шериф и той се казва мистър Баримор.

– Вече си нямате! – Ласитър размахна пушката и я насочи към мъжа.

– Хей, ти! Отведи ме при него. А останалите нека си играят.

Мъжът се изправи и посочи картите за игра.

– Мистър Баримор го няма. Рано тази сутрин напусна града, за да види как вървят работите в ранчото. Чакаме го едва утре.

– Къде е това ранчо?

Четиримата размениха развеселени погледи. Явно сметнаха Ласитър за някой омбре от Дивия Запад.

– Нима никога не си чувал за Стендинг Рок, маршале? – попита подигравателно един от мъжете.

Ласитър сви устни и поклати глава.

– Не. Никога.

– Този е градски маршал на Блу Уотър, а не познава Стендинг Рок. Как ли ще намери ранчото на Баримор? – Мъжът не се сдържа и избухна в смях заедно с останалите. Човекът с квадратната глава – също. Този или е бил боксьор, или някой кон го е ритнал. Всичките зъби на горната му челюст липсваха. Щом се засмееше, в устата му зейваше черна дупка.

– Е, достатъчно се посмяхте! – прекъсна ги Ласитър и ги изгледа един след друг.

Мъжете млъкнаха.

Ласитър се обърна към мъжа с квадратната глава.

– Тръгни на запад и все по шосето, маршале – каза мъжът след кратка пауза. – Няма и десет мили.

Ласитър опря двуцевката в периферията на новия си стетсън.

– Значи ще се запозная със Стендинг Рок.

Той се обърна и излезе от кантората през главния вход. Зави по

улицата и бързо закричи към офиса. Беше оставил кафявия си жребец в обора. Правеше широки крачки, предчувстващ някаква тревога. Беше му ясно, че може да залови Баримор, само ако го изненада.

Вратата зееше отворена. Той долепи гръб до стената и тръгна към задния вход, без да изпуска от очи обора. Вече почти отмина вратата, когато изведнъж се стресна и се извърна.

И тя беше отворена!

Като ударен от гръм, Ласитър се втренчи в нея. Със сигурност я беше заключил! За момент сърцето му се качи в гърлото, защото знаеше какво ще стане, ако...

Той се втурна вътре и спря наред стаята, като че се беше блъснал в стена. Вратата на затвора и тази на килията, в която беше заключил Джак Бенет, зееха отворени.

Ласитър изруга ядосано. Онзи тип в никакъв случай не се беше измъкнал сам. Той се хвана за главата. Огледа се напрегнато. Как, по дяволите, се беше прецакал? Къде беше сгрешил?

До Стендинг Рок имаше десет мили. Джак Бенет и другият, който го е освободил, имаха предимство не повече от няколко минути. Но кой беше този човек? Да не би самият Баримор? Да, твърде възможно...

Ласитър се завъртя на токове и бързо излезе от офиса. Отиде в обора, като държеше двучевката готова за стрелба. Но там имаше само коне. Той бързо оседла жребеца си, изведе го навън, метна се на седлото и препусна към дома на съдията.

Когато отвори вратата и пред него вместо пратеник застана самият Ласитър, старият джентълмен веднага разбра, че се е случило нещо неприятно.

– Докато аз съм бил в кантората на Баримор, за да го арестувам, някой е освободил Джак Бенет от затвора – обясни бързо Ласитър. – Може би самият Баримор? Кой освен него има ключ от офиса?

– Уилям Ломакс – отговори съдията. – А сигурно и още няколко души, които се ползват с доверието на Баримор.

– Но все пак е възможно да е бил и самият Баримор. Може би се досеща какво става. Какво да правим, Ваша светлост? Вие сте в опасност!

– Елате, маршале! Помогнете ми да опаковаме всичко и да впрегнем конете – каза бързо старият съдия и тръгна навътре. – Протоколите и признанията на свидетелите ще взема със себе си. Те са важни. Баримор скоро ще узнае за съществуването им.

Ласитър го последва. В дневната, която беше и кабинет на съдията, стоеше готов куфар. Ласитър помогна да го напълнят с документи и

изнесе тежкия багаж в двора.

Съдията имаше лек кабриолет. Ласитър впрегна двата кафявия коня. Не след дълго се чу как той изтрополи по улиците на Блу Уотър. Ласитър яздеше зад него и напрегнато се оглеждаше, но от Баримор и хората му нямаше и следа.

Това си беше чисто бягство! Трябваше да го признае. Ударът срещу Баримор беше уцелил самия него. Но сега най-важното беше съдията и ценните документи да бъдат укрити на сигурно място.

Ласитър мислеше и за Фе. Тя щеше да го чака! Но той предпочиташе да стои далеч от каньона Хако, защото беше твърдо убеден, че Баримор ще търси него и съдията първо там. Дано Фе да стои нашрек и да си отваря добре очите, когато го чака!

8.

Близко до Санта Доминго, почти на брега на Рио Гранде, съдията имаше приятели, при които щеше да се скрие, докато Баримор бъде обезвреден или докато в Блу Уотър пристигне областният шериф, който да уреди нещата.

Планът на Ласитър беше да проникне изненадващо в ранчото на Баримор и да го залови, а след това да го отведе в някой от големите градове по Рио Гранде. После щеше да съобщи на съдията да отиде там, за да бъде проведен съдебен процес срещу Баримор.

Но дотогава щеше да мине доста време.

Два дни Ласитър прекара в път със стария съдия. През цялото време беше напрегнат и все очакваше да ги настигнат хората на Баримор. И двамата бяха убедени, че шерифът ги преследва и твърдо е решил да ги премахне.

Но явно съдбата беше благосклонна към тях. Нямаше и следа от въоръжени мъже. Ласитър помисли, че хората на Баримор или изобщо не са открили следата им, или скоро са я загубили.

Фермата се намиреше в зелена и плодородна долина, обградена от всички страни с гъста гора. По пътя си не срещнаха жива душа. Със сигурност това малко ранчо беше най-доброто място, където съдията може да изчака, без да се страхува, че хората на Баримор ще го открият.

То се обитаваше от семейството на стар приятел на съдията Сидни, който вече не беше между живите. Децата му се занимаваха с отглеждане на крави и от млякото, което продаваха, печелеха добре.

Не само съдията, но и Ласитър бе приет любезно от всички в ранчото. Стен Брукър, мъж на около четиридесет години, беше главата на семейството. Той увери Ласитър, че дори най-близките им съседи няма да узнаят кой е потърсил убежище и закрила в тяхното ранчо. Затова Ласитър още на следващата сутрин тръгна обратно.

След четири дни път той наближи навечер Блу Уотър. Искаше да влезе в града с настъпването на нощта. Надяваше се, че междувременно нещата са се успокоили и че Баримор отново се чувства сигурен господар.

Всичко обаче стана другояче. Баримор не беше човек, който би се примирил с факта, че хората му не са успели да открият Ласитър. Затова той присви очи, когато видя, че насреща му откъм града язди Джак

Бенет.

Беше сигурен, че това не е случайно. Вероятно Баримор отдавна е информиран от съгледвачите си, че той се приближава към града, и беше изпратил насреща му Джак Бенет.

Ласитър спря жребца и опря ръце на седлото.

– Здравсти, маршале! – каза той и се засмя. – Май че някои неща се объркаха, а други съвсем не успяха!

Джак се приближи до него и започна да се превива от смях. Вместо да му отговори, Ласитър уморено се усмихна.

– Ти тъкмо излезе от офиса, за да заловиш Баримор, когато от задната врата, без нищо да подозира, се появи Уилям Ломакс. Още е уплашен от това съвпадение. Трябвало е само да кихне пред вратата и щеше да хванеш и него!

– Карай направо, Бенет!

– Мислех си, че те интересува – обиди се Бенет.

– Какво иска Баримор?

– Да те види, какво друго! – отговори мъжът. – И преди да почнеш да дрънкаш, предупреждавам те: Фелиситас Парсън е в наши ръце. Тази сутрин я хванаха. Попаднала е право в ръцете на съгледвачите долу в каньона Хако. Откакто разбра, че идваш насам, Баримор вече не е на себе си от радост.

– И ти също, нали?

Джак Бенет се изсмя.

– Но да знаеш, че съдията оттегля думата си, Бенет! Няма да те оправдае. И ти ще увиснеш на бесилката заедно с Баримор. Един до друг!

В очите на Бенет се появи несигурност.

– Глупости! Всичко вече свърши! Сега ти си на ред. Ти, съдията, Нат Хазард и още някои други. Къде скри Сидни? Това е първото, което Баримор ще поиска да научи.

– Къде е затворил Фе? – попита вместо отговор Ласитър.

– В ранчото си на Стендинг Рок!

– А той самият е в Блу Уотър, така ли?

– Да, и те очаква с нетърпение. Вече ти е приготвил дървената клетка. Съдията и още няколко души също ще получат по една.

– Съдията ли? Ако го хване!

Джак Бенет отново се изсмя.

– Ти ще му кажеш всичко! Сигурен е в това.

– Защото Фе е в ръцете му?

– Точно така!

През цялото време Ласитър не изпускаше от очи околността. Започваше да се смрачава. Той знаеше, че повече не бива да допуска грешки, дори и най-незначителни. Иначе Фе ще си изпати. С всяка стъпка, която щеше да предприеме, той рискуваше живота ѝ.

Наблюдаваше ли ги някой? Вече почти нищо не се виждаше. Беше стиснал револвера в ръка и сега вдигна дулото.

– Отведи ме при Фелиситас! – заповяда той на Джак Бенет, който междувременно беше окачил отново звездата си на помощник-шериф. Това беше знак за Ласитър, че негодниците бяха преобърнали къщата на съдията с главата надолу. Естествено, не бяха търсили тази звезда, а делелата папка със свидетелските показания и обвинителния акт.

Джак Бенет загуби ума и дума.

– Ти полудя ли? – каза през зъби той. – Баримор веднага ще пререже гърлото на твоята кукла!

– Първо ти си на ред. Каза ми, че Фе е затворена в ранчото на Стендинг Рок. Отведи ме при нея, или ще стрелям!

– Но... През града ли ще яздим? По-добре по шосето, поне в началото.

Ласитър се усмихна.

– Ако ме открият, веднага натискам спусъка! Защото, ако тръгнат да ни преследват, ти си само допълнителен товар, амиго! Значи, внимавай! По този начин ще спасиш първо собствения си живот.

Той се наведе, измъкна първо револвера от колана на Бенет, а след това и уинчестъра му от чантата на седлото.

Бенет хвана юздите и двамата тръгнаха един до друг да заобиколят града.

– Той каза, че ще убие Фе, ако се върна без теб – каза дрезгаво Бенет.

– Нали няма да се върнеш!

Джак се извърна и вторачи поглед в него.

– Няма да се върнеш! Нито с мен, нито без мен! – Ласитър сурово се изсмя. – Освен това ти изобщо не си важен за него. Само си въобразяваш. Няма да пожертвува Фе заради теб. Защото, ако я убие, вече няма да има никого, с когото да ме изнудва. А съдията ще продължи работата си. Можете да бъдете сигурни в това, защото той вече има всичко необходимо, и Баримор го знае много добре. Доста лекомислено ще бъде от негова страна да убие Фе, само защото ти си изчезнал. Хайде, да побързаме!

– Дотам са десет мили!

– Знам! Добре съм информиран!

Вдясно от тях проблясваха светлините на града. Бенет ги погледна замечтано. Там ги чакаше Баримор. Но Джек сгрещи, че каза на Ласитър къде е скрита Фе. За жалост беше вече късно. Сам се беше издал и се беше продал. Баримор със сигурност нямаше да се сети, че Ласитър ще има нахалството да отиде в ранчото му.

Ласитър лесно отгатна мислите му.

– Касае се за кожата ти, Бенет! – заяви му спокойно той. – Ако не успея да си взема Фе, ще се върна сам. За какво си ми ти тогава? Помисли си хубавичко! Ако ми помогнеш да я измъкна оттам, ще те пусна да си вървиш!

Джак Бенет млъкна.

– Имаш време да размислиш – продължи Ласитър.

– Какво да му мисля! Преди да ме убият...

– Много разумно!

– И ти си същото копеле като Баримор – промълви ядно Бенет. – Само не си въобразявай, че си по добър от него!

– А ти не забравяй, че той започна играта и от самото ѝ начало определяше ходовете. Затова – с неговите камъни по неговата глава! Няма какво да се оплакваш! Сега аз ще опра pistolета в гърдите ти, Бенет, така както ти и другите сте го опирали в гърдите на много хора. Или ще правиш това, което ти казвам, или ще те убия! Добре съм научил урока на Баримор, нали?

– Трябваше да се простирам според чергата си! Аз съм просто един бедняк. Цял живот съм бил слуга на чужди хора!

– Прекрасно! Сега се постарай да послужиш и на мен! С това ще откупиш живота си, който отдавна си объркал. Като казвам „отдавна“, не говоря само за братята Парсън! В папката на съдията прочетох и още нещо. Май много добре си служил на Баримор, Бенет... Затова сега по-добре работи за себе си.

Копитата на двата коня трополяха в тъмната нощ. Светлините на Блу Уотър отдавна бяха изчезнали зад тях и те отново яздеха по шосето, от което се отклониха, едва когато приближиха Стендинг Рок. Нощта проваляше и денят скоро щеше да настъпи.

– Познаваш ли ранчото?

– Да, идвал съм и друг път.

– Знаеш ли къде е затворена Фе?

Джак Бенет замълча.

– Май е време да изхвърля баласта! – заплаши го Ласитър.

– Да, знам къде е Фе Парсън.

– Точно там ще ме заведеш!

– Ще ти предложи нещо, Ласитър! Ще отида сам и ще им кажа, че Баримор ме праща да взема Фе.

– Добра идея.

– Но за това ще ми трябва конят ти!

– Какво?!

– През февруари във фермата имаше антракс. Затова няма коне. Баримор никога не би изпратил човек да доведе някого, без да му даде коне или кола. Всички в ранчото го знаят.

Ласитър обаче не искаше да даде коня си. Може би Джек Бенет беше честен, но надали...

– Предложението ти не е добро, Бенет! – каза той. – Никой там не ме познава. Нека и двамата се представим за пратеници на Баримор. Все едно, че имаме заповед да отведем Фе в Блу Уотър, за да може той с нейна помощ да принуди Ласитър да се предаде.

Джек Бенет упорито мълчеше. Размишляваше ли? За какво? Ласитър постоянно беше нащрек.

Когато вече бяха близо до къщите, почна да се зазорява. Сградите, храстите, дърветата и близките планини се издигаха сиво-сини в здрача на отиващата си нощ.

Дъбове обграждаха от двете страни пътя чак до централната сграда. Мъжете слязоха от конете и ги завързаха за едно дърво. Клоните предлагаха добро прикритие и никой от къщата не можеше да ги види.

Ласитър побутна Джек Бенет с двуцевката си. Той се намръщи и тръгна напред.

– Има ли стража? – прошепна Ласитър.

– Само в непосредствена близост до къщата – също тихо отговори Бенет.

Двамата пресякоха откритото място пред къщата и се залепиха до задната ѝ стена, без да ги усети някой. Още на първата врата се спряха, огледаха се внимателно и се ослушаха дали в къщата се чува шум. Вратата беше заключена. Ласитър успя да я отвори с джобното си ножче. Джек Бенет го наблюдаваше с дебнещ поглед, но двуцевката го държеше на разстояние.

Двамата тихо се промъкнаха вътре. Ласитър остави Бенет да върви пред него. Тесен коридор ги отведе в големия салон. Навън бързо просветляваше, но в къщата все още беше тъмно. Ласитър спря на входа за салона. Тъкмо искаше да попита Бенет къде е затворена Фе, когато

забеляза няколко кресла, поставени пред камината в другия край на салона. Там седяха двама мъже, които явно бяха заспали. Те седяха отпуснати на креслата, опънали крака върху масата, и държах в ръце пушките си.

Ласитър бързо разбра, че е по-добре да разговаря с един от мъжете, отколкото с Джек Бенет, който само дебнеше удобна минута, за да го нападне. Затова бързо му стовари един удар по тила с приклада на паркьра, подхвана изпадналия в безсъзнание мъж и внимателно го положи на пода, без да откъсва очи от спящите мъже. Те обаче не помръдваха.

Ласитър влезе в салона и ги огледа с бърз поглед. Единият беше с рошава брада. Той отиде при него и леко го стисна за носа. Мъжът се ококори, отвори уста, за да си поеме въздух, размаха ръце и се опита да посегне към нападателя. В този момент Ласитър насочи към очите му дулото на двучевката и мъжът замръзна на мястото си, слисан и уплашен. Ласитър взе уинчестъра му, сложи го зад себе си на масата и измъкна револвера от кобура му.

– Нищо няма да ти се случи – прошепна той. – Само ми кажи къде сте скрили Фелиситас Парсън.

Мъжът присви очи и изгледа Ласитър с гневен поглед.

– Това тук стреля доста шумно – предупреди го Ласитър. – Щом натисна спусъка, искам да кажа. Но ти ще си единственият в къщата, който няма да чуе нищо. И не си въобразявай, че изстрелът ще ти откъсне само ушите!

– Тя е на горния етаж – произнесе задавено мъжът.

– Охраняват ли я?

Брадатият кимна.

Ласитър го издърпа от креслото. Мъжът бързо свали крака от масата и се изправи.

– Покажи ми пътя! – заповяда Ласитър и тресна с приклада на двучевката си и втория мъж по тила. Не искаше при завръщането си да се натъкне на насочената му пушка.

Брадатият не забеляза какво става. На стълбата обаче внезапно спря, защото видя лежащия Джек Бенет. Обърна се назад и каза:

– Ти ли си Ласитър?

– До три пъти имаш право да гадаеш!

Мъжът продължи по стълбите. Двамата се качиха на горния етаж. Там имаше много врати. Пред последната на табуретка седеше мъж, нахлупил шапка над очите си. Явно всички пазачи в къщата дълбоко спяха. За Ласитър това беше най-доброто. Постът беше сложил пушката

на скута си, а на стената до него беше опрян друг уинчестър. Със сигурност това оръжие не беше негово. Преди Ласитър да си помисли какво може да означава това, брадатият се нахвърли върху него.

Най-важното за Ласитър сега беше да спаси живота на Фелиситас. Затова той реагира светкавично. Удари с все сила брадатия с тежката двуцевка, а само след секунда я стовари върху шапката на заспалия пост, така че и двамата се строполиха на земята. Вдигна се шум. Ласитър внимателно огледа вратата. Ключът беше отвън. Искаше веднага да се втурне вътре, но обузда порива си, внимателно завъртя ключа и тъй като отвътре не се чуваше никакъв шум, отвори леко вратата и надникна.

В стаята имаше легло. Виждаше се къдравата руса глава на Фе. До нея лежеше някакъв мъж, гол до кръста. Той спеше с отворена уста и силно хъркаше, Фе се беше обърнала с гръб към него.

Ласитър беше сигурен, че тя никога доброволно не би се съгласила на това. Нали я познаваше – беше съвсем почтено момиче.

Ласитър дълго стоя до леглото и гледа заспалата девойка. По лицето ѝ личеше колко е страдала. После внезапно посегна, сграбчи негодника за косите и го изхвърли от леглото. Мъжът извика. Беше гол-голеничък. И той получи силен удар с приклада на двуцевката, който бързо приспа на земята.

Фе се стресна в съня си и впи уплашени очи в Ласитър, като че виждаше пред себе си призрак. Гърдите ѝ се повдигаха от учестеното дишане.

– Ласитър! – изплака тя, хвърли се по корем на леглото и скри лице от срам, че я е изненадал в такова положение. – Искам да умра, Ласитър! Убий ме! Моля те! – хълцаше тя.

– Хайде, облечи се! Трябва да се махнем оттук. Бързо, иначе няма да успеем.

Дрехите на тоя негодник бяха разпръснати по цялата стая. Ласитър се спъна в ботушите му, когато отиде да вземе от стола дрехите на Фе, и ги ритна настрани. После вдигна тялото на мъжа и го сложи на леглото, за да не настъпи и него. След това издърпа Фе от леглото. Тя се сгуши в него и скри лице в гърдите му. Искаше да умре, да се удави! Той бързо ѝ облече дрехите, една по една, като на дете.

Само един човек беше виновен за всичко това: Логан Баримор, този кучи син! Повече от друг път той беше решен да плати на престъпника за цялото зло, което ѝ е причинил.

Толкова го болеше за Фе, че забрави всякакви скрупули и реши да

си пробие път с изстрели. С писъците си тя беше събудила цялата къща. По стълбата се чуваха стъпки. В стаята нахлу група мъже. Ласитър се прикри и една след друга изпразни двете цеви срещу тях. Изстрелите отхвърлиха мъжете надолу по стълбите и изрониха мазилката по стената.

Ласитър бързо зареди отново, прехвърли пушката в лявата си ръка и метна Фе като вързоп на рамото си, понеже тя се беше свила на пода и не искаше да стане. Извади 45-милиметровия револвер и изтрополи с ботушите си по стълбата. Навсякъде миришеше на изгорял барут, но Ласитър не обръщаше внимание на нищо.

Къщата се пробуди от шумотевизата. Чуваха се виковете. Тропаха врати. Дявол знае по какви причини цялата шайка на Баримор беше в ранчото.

Но големият мъж успя да преодолее всичко. Най-доброто оръжие беше изненадата. Фе не му пречеше, защото беше лека като перце. С двуцевка в ръка, той принуди всички да се скрият.

Никой не можа да го спре. Излезе от къщата с Фе на рамо, метна се на кафявия си кон и потегли в бесен галоп.

Зад него се чува ругатни и крясъци. Изтрещяха и няколко изстрела, но дъбовите клони бяха достатъчно добро прикритие. Никой не можеше да го види накъде язди. Стрелците се ориентираха само по тропота на копитата, затова и не успяха да го улучат.

Ласитър и Фе потеглиха на запад. Скоро изгря слънцето. Кафявият жребец вървеше в лек тръст, Фе беше седнала пред Ласитър и се държеше с две ръце за него. Само избягваше да го погледне в очите.

Преследвачи не се виждаха, вероятно бяха сбъркали посоката. Ласитър обърна на север. Фе не плачеше, но продължаваше да крие лицето си в широките му гърди. Ласитър също мълчеше, но я притискаше до себе си. Искаше тя да усети, че е в добри ръце и че отсега нататък може да разчита на него.

9.

Логан Баримор пламна, скочи от стола и гневно размаха ръце:

– Ломакс, като те слушам, съм убеден, че нещо трябва да се направи, и то бързо! Две дузини мъже не могат да опазят една жена и всичките бездействуват, само защото един-единствен мъж се появява изневиделица в ранчото. Това вече преля чашата! Един-единствен мъж, и ви предупредих да внимавате за него! А ето че този кучи син нахлува в къщата ми, която изобщо не познава, намира жената и офейква с нея. И не само това! На всичкото отгоре двамата изчезват безследно. Кажете ми само за какво ви плащам!

Гласът му пресекна от гняв. Обля се в студена пот и се отпусна в креслото.

– Вече знаем как Ласитър е влязъл в ранчото – обясни Уилям Ломакс. – Принудил е Джек Бенет да му покаже пътя и когато...

– Ти ми кажи за какво ви плащам! – прекъсна го Баримор.

Ломакс отвори уста да каже нещо, но бързо се отказа.

– Виждаш ли! – ядосваше се все повече и повече Баримор. – Не можеш да ми отговориш! А и аз направо нямам думи! Иди да съобщиш на хората ми – половината са уволнени, а другата половина ще получават половин заплата до второ нареждане.

Уилям Ломакс го изгледа неразбиращо.

– Сър! Поне не точно сега, когато все още не сме заловили Ласитър!

– За съжаление си прав – промърмори Баримор и махна с ръка.

– Правим всичко, което е по силите ни, за да открием този кучи син! – увери го Ломакс.

– Къде са следотърсачите?

– Още са в ранчото, оглеждат всеки сантиметър. Наистина всеки! Убеден съм, че ще открият следата, и когато най-после я намерят...

– Ако!

– Стендинг Рок е толкова обширен, че трудно може да се открие нещо – припомни му Ломакс.

– На всичкото отгоре успя да укрие и съдията! – изръмжа Баримор, загледан втрънено в плота на масата. – А сега пък изчезна с оная женска. Къде е Нат Хазард? Този негодник е бил подведен от Ласитър, както ни разказа Бенет. Как е успял Ласитър да го привлече на своя страна?

Такъв мъж като Нат Хазард! Ломакс, така ще изгубим още много хора и някой ден те ще се явят като свидетели срещу нас, ако не успеем колкото се може по-бързо да премахнем онова копеле.

– Само да намерим следата и веднага ще го заловим! Можете да бъдете сигурен в това, сър!

– Не, не ми се вярва, че скоро ще го хванете – каза ядосано Баримор. – Изпрати някого при Даунуей. Нека дойде при мен. Веднага!

– Даунуей? Какво искате от него?

– Старият Даунуей е един от тези, които най-добре познават нашите места и хората, които живеят по тях. Побързай и прати някого от мъжете! Предполагам, че Даунуей ще ни подсети къде бихме могли да намерим съдията Сидни.

– Съдията има сестра в Ню Йорк – каза Ломакс и тръгна към вратата. – Тя е единствената му роднина. Не вярвам Даунуей да ви каже нещо повече.

Мак Даунуей беше на седемдесет години. Беше нисък, слаб и ходеше силно приведен. Той познаваше не само земята и хората. Допреди няколко години беше отговарял за домакинството в къщата на съдията. Хванал с лявата си ръка шапката и притиснал с нея дясната, която силно трепереше, той слезе в офиса и леко се поклони.

– Викали сте ме, сър. С какво мога да ви услужа?

– Ти живееш при дъщеря си, Даунуей – посрещна го Баримор. – Така ли е? Как я карате?

– Бедни сме, мистър Баримор.

– И аз така чух! – Баримор извади банкнота от сто долара и я размахна. – Виж това! Ще ти го дам, ако ми помогнеш. Съдията изчезна. Страх ме е, че се крие някъде. Би ли могъл да ми дадеш идея къде да го търся?

– Крие ли се? Защо да се крие?

Баримор и Ломакс се спогледаха. Ломакс беше влязъл след стареца и беше затворил вратата.

– И аз това се питам, старче. Защо се е скрил? Щом го намерим, смятам, че ще ни разкаже всичко. Но непременно трябва да го открием. Къде би могъл да бъде? – Баримор вдигна отново ръка. – Само не ми говори за сестра му в Ню Йорк, със сигурност не е там.

Старецът се ухили:

– Не е ли? Аз си мислех, че е точно там. Нали казахте, че се е скрил?

– Има си причини да е наблизно – някъде между нашия град и Рио Гранде. Човек като съдията все трябва да има някъде приятели.

Даунуей махна с ръка.

– Всички измряха! Пекарят и дърводелецът, които заедно с него бяха първите...

– Даунуей, не говоря за Блу Уотър! Предполагам, че се е приютил в някое ранчо или ферма. Вече от много години е съдия. Сигурно има доста хора, които са му задължени.

– Дори от следващото поколение – добави Уилям Ломакс. – Ако някой помогне на баща ми да се измъкне от неприятно положение, аз ще съм му благодарен до края на дните си!

Даунуей потърка чело.

– Старият Брукър му беше добър приятел – рече най-после той.

– Банковият счетоводител Брукър?

Старецът кимна.

Баримор извъртя очи.

– Нали ти казах, никой от града не ме интересува.

– Старият Брукър вече от няколко години е в гробищата – продължи Даунуей и притисна силно дясната си ръка, която трепереше. – Но синът му е жив. При един спор за водно право със съседа му съдията се произнесе в негова полза. Съседът вече го няма. Синът на Брукър изкупи и неговата земя и днес е господар на голямо ранчо близо до Санта Доминго. Доколкото знам, отглежда свине или овце, нещо такова.

– Свине? – Баримор отвратен изкриви лице. Свинското месо идваше на мода. Само като си помислеше за това и стомахът му се преобръщаше. Тази мода бяха донесли преселниците от Европа и тя постепенно се разпространяваше навсякъде в щатите.

– Искате ли да знаете още нещо, мистър Баримор? Или мога вече да получа стотачката?

Баримор му даде парите и го пусна да си върви.

– Санта Доминго – това не е ли твърде далеч? – попита Ломакс. В гласа му се четеше съмнение.

– Дотам са два дни път на кон.

– Ласитър отсъства доста дълго време – подхвърли Баримор. – Няколко дни! Вземи една дузина мъже и не щадете конете!

– Една дузина ли? Как ще ги събера толкова бързо?

– И преди всичко Бенет! Този тип познава документите и ще ти каже дали всичко е вътре, ако откриете съдията в онова ранчо. Свине! Как могат изобщо да го помислят!

– Печелят се добри пари.

– Не може за пари да се прави всичко – Баримор поклати глава с

отвращение. – Възможно ли е да се яде животно, което мирише толкова лошо?

– Свинята вони, защото я отглеждат в кочина, а не навън сред природата. Свинете се движат колкото се може по-малко, за да натрупат сланина. То е като с мечата шунка – тя е най-тлъста след зимния сън и тогава е най-вкусна.

– Като те слушам какви ги дрънкаш, ми идва да се прекръстя три пъти от благодарност, че съществуват говедата! Хайде, тръгвай, и не забравяй за Бенет!

– Първо да видя колко мъже ще се съберат – каза Ломакс и бързо излезе.

Баримор се изправи и отиде до прозореца. Той скръсти ръце и се загледа надолу по Мейн Стрийт. Всъщност нямаше нищо особено за гледане. Животът си течеше, както винаги досега. Той погледна към канцеларията. Новият помощник-шериф, когото беше назначил, стоеше облегнат на вратата и изглеждаше доста отегчен. Този човек беше на служба при него едва от няколко седмици и Баримор почти не го познаваше, но Ломакс беше гарантирал за него.

Баримор неволно се сети за Нат Хазард. Това невярно копеле! Какво ли беше накарало този тип да го очерни пред съдията и после да побегне презглава? Най-добре да го потърси и като го доведат в Блу Уотър, да го покаже за назидание пред всички!

Но сега си имаше други грижи.

Трябваше да намери съдията и на всяка цена да залови Ласитър. Този кучи син щеше да го тормози, докато е жив. А той можеше да предизвика съдебен процес във всеки град. Само трябваше да се намери някой, който да го предаде в ръцете на закона.

Ласитър беше успял да измъкне Фелиситас Парсън от неговото собствено ранчо, въпреки че я пазеха денонощно – дори самият той не беше така добре охраняван. Ами ако Ласитър реши да го отвлече от търговската му кантора и да го откара в Санта Доминго или някъде другаде, където ще го изправят пред съда?

По челото му изби студена пот. Скоро се върна Уилям Ломакс и съобщиха, че след един час ще потегли с единадесет мъже. Баримор реши да тръгне с тях.

– Нека оседлят коня ми! Аз ще бъда дванадесетият и така ще станем точно една дузина.

– Четири дни ще бъдем все на конете, сър!

– Оня тип в канцеларията е добър момък, нали?

– Джо е мексиканец, сър. Но е най-добрият и сигурен омбре, когото познавам.

Баримор насочи към него показалеца си.

– Ще ти припомня това, ако в града се случи нещо!

След един час Баримор и Ломакс напуснаха града начело на дружина мъже. Яздеха плътно един до друг, стреме до стреме. Копитата на конете им отекваха в къщите по Мейн Стрийт. Хората спираха и дълго гледаха сред ездачите. Всички бяха наясно, че с някои от тях ще се случи нещо лошо. Често бяха виждали подобни неща – Баримор и хората му потегляха някъде и половината оставаха да лежат на пътя.

Мъжете потеглиха на изток. Когато започна да се свечерява, спряха да ношуват в една горичка. Още преди изгрев слънце бяха отново на конете. Доста преди Санта Доминго срещнаха волска кола, карана от млад мъж. От него узнаха къде е ранчото на Брукър. Баримор с облекчение научи, че собственикът на ранчото отглежда крави, а не свине.

– Е, значи са поне наполовина цивилизовани хора – промърмори той под носа си.

На здрачаване стигнаха ранчото. В къщата вече бяха запалили лампите. Плачещи върби ограждаха входната алея. Баримор накара хората си да слязат от конете под прикритието на дърветата. Обкръжиха къщата от всички страни и Баримор влезе вътре с още четирима мъже. Той блъсна вратата и се втурна в салона заедно с придружителите си.

Събрани около голяма маса, мъже, жени и деца ядяха вечерната си супа. Всички се изплашиха, когато Баримор и въоръжените мъже около него нахлуха през портала.

Централното място беше заето от мъж на 40 години, висок и широкоплещест. До него седеше съдията. Лъжицата се изплъзна от пръстите му и падна на масата. Лицето му пребледня.

Докато мъжете пазеха с пушките си хората на масата, Баримор отиде с тежки стъпки при съдията и опря дулото на уинчестъра си в рамото му.

– Мистър Сидни! Ваша светлост – произнесе подигравателно той.

Старият мъж, макар и малко сковано, се надигна с достойнство.

– Не! – каза решително той. – Няма да се върна с вас! Във всеки случай, не доброволно. Ще се подчиня на по-силния.

Баримор го блъсна с пушката си и изръмжа.

– Не така, Сидни! През цялото време те котках и галех с перце. И това ти е благодарността! Не на мене тия! Имаме нужда от съдия в Блу Уотър. Трябва да се обеси един конекрадец на име Ласитър. Хайде,

тръгвай и вземи всичко със себе си!

– Протестирам!

Баримор се обърна към мъжа, който седеше в центъра на масата:

– Вие ли сте собственикът на ранчото?

– Да, разбира се! – отговори гневно мускулестият мъж. – И не мога да си спомня да съм ви канил в къщата си, вас и вашите хора.

– Не е и нужно – отговори сухо Баримор. – Ние се самопоканихме.

Стен Брукър понечи да каже нещо, но се отказа и замълча.

– Чуйте ме добре, мистър Брукър! – продължи Баримор. – На масата има жени и деца. Затова предлагам да преговаряме мирно.

– Това е нечувано! – ядоса се мъжът. – Да знаете, че ще съобща на шерифа в Санта Доминго.

– Не правете това, Стен! – намеси се съдията. – Дръжте се настрана. Най-добре е да забравите цялата тази история.

– Много умно! – потвърди Баримор. – Това е добър съвет, мистър Брукър!

Съдията го изгледа напрегнато.

– Знаете какво най-много искам да получа – продължи хладно Баримор.

Сидни пое дълбоко въздух.

– Вървете пред мен! – заповяда Баримор. Опасявайки се за живота на хората, съдията стана и отведе мъжете в стаята си. Вече беше забелязал Джак Бенет и му беше ясно защо Баримор е взел със себе си точно него. Всички документи се намираха в стаята, която Стен Брукър му предостави, докато трае престоят му в ранчото. Документите стояха на масата. Баримор започна да ги прелиства, а Бенет надничаше през рамото му. Мъжете насочиха пушките си към съдията.

Баримор се обърна към Бенет и той кимна.

– Всичко ли е тук? – попита с недоверие Баримор.

– Всичко! – потвърди Джак Бенет.

Баримор му подаде папката.

– На всеки, който се е подписал под тия листа, ще натъпчем показанията в собствената му уста! – изръмжа сърдито той. После се обърна към съдията. – А аз ви уважавах, мистър Сидни! Плащах ви богато иalebogato, докато вие зад гърба ми...

Шерифът не можа да продължи. Гласът му секна – колкото от гняв, толкова и от безкрайното разочарование. След малко отново заговори:

– Никога не сте ми казвали и дума за това! Действували сте зад гърба ми! Ще накарам да ви отнемат титлата, мистър Сидни!

Съдията упорито мълчеше.

– Ще го върнем с нас, в Блу Уотър! – заповяда Баримор.

Мъжете обградиха съдията и го подкараха към вратата. Когато се върнаха в салона, голямата маса беше празна. Мъже, жени, деца – всички бяха изчезнали.

Баримор тръгна по-бързо. Мъжете и съдията го последваха. Джак Бенет вървеше последен с папката под мишница и с револвера в ръка. Смрачаваше се. Уилям Ломакс свирна с уста и всички хукнаха към конете си.

– Спрете, мистър Баримор! – прозвуча внезапен глас. – Точно на мушката ми сте! Върнете съдията Сидни или ще натисна спусъка!

Мъжете залегнаха. Баримор спря вцепенен.

Стен Брукър стоеше вдясно от вратата с насочена пушка, готова за стрелба. Зад всеки прозорец проблясваха дула на оръжия.

Уилям Ломакс бързо разбра, че няма да се измъкнат лесно, тъй като никой от мъжете няма да се осмели да стреля, докато животът на Баримор е в опасност. Затова той блъсна шерифа на земята и изпразни пушката си в посока към къщата.

Загърмя от двете страни. С трясък се чупеха стъкла. Вдигна се пушилка. Трима мъже паднаха на земята. В къщата също имаше ранени, годните да държат оръжие бързо намаляваха. Джак Бенет и още неколцина обградиха съдията и изтичаха наведени към конете, за да се прикрият зад тях.

Баримор се обърна по корем и бавно се изправи на колене. Стрелбата пак се усили. Отвсякъде гърмеше и трещеше. Ехото отекваше в сградите и се отразяваше в близките хълмове.

Скоро обаче безредната пукотевица утихна. От къщата вече никой не стреляше. Хората на Баримор също прекратиха огъня. Той самият стоеше на колене, с празна пушка в ръце. Обзе го ярост. Но преди да даде заповед да се поднови стрелбата, към него се наведе Уилям Ломакс.

– Да се измъкваме! Свършено е с тях! – каза той.

Баримор го изгледа страшно.

– Онова копеле вътре искаше да ме убие!

– Само жените и децата са останали живи – предупреди го Ломакс.

Баримор скочи яростно на крака. Видя Джак Бенет и още неколцина мъже, изправени в кръг около съдията, който лежеше на земята. С две крачки Баримор се озова при тях. Мъжете почтително се отдръпнаха настрана.

– Сигурно ония отвътре са го улучили – рече един от тях.

Баримор се наведе. Старият съдия беше тежко ранен. Нощта настъпваше и трудно можеше да се разбере дали още диша, или вече е мъртъв.

Баримор се обърна в посока към къщата и вдигна юмрук:

– Те са виновни за всичко – нека тежи на тяхната съвест! На конете!

Оставиха съдията да лежи на земята и бързо потеглиха. Взеха тримата мъртви заедно с конете им. Яздиха до полунощ, после се отбиха от шосето и ги погребяха.

На светлината на напаления огън Баримор дълго чете уличаващите го документи. Прочете неща, които отдавна беше забравил, и такива, които едва си спомняше. Колкото повече четеше, толкова повече се въбесяваше. Ще ги научи той тия кучи синове, дето се бяха продали и го обвиняваха в престъпления! И в ада щяха да се проклинат, че са се осмелили да се изправят срещу него!

Нат Хазард, комуто толкова се доверяваше, беше най-голямата свиня от всички. Нека само залови Ласитър, и ще се заеме с това копеле. Баримор остави документите и се загледа в пламъците. Огънят догаряше.

Изведнъж той като че ли взе решение. Хвърли в огъня папката с обвиненията и свидетелските показания и тя бързо лумна с ярък пламък.

Срещу него седеше Уилям Ломакс. Той вдигна очи и въпросително го изгледа.

– Запомних имената на всички негодници – проговори глухо Баримор. – На всички! Първо ще хванем оня плъх Нат Хазард. Но сега е важно да премахнем Ласитър!

– Убеден съм, че междувременно съгледвачите са намерили следата – каза Ломакс.

– Ако не, още отсега смятай, че съм ги изхвърлил! – подметна хапливо Баримор.

Пламъците бавно гаснеха. Хартията се овъгли, пепелта се пръскаше с прашене.

Всички мъже отдавна спяха. Уилям Ломакс също се изтегна на земята. Само Баримор остана да седи неподвижно през цялата нощ, докато не пукна зората. Когато първите се надигнаха, той седеше там като сянка, останала от нощта.

Потеглиха рано. Бяха минали вече доста път, когато изгря слънцето. Небето беше стоманеносиньо. Никъде не се виждаше облаче. Денят обещаваеше да бъде горещ. Въпреки това мъжете, подканяни от

Баримор, не щадяха конете си.

Омразата на шерифа все повече се разгаряше. Искаше му се колкото се може по-скоро да тегли куршума на Ласитър, за да се заеме с негодниците, които съдията беше накарал да свидетелствуват срещу него. Щеше да ги излови един по един и да им поиска сметка. Ах, как щяха да крещят и да тракат със зъби тия предатели!

По обед спряха при един поток да напоят конете. Веднага след това продължиха пътя си. Мина пладне, слънцето залезе, започна да се смрачава. Мъжете напрегнато се вглеждаха да видят светлините на Блу Уотър. Когато най-после стигнаха града, беше тъмно като в рог. Горяха само няколко улични лампи. Светеха единствено прозорците на търговската кантора.

Голямата входна врата беше отворена. Мъжете отидоха отзад да разседаят конете си. Само Баримор слезе пред парадния вход. Джек Бенет отведе коня му.

Докато мъжете се занимаваха с конете, задната врата се отвори. Лъч светлина прониза тъмнината и в задния двор се появи Ернесто.

Той беше стар мексикански бандит, който през 1848 година беше защитавал родината си, а по-късно се сражаваше ту на страната на въстаниците, ту в кирасирския полк на императора. После се беше прочул с делата си, докато земевладелците не го изгониха. С последните си верни хора успя да избяга от Мексико и да тръгне нагоре по Рио Гранде. В Албукерк срещна Баримор, който търсеше тъкмо такива като него. Без корен, без хляб и без пари, мъжете приеха предложената им работа и изгониха стадата от пасищата на един едър земевладелец, който фалира. Благодарение на тия мъже, Баримор успя да се справи с него. Сега от цялата дива орда мексикански скитници бяха останали само старият Ернесто и Хосе, който от няколко дни беше назначен за помощник-шериф.

Мексиканецът беше отличен следотърсач. Затова Уилям Ломакс бързо хвърли юздите на коня в ръцете на един от другарите си и отиде при мексиканеца.

– Какво има, Ернесто? – попита той.

– Открихме негодника – отговори мексиканецът. – Сега е в Долината на мустангите и лови диви коне.

– Какво?! – при вестта за подобна наглост Ломакс остана без дъх.

– Открихме следите на Ласитър на запад от ранчото. Сега е горе в каньона Хако.

– Защо не го застреляхте веднага? – поиска да узнае Уилям Ломакс.

– Бътс се опита, а Неш и Катър също поискаха да му теглят

куршума още първия път. Погребяхме Бътс при Чинебето, а Неш и Катър лежат край Бъкс Стор. Без да обкръжим както трябва долината, няма да успеем да пипнем това куче. То има очи и на гърба си. А и...

– Колко от нашите са там горе? – прекъсна го Уилям Ломакс.

– Двама! Не го изпускат от очи.

– Ние яздим пряко сили, а този гад... Диви коне! – Грамадният, въроръжен до зъби мъж, поклати глава и потегли с тежки стъпки към къщата, като дръпна след себе си и стария мексиканец.

– Мистър Баримор! – извика гръмко той. – Мистър Баримор!

Логан Баримор се наведе над парапета и погледна надолу към големия салон. Стълбището беше слабо осветено и почти не го виждаше в тъмното.

– Хванахме го! – извика Ломакс, вземайки по три стълби наведнъж. Мексиканецът едва успяваше да го следва. Задъхани, двамата достигнаха горния етаж.

– Пипнахме го! – извика още веднъж той и тупна мексиканеца по рамото. – Нашите хора са намерили следата на Ласитър западно от ранчото. В момента той се намира в Долината на мустангите и лови диви коне.

Логан Баримор се взря в единия мъж, после в другия и само каза:

– Диви коне!

– Си, сеньор! – отговори Ернесто. – Видях го със собствените си очи!

– Горе останаха двама от нашите – добави Ломакс.

– Диви коне! – Баримор се втренчи в помощника си. – Да не си е загубил ума?

Ломакс сви рамене. Шерифът се обърна към стария мексиканец, като си пое въздух бавно и дълбоко. Мексиканецът поклати глава.

– Не съм пиян, сеньор! Видях го. С момичето ловят мустанги. И аз не знам какво му е станало...

– Потегляме утре на ранина – отсече Баримор, обърна се и тръгна към стаята си. – И тежко ви, ако...

Той не довърши, но беше ясно – или те, или Ласитър.

Баримор така тръшна вратата след себе си, че двамата мъже подскочиха.

– Но той наистина лови мустанги – потвърди обидено мексиканецът. – Там горе има всичко необходимо.

– Това не е толкова важно. Трябва на всяка цена да го заловим – отговори Ломакс. – А като го хванем, ще му одера кожата и ще я закача на

първото дърво.

Двамата заслизаха по стълбата.

– Аз ще ти помогна – засмя се мексиканецът. – Тъкмо знам как се правят тия неща.

10.

Най-после Фе отново се засмя!

Тя премина в буен галоп покрай Ласитър и когато за миг го погледна усмихната, той разбра, че е спечелил.

Фе искаше да се самоубие. След ужасните преживявания в ранчото на Баримор не ѝ се живееше повече. Увещанията не помагаша. Най-после на Ласитър му хрумна да обърне коня си и през каньона Хако да се изкачат в Долината на мустангите, при любимите ѝ животни. Той мислеше да я отведе в ранчото на Стен Брукър, където смяташе, че съдията е на сигурно място. Според него Фе също щеше да бъде добре там. Но все пак оставаше страхът, че тя може да се самоубие, да си пререже вените, да се застреля или пък да се хвърли от някоя скала веднага, щом той си тръгне от ранчото. Слава Богу, това време отмина. Тя отново се превърна в онова младо и невинно момиче, с което се беше запознал неотдавна.

През всичките тези дни той не я докосваше. Дори нито веднъж не я целуна. Тя трябваше да забрави случилото се. Ласитър се страхуваше, че дори една нежна прегръдка ще събуди отново страшните спомени.

Той пришпори жребеца си. Чу тропот на копита, който се приближаваше. Осем мустанги препускаха диво към тях. Един кон, четири кобили и три жребчета. Гонеше ги Фе. Тя насочи мустангите право към тесния процеп между вдигнатите платнища. Протегнали стройни шици, мустангите бързо се приближаваха. В този момент жребецът като че ли почувствува капана! Той изцвили и се опита да избяга.

Ласитър пришпори коня си и пронизително изкрещя. Мустангът веднага се върна в стария път, вмъкна се в тесния процеп и попадна в капана.

Фе избърза след тях, вдигна високо ръка, нададе победоносен вик и изчезна между опънатите платнища.

Ласитър навлезе с коня си в тесния процеп. Фе вече беше слязла и поставяше напречните греди по местата им. Мустангът и малкото му стадо се бяха скупчили в средата на кошарата и безпомощно се оглеждаха, Фе се покатери по напречните греди и седна на най-горната.

– Виж, Ласитър! Само ги погледни! Не са ли прекрасни? – извика щастливо тя.

Той спря до нея и скришом погледна скъпото лице, поруменяло от

лудата езда. Чертите на лицето ѝ бяха напрегнати, но блестящите ѝ очи ясно показваха, че е щастлива и че е забравила. Поне сега, в този момент.

– Ще ги обядим, Ласитър, а жребчетата ще отведем в каньона Хако. – И тя изгледа Ласитър с гордост. – Днес ще ги оставим тук, без да им даваме нито храна, нито вода. А утре...

Това беше следващият проблем, който непременно трябваше да бъде разрешен. Какво ще стане утре с конете? Той и Фе не можеха да останат по-дълго нито в Долината на мустангите, нито в каньона Хако. Съгледвачите на Баримор бяха по петите им. Вече се беше преборил с трима от тях. Беше убеден, че Баримор отдавна знае къде да ги намери.

Но как да обясни на щастливото момиче, че трябва да изоставят мустангите! На всяка цена трябваше да отведе Фе у семейство Брукър, за да може да залови Баримор и да го изправи пред съда. За това не му стигаха само две здрави ръце. Беше просто невъзможно едновременно да се грижи за Фе и да я закриля. Като си тръгнат от Долината на мустангите, незабелязано от нея ще махне гредите на входа към кошарата. Така мустангите сами ще намерят пътя към свободата.

– Трябва да потърсим семействата на Ори и Лем – каза Фе. – Момчетата са вече почти мъже и ще ни помагат.

Още един проблем! Жените и децата на Парсънови бяха напуснали каньона Хако и Фе изобщо нямаше представа къде са отишли и към кого са се обърнали в отчаянието си. Сигурно са научили, че мъжете им са били застреляни при опит за бягство.

Ласитър смяташе да решава проблемите един по един. Първо ще освободи мустангите, тъй като няма кой да се грижи за тях. После ще скрие Фе на сигурно място, за да има свобода на действие. А щом Баримор се озове в затвора в Санта Доминго или в някой друг град, той може да вземе Фе и заедно да потърсят снахите ѝ.

Фе беше щастлива и не можеше да се нагледа на конете. Как да я накара да слезе от оградата! Не му се искаше да споменава за Баримор, а още по-малко за шайката му! Нищо чудно да предизвика нов шок у Фелиситас, колкото и спокойна и радостна да беше в момента.

– Тук слънцето е много силно, нека отидем на сянка – каза накрая той и се наведе да вдигне юздата на коня ѝ.

– Почакай малко! Толкова са хубави! Я виж, жребчетата вече преодоляха уплахата си – каза замечтано тя.

Не му се мислеше за това сега. Огледа се изпитателно наоколо. Платнищата му пречеха да вижда надалече.

– Знаеш ли какво? Ще им измисля имена! – каза Фе, все още напълно завладяна от гледката на уловените мустанги.

– Много добре, утре ще ги напоим, ще ги нахраним и ще ги кръстим. Сега обаче помисли най-после и за мен! Гладен съм като вълк.

– Господи! – сепна се тя. – Съвсем забравих. И аз съм гладна.

Тя най-после скочи от оградата, хвана се за рамото на Ласитър и ловко се настани на коня му. Засмя се, притисна се до него и нежно потърка носа си в неговия.

– Яденето отдавна е стоплено, знаеш ли? – Тя го целуна и се отпусна в прегръдката му.

Ласитър беше трогнат. Той пришпори жребеца си и поведе нейния кон за юздата. Фе беше щастлива от сполучливия лов. А в какво състояние беше, когато я измъкна от ранчото на Баримор! Но не трябваше да мисли вече за това. Ласитър се зарадва на идеята си да доведе Фе в Долината на мустангите.

Конете преминаха опънатите платнища и излязоха на открито. Изведнъж Ласитър спря. Върху красивото лице на Фе падна тъмна сянка, щом съзря застаналите пред колибата мъже.

– Ласитър, ако само някой от тях ме докосне... ще се убия, ще се застрелям! – изплака тя и скри лице на гърдите му.

– Не, за Бога! – изскърца със зъби той. – Няма да убиеш себе си, а копелето, дето иска да ти причини зло. И то сега, веднага!

Тя се сви в него, без да поглежда натам. От колибата излезе Логан Баримор. Кръглата му плешива глава блестеше на слънцето.

– Ласитър, време е да се предадеш – извика гръмко той. – Признай, че си победен. А и жената с теб също е наша.

Ласитър изпитателно се огледа. Двадесет мъже бяха насочили оръжията си срещу него и Фе. Ето това беше най-противното! Фе седеше пред него, тя щеше да получи всичкото олово в тялото си.

Трябваше много добре да претегли всичко, защото беше ясно, че ако се предаде, с него е свършено.

Не, по дяволите! Никога досега не се беше предавал без борба, ако имаше дори най-малък шанс да победи.

– Внимавай, моето момиче – пошепна той. – Дръж се здраво за мен! Ще се спусна на земята и бързо ще се скрием зад платнищата!

– О, Ласитър! – въздъхна уплашено тя и се долепи за него.

– Да, уловихте ме – каза високо Ласитър. – Но дали ще можете да ме задържите, проклети кучи синове!

Ласитър беше бърз като светкавица. Хвърли се заедно с Фе назад от

коня, претърколи се настрани, скочи на крака и гръмна два пъти. Барутният дим прикри отстъплението му. Само две крачки – и двамата бяха зад платнищата.

Благодарение на бързата си реакция, Ласитър успя да изненада Баримор и неговата банда убийци.

Стана още едно чудо!

Подплашени от гърмежите, конете им подскочиха, а кафявият жребец на Ласитър се извърна и се втурна след господаря си.

Ласитър не се поколеба нито секунда. Това беше истински шанс! Близо до колибата нямаше коне. Бързо се метна на седлото заедно с Фе, и с десния си крак изрита напречните дъски от входа на кошарата.

В див галоп кафявият жребец излетя навън. Ласитър го пришпори направо през долината, като внимаваше да остава скрит зад платнищата.

Зад него се чува кръсъци. Профучаха няколко куршума, но с увеличаване на разстоянието тропотът на копитата заглуши всички други шумове. Ласитър направи голям завой и подкара коня надолу в каньона Хако, за да избегне стръмната пътека през планинските хребети и зъбери. Слънцето остана зад него, когато пресече скалистите места и слезе в каньона.

Те трябваше да тръгнат на изток, към Рио Гранде, но той потегли на запад, за да заблуди преследвачите си. Слънцето беше почнало да залязва, но още дълго време щеше да е светло. Въпреки всичко Ласитър се надяваше, че ще се отърве от преследвачите си, когато навлезе в каньона. През нощта щеше да направи завой и да се насочи обратно на изток. Щом скрие Фе в ранчото на Брукърови, ще се върне обратно и тогава Баримор и хората му ще има да се чудят!

Но в този момент ги сполетя беда. В пресъхналото корито на Рио Хако, още преди да бяха излезли от каньона, конят им мина близо до една изтегнала се на слънцето, задрямала или дебнеща плякката си гърмяща змия. Влечугото изхвърча като стрела напред и едва в този момент останалите го забелязаха. Ласитър моментално изстреля четири патрона и разкъса змията на парчета. Въпреки че беше реагирал бързо, кафявият жребец изцвили глухо и мъчително, разкрачи крака и спря.

Ласитър и Фе скочиха на земята. Момичето се уплаши, когато чу внезапно револверните изстрели. Сега пронизително изпищя при вида на разкъсаната змия.

Четири изстрела! Това беше съдбоносна грешка. Преследвачите сигурно щяха да загубят следата в сухото и каменисто речно корито, но вече знаеха посоката.

Ласитър обряза раничката от змийското ухапване и изсмука кръвта, но жребецът падна на задните си крака, свлече се и бавно се повали настрани. Ласитър се надигна и изруга. Фе отиде при него и сложи ръка на рамото му. Тя добре разбираше какво означава и за двамата смъртта на коня. Колкото и необятен да беше каньонът, нямаше как да се измъкнат пеш, ако преследвачите им бяха на коне.

Ласитър преметна седлото през рамо, взе уинчестъра и торбата с провизии. Внимателно се огледа наоколо. Баримор и хората му бяха чули изстрелите и бързо се приближаваха, както личеше по тънкия облак прах, който се издигаше зад сухите храсталаци.

Ласитър стисна здраво ръката на Фе и двамата излязоха от коритото на реката. Едва след като се бяха изкачили доста високо, той с един изстрел освободи кафявия си кон от мъките и спести на Фе тъжната гледка. Тя вдигна очи чак когато продължиха пътя си. Облакът прах се виждаше все по-наблизо.

Не след дълго се чу и тропот на копита, макар все още твърде слаб. Двамата се затичаха да намерят прикритие. Още преди това Ласитър беше открил скали, гъсто обрасли с растителност. Те предлагаха добро укритие, но все пак бяха твърде мизерно място за отбрана срещу двадесет въоръжени мъже. Ласитър не си правеше илюзии по този въпрос.

11.

Двамата бяха добре скрити зад скалите, но след като Баримор и хората му откриха трупа на кафявия кон, вече нямаше как да напуснат незабелязано скалите. Затаила дъх, Фе наблюдаваше мъжете. Вената на врата ѝ пулсираше, сърцето ѝ лудо биеше и Ласитър ясно го усещаше, защото я беше обгърнал с ръка.

– Не се страхувай! – прошепна едва чуто той. – Още не са ни хванали и никога няма да ни хванат.

Фе поиска да отговори, но само тихо преглътна.

Ласитър не успя да си обясни защо бандитите претърсиха първо отсрещната страна на реката. Разделиха се в групи по двама-трима мъже. Слънцето беше достигнало хоризонта, когато първите ездачи прекосиха коритото на реката, за да претърсят и другата страна. Не след дълго и една група от четирима души се зае да огледа скалния масив. Фе потрепера и се притисна плътно до Ласитър, когато ездачите потеглиха право срещу тях. Той се огледа. Двамата се намираха на около сто стъпки височина, в една яма между скалите, скрита от гъсти хрусталаци. Оттук се откриваше добър изглед. Ласитър предположи, че вероятно някой от мъжете ще се изкачи дотам, за да огледа по-добре каньона. Затова се изправи заедно с Фе и предпазливо се придвижи настрана. Криви борове растяха между камъните. Ласитър се наведе и се мушна в тясна цепнатина между скалите. С готова за стрелба пушка, той се обърна към изхода. Сърцето на Фе силно биеше, по гърба ѝ пробягваха студени тръпки, лицето ѝ беше преbledняло от страх. Когато се чуха гласове, тя почти престана да диша. След малко Ласитър видя как от скалната дупка, която двамата с Фе току-що бяха напуснали, се появи лицето на едър мъж, който напрегнато разглеждаше равнината под него.

Ласитър усети как сърцето му се качва в гърлото, когато мъжът се измъкна от ямата и се насочи точно срещу него и Фе. Нали беше внимавал да не остави никакви следи! Той се долепи до земята. Погледна изкривеното от смъртен страх лице на Фе. Имаше чувството, че тя всеки момент ще изпищи, затова бързо затисна устата ѝ. Мъжът спря пред цепнатината, но не ги забеляза, иначе това щеше да е край му. Беше застанал толкова близо до тях, че можеха да го докоснат. Виждаха само краката му. Ласитър не се помръдна. Фе не издаде звук. Мъжът се обърна и изчезна. Бяха минали само няколко секунди, които им се сториха

цяла вечност.

Ласитър и Фе се погледнаха. Той се усмихна, но не посмя да ѝ каже нищо. Още дълго време мълчаха. Едва когато някъде зад скалите се чува викове, той се измъкна от цепнатината и отнесе Фе обратно в ямата. Оттам се виждаше надалече, но поради буйната растителност самите те не можеха да бъдат открити. Четиримата мъже бяха отминали и вече яздеха към стръмната стена на каньона. Слънцето залезе. Тъмни сенки играеха по скалите.

– Господи, Ласитър! – промълви Фе и тихо се засмя. – Такъв страх преживях!

За пръв път от толкова дни, той я целуна и тя отговори на целувката му. Беше затворила очи, лицето ѝ отново поруменя. Страхът беше забравен.

– Докато съм жив, нищо не те заплашва – пошепна ѝ той и те се целуваха отново и отново, все по-силно и страстно.

При това опасността да ги разкрият съвсем не беше отминала. Отделни групи ездаци яздеха на запад и се събраха на едно място. Трима от тях минаха покрай скалната яма. Ласитър и Фе се наведоха и ги проследиха с поглед, но, слава богу, отминаха.

Фе и Ласитър се погледнаха и отново се целунаха. Красивото момиче обгърна с ръце шията му. Той разбра, че Фе чака от него знак за обич и привързаност, защото я беше страх да не се е отвратил от нея след ужаса, преживян в ранчото.

Бързо се смрачаваше, по небето за блестяха звезди. Бандитите на Баримор не се виждаха.

Фе се разтрепера от вълнение, когато Ласитър внимателно свали блузката ѝ. Той целуна зърната на гърдите ѝ и нежно ги засмука, така че тя простена от удоволствие и притисна лицето му до себе си.

– О, Ласитър! Любими! – прошепна тихо тя и, щастлива, затвори очи.

Докато я обладаваше, тя лежеше безмълвна под него и не помръдваше. Ласитър напразно търсеше погледа ѝ. Само момент преди удоволствието да разтърси стройното ѝ тяло, тя го погледна, но бързо затвори очи и продължи да лежи тихо. След като всичко отмина, тя пое дълбоко въздух и задиша ускорено.

След малко Ласитър се отдели от нея, прегърна я и нежно загали гъвкавото младо тяло и топлите едри гърди.

Беше тъмно като в рог, когато Фе заспа изтощена, с глава върху широките му гърди.

Лагерният огън на Баримор светеше като червена звезда долу в каньона. Час преди разсъмване Ласитър нежно събуди Фелиситас.

– Ласитър! – прошепна тя, обгърна с ръце врата му, сгуши се в него и продължи да спи.

– Фе, моля те, събуди се! – целуна я отново Ласитър с цялата си нежност. – За малко ще те оставя сама.

Като чу тези думи, Фе скочи. Вече съвсем се разбуди.

– За Бога, Ласитър, остани при мен! – и тя се вкопчи в него, сякаш нямаше намерение никога да го пусне.

– Баримор и хората му са само на миля оттук – обясни търпеливо той. – Ще доведе кон. Като се върна, ще бъде вече светло. Ти тръгни насреща ми!

Фе потрепери от страх, но кимна смело.

– Пази се! – прошепна тя. – Ако те убият, и аз ще умра!

Той протегна ръка и я помилва по лицето.

– Никой няма да ме убие – отговори Ласитър и я целуна по челото. После ѝ подаде уинчестъра и двете чанти на седлото.

Въоръжен с револвера и с двуцевката си, той потегли. Изкатери се по скалния масив и тръгна към блестящата червена точка, която светеше по-слабо, но все още се виждаше добре.

Стана още по-тъмно. Небето беше обсипано със звезди, но студената им светлина не проникваше в дълбокия каньон.

Ласитър тръгна по брега в западна посока. Постепенно далечната звезда се превърна в пламтящ огън. Ласитър се движеше предпазливо и безшумно. Ония негодници знаеха, че е някъде наблизо и че е без кон. Логично беше да има постове. Приведен, той се промъкна напред и се спря под едно дърво на около 300 ярда от огъня. Гъсти храсталаци скри- ваха лагера от очите му.

Трябваше да открие постовете. Близко до него изведнъж пламна червена точка. Усети се миризма на тютюн. Той леко се извърна настрани, стигна до следващото дърво и оттам видя мъжа, който пазеше конете. През една просека в храсталака се виждаше и лагерният огън, чиито ярки пламъци хвърляха тъмни сенки върху спящите мъже и играеха по близките дървета и храсти. Кой ли от спящите мъже беше Баримор? Ласитър се напрегна, за да ги разгледа по-добре в тъмното.

Пазачът допуши цигарата си и хвърли фасана настрани. Сноп от искри проряза нощния мрак. Мъжът се изправи и се запъти към конете. Ласитър тъкмо щеше да се промъкне след него, когато чу гласове. Две фигури се появиха иззад стадото коне и затаи дъх. Не беше възможно да са

го забелязали. Той се прилепи плътно до дървото, миг след това спряха съвсем близо до него.

– Когато всичко свърши, ще натрия носа на Лари! – каза тихо единият.

– Не го оставяй да ти се налага – отговори другият.

Ласитър се промъкна зад мъжа, който беше по-близо да него, изправи се и го удари с двуцевката си. Мъжът се свлече в безсъзнание на земята. В следващия миг Ласитър опря дулото на паркъра в гърдите на другия мъж. Човекът така се изненада, че нито се помръдна, нито успя да каже нищо.

– Предай на Баримор, че ще дойда в Блу Уотър да го хвана! – каза тихо Ласитър. – Затова нека си спести труда да ме преследва. И без това няма да ме пипне!

– Ти си Ласитър!?! – неволно възкликна мъжът.

– Как се казваш?

– Хайер, Нед Хайер.

– Предупреждавам те, Хайер! Махни се от тия негодници, иначе ще си имаш работа с мен. Следващия път ще заговори пушката – кажи го и на другаря си!

Мъжът замълча и потърси погледа му в тъмнината. Бърз като светкавица, Ласитър вдигна пушката и я стовари върху главата му. Хайер падна като отсечен и повече не помръдна.

Ласитър погледна към огъня. Там всичко беше спокойно. Огледа се, послуша се в тъмнината и се усмихна. Баримор знаеше, че той е наблизо, и въпреки това беше оставил на пост само двама мъже. Конете бяха завързани един за друг. Ласитър преряза въжетата, метна се на единия от тях, насочи нагоре двуцевката си и стреля два пъти.

Двойният изстрел проряза нощната тишина над каньона. Конете зацвилиха, а заспалите мъже се сепнаха и скочиха на крака. Огнените пламъци, изскочили от цевите на пушката, за момент осветиха нощта. Ласитър нададе пронизителен вик и конете панически се втурнаха да бягат. Малкото стадо се разпръсна на всички страни и изчезна презглава.

Ласитър с много усилия и удари на камшика успя да отдели от стадото коня, който беше възседнал, и да го насочи в друга посока. Няколко изстрела зад гърба му пронизаха тъмнината, а на хоризонта се раждаше новият ден. Скалните масиви се очертаваха ясно в отиващата си нощ. Звездите по небето избледняваха.

Фе го пресрещна с пушка в едната ръка и със седлото в другата. Той потупа коня да тръгне ходом, спря го за момент и вдигна Фе на

скута си. Тя бе чула изстрелите и се беше разтревожила за него, но бързо се успокои, когато го видя пред себе си жив и здрав.

Ласитър се обърна назад – никъде не се виждаха преследвачи. Въпреки това пришпори коня в галоп.

12.

Външно Баримор беше сдържан и студен както винаги, но вътрешно гореше от гняв и омраза. Беше взел със себе си 20 души, а Ласитър, този ловък дявол, пак се измъкна!

– Кой беше на пост? – попита той.

– Нед Хайер, Кирби и Глин с Гейша – отговори Уилям Ломакс и вдигна рамене. – Сигурно е успял да се промъкне незабелязано зад Хайер и Кирби. Зашеметил ги е с пушката си. Кирби още не се е свестил напълно.

– Ами Глин и Гейтс?

– Те са го забелязали едва когато се е метнал на един от конете, стрелял е във въздуха и е офейкал с всички коне.

– Познали ли са го?

Ломакс направи гримаса.

– Вероятно не! Било е тъмно като в рог. Но кой друг, освен това копеле, би могъл да ни отмъкне конете?

Баримор го изглежда с леден поглед.

– Да, кой друг! Кой друг може да стори подобно нещо, а, Ломакс? Един-единствен човек! Каквото и да стане, все той има пръст в работата. А ние сме 20 души и въпреки това този човек офейка с конете ни!

– Вече успяхме да заловим няколко коня – отговори Ломакс. – Ще намерим и другите. Най-късно до обед ще сме готови да продължим преследването.

– До обед! Кой знае къде ще бъде тогава този кучи син! – каза презрително Баримор.

– На всяка цена трябва да се отърве от жената – рече Ломакс. – Сигурен съм, че е тръгнал към ранчото на Брукър, където да я остави, защото не знае, че ние сме били там преди него. А на връщане...

Баримор впи очи в него и Ломакс млъкна, понеже усети каква грешка е допуснал.

– „На връщане“, това каза ти, Ломакс! – и Баримор закима с глава. – Точно така, напълно си прав, и това показва какво си мислиш за Ласитър. Да, този тип няма да се откаже. Не и той! Проклетникът е офейкал, само защото иска да остави жената. А после ще се върне, за да ни унищожи. За да ме унищожи! А ти ми говориш за залавяне! На връщане, като тръгне да ме убива?! Просто така, като че ли е някое съляпо куче! Ние,

ние сме слепците! И, казвам ти, Ломакс, ако не измислим най-подлия и рафиниран капан и не подмамим това копеле, та да падне в него като сляпо куче в торна яма, тогава Бог да ни е на помощ! Тогава няма спасение, Ломакс!

Ломакс се протегна и стисна няколко пъти дясната си ръка в юмрук.

– Следващия път ще му предложи личен дуел, сър. Дуел с револвери по изпитания начин. Ако се осмели да се бие с мен, след това няма да ни трябва нито торна яма, нито добре обмислен капан. Ще ни трябва само обикновен чамов ковчег и трап, в който да го заровим.

– Ако не е сигурен, че ще се справи с тебе, той изобщо няма да се съгласи да се бие.

– Няма да има избор, сър.

– Той не рискува. Никъде и за нищо!

– Но нали все пак си има гордост – изрази съмнение Ломакс. – Никога не би отстъпил пред нас.

– Въобще не би допуснал да изпадне в такова положение – прекъсна го рязко Баримор. – Не! Другояче трябва да се действа, Ломакс. Той ще отиде при Брукърови да остави жената. Тогава ще разбере, че ние сме били там преди него и че планът на съдията е пропаднал. – Баримор шракна с пръсти. – Може би точно това ще го превърне в сляпо куче. Ще остави жената някъде другаде и ще потегли в бесен галоп към Блу Уотър. Изпълнен с гняв и омраза към мен, разбираш ли? Ако заемем правилна позиция, само трябва да изпразним пушките си срещу него. Един залп, и край с това копеле!

Той загледа изпитателно помощника си. Ломакс няколко пъти поклати със съмнение глава. Накрая сви устни и кимна в знак на съгласие.

– Да, мисля, че сте прав, сър! Проклятие! Може и така да стане. Но тежки ни, ако не сме постоянно нащрек!

– Сега ще бъдем, триста дяволи! – каза през зъби Баримор.

В този момент се появи старият мексиканец Ернесто, теглейки след себе си навързаните коне. Мъжете около шерифа разпознаха своите коне и радостно се втурнаха към него. Той им остави въжето и тръгна срещу Баримор и Ломакс, които го гледаха с напрегнато очакване.

– Офейкал е на изток, сър, и е взел само един кон. Смятам, че след два часа ще събера всички коне.

Баримор тежко се надигна и впи очи в лицето на Ломакс.

– Тръгнал е на изток! Към Рио Гранде и Санто Доминго. Към ранчото на Брукър! Да бъде проклет, ако всичко не е така, както казах!

Вече познавам този негодник. Той няма да се откаже от борбата. Не и той! Сигурен съм!

– Къде да го причакаме? На Стендинг Рок или в Блу Уотър?

– Добър въпрос! – Баримор се загледа мрачно пред себе си и се обърна към мексиканеца. – Ломакс и аз сме убедени, че няма нужда да тръгваме след Ласитър, защото той не знае какво е отстъпление. Сигурни сме, че ще се върне в Блу Уотър. Къде да заложим капана? В ранчото или в търговската ми къща в града? Ти какво ще кажеш?

– В офиса! – отговори веднага Ернесто.

– В канцеларията на шерифа? – Баримор със съмнение присви очи.

– Да, тогава човек като него ще се изложи пред всички в града, че е нападнал представител на закона – отговори старият мексиканец и сбръчканото му лице се разтегна в широка усмивка. – А ще му подхвърлите и едно кокалче, което вони и което ще го привлече да дойде веднага при нас.

Баримор разбра. Кокал, който вони! От записките на съдията беше запомнил, че търговецът на фуражи Били Мълроуз здравата го беше наклепал. Ласитър сигурно също го знаеше. Ако арестува този негодник за убийство или кражба на добитък и ако го заплаши със смърт, Ласитър, воден от чувството си за справедливост, веднага ще се втурне да го спасява.

Старият мексиканец имаше голям опит и освен това знаеше да си служи с ума. Баримор го потупа по рамото.

– Добре го измисли, Ернесто! Точно в офиса ще чакаме негодника.

– А кой ще бъде примамката? – поиска да узнае Ломакс.

Баримор го погледна и студено се усмихна.

– Били Мълроуз!

– Търговецът на фураж?

– Да! Нали му избяга икономката?

Уилям Ломакс се ухили, без да разбира нищо.

– Той я е убил! – произнесе тържествено Баримор.

– Но... вече минаха две години, откакто тя избяга! – усъмни се въоръженият мъж.

Баримор сви рамене.

– Е, и какво от това? Едва сега сме разкрили убийството. Ернесто, ти ще намериш двама свидетели. Измисли защо са мълчали цели две години.

– Ще го уредим, сеньор! – обеща ухилено мексиканецът.

Още няколко мъже се завърнаха с конете си в лагера. Въпреки това

едва късно следобед почнаха да се стягат за връщане в града.

Липсваше един-единствен кон – кафявият жребец на Ломакс.

– Още една причина да одереш кожата на онова копеле – изсмя се Баримор.

Разгневеният Ломакс се качи при един от другарите си. Мъжете яздеха плътно един до друг.

Излязоха от каньона Хако и потеглиха обратно към Блу Уотър. Късно вечерта пристигнаха в града.

Баримор забоде шерифската звезда на гърдите си и веднага излезе с новия си помощник, за да арестува търговеца на фураж и да го пхне в затвора.

Били Мълроуз беше висок и слаб старец. Почти половината земя, където сега пасяха стадата на Баримор, някога е била негова. Околните ферми получаваха фураж от Галъп, иначе търговията с фураж щеше да бъде доходен занаят за Мълроуз. Той знаеше, че Баримор нарочно подкрепя търговеца от Галъп срещу него, макар че много лесно би могъл да убеди фермерите от околността да купуват от него, Мълроуз. Затова много се изненада, като видя Баримор и мексиканеца му да се появяват в дюкяна му толкова късно.

– Добър вечер, мистър Баримор – поздрави учтиво той. – С какво мога да ви услужа?

– Мълроуз, при вас идва не мистър Баримор, а шерифът на Блу Уотър! – произнесе тържествено Баримор.

Мълроуз усети, че целият изстива. Съдията Сидни отсъствуваше вече няколко дни. Той отдавна се чудеше къде е. Сега разбра, че късното посещение на Баримор е свързано с изчезването на съдията.

– Какво искате от мен? – попита с разтреперан глас, изпълнен с лоши предчувствия.

– Мистър Мълроуз, по-рано имахте икономка!

Търговецът на фураж изгледа, онемял от учудване, единия мъж, а после другия.

– Да, но не разбирам...

– Сега ще разберете – продължи Баримор. – Как се казваше тя и знаете ли къде се намира сега?

– Казва се Луиза Маас. Но къде е сега... – Мълроуз вдигна рамене.

– Ние с нея се скарахме и тя ме напусна. Не съм я питал за плановете й.

– Скарахте се?

– Да! – потвърди нищо неподозиращ търговецът. – Не поддържаше кухнята достатъчно чиста. Тя се разсърди, поиска да й платя и веднага

напусна къщата. Какво да ги прави човек такива?

– Ние знаем къде е сега Луиза Маас – произнесе Баримор с важен израз.

Мълроуз сви рамене. Това не го интересуваше.

– При скарването вие сте убили Луиза Маас и сте я закопали на брега на Рио Сан Хосе – продължи Баримор.

Мълроуз пребледня и се разтрепери. После се втренчи в шерифа.

– Баримор, вие отнехте целия ми имот, а сега искате да отнемете и живота ми.

– Не разбрахте ли в какво ви обвинявам? – попита студено Баримор.

Мълроуз си пое дълбоко въздух и, вбесен, сви юмруци.

– Твърде добре ви разбрах!

– Тогава се учудвам, че не намирате какво да отговорите!

– Нямам какво да ви кажа! Вие много добре знаете, че всичко това е тлъста лъжа. Ще предприема издирване и ще открия Луиза Маас. Тогава ще се окажете в много глупаво положение. Заклевам се, Баримор! Незнам защо ме обвинявате. Вече нямам нищо, което бихте могли да си присвоите, само няколко чувала царевича и овес.

– Всичко ще се изясни, Мълроуз! И ако установим, че човекът, който дойде в офиса и се представи за свидетел на убийството, е излъгал, той ще си получи заслуженото. Но засега, докато изясним случая, ще трябва да дойдете с нас. За съжаление!

– Свидетел ли? – Мълроуз гневно се огледа. – Кой е той? Искам да знам кой е!

– Утре сутринта ще ви уредя очна ставка – обеща Баримор. – В името на закона аз ви арестувам временно, докато над вас тегне подозрение в убийство.

Мълроуз се изчерви и пое дълбоко въздух.

– Аз протестирам, Баримор! Протестирам! Отказвам да вляза в затвора! Искам веднага да говоря със съдията. Още сега ще отида при него. Още сега!

– За съжаление не мога да ви разреша подобно нещо. Съдията ще ви посети утре в затвора за първия разпит. А сега – да вървим!

Мълроуз не беше въоръжен. Позволиха му да загаси лампата и да заключи къщата си. После му сложиха белезници и го поведоха през целия град, за да могат повече хора да ги забележат. Трябваше да се заговори за арестуването на търговеца на фураж, за да може и Ласитър да научи за това.

След като затвориха Мълроуз в една от килиите, мъжете седнаха в офиса да се съвещават. Присъствуваха, освен Баримор, още Уилям Ломакс и Джек Бенет, който продължаваше да изпълнява длъжността втори помощник-шериф.

– Тук в офиса трябва да се появяваме само аз и някой от помощниците – започна Баримор. – Ти, Ломакс, ще разположиш хората отвън, но така, че отникъде да не се виждат. Не искам да седят с отегчени физиономии по улицата.

Ломакс кимна.

– Вече помислих за това, сър! Петима ще бъдат постоянно отзад в затвора. Там ще ги вижда само Мълроуз. Двама или трима ще разположа в пекарницата и в навеса на пожарната. В обора също ще има хора. Освен това постоянно ще наблюдаваме главния път и в двете посоки и там хората също няма да се виждат. Така ще узнаем навреме кога ще се появи оня тип и ще можем да извършим и последните си приготовления. А и Ернесто утре рано ще тръгне насреща му. Ще видите, че всичко съм направил както трябва. Нека само дойде това копеле! Не знаем обаче кога ще стане това...

– Непременно ще дойде, Ломакс! Ще видиш!

Те продължиха да разговарят чак до сутринта. Най-после Баримор взе решение, а Ломакс щеше да се погрижи за изпълнението му.

Когато изгря слънцето, всички приготовления бяха завършени. В двете килии на затвора бяха разпределени петима мъже, които правеха компания на Мълроуз. В пекарната чакаха трима и един от тях непрекъснато наблюдаваше улицата от прозореца. В пожарната се разположиха двама души, а в обора зад офиса – четирима. Извън града също имаше постове, които държаха под око пътя и околностите. Старият мексиканец оседла коня си и потегли към Санта Доминго със задачата да обърне назад, веднага щом съзре Ласитър, и да съобщи за идването му.

Баримор остана в канцеларията си. Заедно с него дежуреха, като се редуваха, Хосе и Джек Бенет.

Баримор добре познаваше разстоянието и затова отлично знаеше кога би трябвало да очаква Ласитър. Но този проклетник така и не се появи. Търпението на мъжете беше подложено на изпитание. Баримор почти загуби самообладание, когато Ломакс пресметна, че Ласитър вече три пъти би трябвало да бъде тук.

Същата вечер се върна и Ернесто. Беше стигнал чак до ранчото на Брукър и отвъд него до Рио Гранде, без да открие и следа от Ласитър.

Баримор беше извън себе си от ярос и разочарование.

Уилям Ломакс скочи и закрича напред-назад из офиса.

– Все си мисля, че сигурно Ласитър е преценил колко по-добре е да полежи върху русия си нар, отколкото да се намери в Блу Уотър на три стъпки под земята.

Баримор скочи като зъл дух, изпуснат от бутилката.

– Не дрънкай! Не говори за неща, от които нямаш и понятие! Този Ласитър е корав човек, а пък руси уличници – колкото щеш! Той иска мен! И никога няма да се откаже. Само не отслабвайте бдителността си! Защото негодникът това и чака. Ще ви кажа и още нещо: той отдавна се е промъкнал насам и сега ни наблюдава. Като види колко бързо сме се изморили, само ще ни се изсмее. Защото той точно това чака.

– Никой няма да намали вниманието си, иначе веднага ще бъде уволнен! – увери го Ломакс. – Но къде може да се е скрил?

– Някъде наблизо – отговори Баримор. После взе бутилката с уиски, която през всичките тези дни стоеше на масата, и започна да пие на големи глътки.

– И да внимавате добре! – изръмжа той.

13.

Ласитър спря в сянката на високите дървета и се загледа надолу към Блу Уотър. От това разстояние не можеше да види дали в града го очакват, но усещаше, че Баримор крои нещо. Беше сигурен.

Фе седеше зад него на седлото и го държеше здраво с две ръце. Лицето ѝ се обливаше в пот, опряно на гърба му. Тя спеше.

Двамата бяха отишли в ранчото на Брукърови и там научиха за коварното нападение, както и за смъртта на съдията. Така Ласитър се върна заедно с Фе.

За съжаление не срещна никой, който да му даде добър съвет. Нямаше при кого да я скрие, а и тя упорито настояваше да остане при него.

Ласитър много дни търси семействата на братята ѝ. Дявол знае къде се бяха запилели!

Той веднъж вече беше видял Ернесто между хората на Баримор, затова, когато преди няколко дни видя стария мексиканец на връщане от ранчото на Брукър, Ласитър веднага се сети какво го очаква в Блу Уотър и как смята да действа шерифът срещу него.

Двамата с Фе бързо се мушнаха в храстите. Така Ернесто мина покрай тях с коня си, без да подозира нищо. Ласитър винаги внимателно заличаваше следите си.

Оттогава беше минало доста време. В ранчото им дадоха кон и седло, но Фе държеше да бъде винаги близо до него. Тъй като и на него му беше приятно да я усеща до себе си, той се съгласи.

Внезапно Фе се раздвижи. Ласитър бързо я подхвана и се обърна към нея.

– Само да не паднеш, Фе!

Тя се огледа сънено.

– Къде сме? – после забеляза града и реката и извика. – О, Боже!

Слънцето беше залязло. Настъпваше мрак. Ласитър подкара конете надолу по склона към града.

– Опасно е, Ласитър! Боя се за теб. Ще те убият! – прошепна Фе, вече напълно будно и тревожно.

– Няма от какво да се боиш! И прави само това, което ти казах!

Ласитър подкара конете към реката и после покрай брега към шосето, а когато слезе от коня и подаде юздите на Фе, вече беше тъмно. Посегна да вземе пушката си, а в това време Фе се метна на седлото,

наведе се и го целуна.

– Ще умра от страх за теб, любими! – прошепна тя.

– Само да не объркаш нещо! – каза Ласитър и тръгна.

Влезе в града по главния път, окачил на гърдите си звездата на градски маршал, която му беше закачил съдията Сидни. Двучевката стискаше в лявата си ръка. Тъй като искаше да ги изненада, избягваше осветените улици. Вървеше точно по пътя на пощенската кола. Никой не му обръщаше внимание, въпреки че по Мейн Стрийт все още беше твърде оживено.

От една странична улица зави двуколка и тръгна пред него. Няколко дълги крачки – и той се изравни с нея. Сложи ръка на климията и се качи на колата, сякаш беше един от хората ѝ. На капрата седяха двама души, които не се обърнаха назад.

Като стигна канцеларията на шерифа, Ласитър се пусна от колата и се отправи натам. Зад прозорците светеше. Завесите бяха спуснати и не се виждаше нищо. Но Ласитър спокойно влезе, без да почука, затвори вратата, спря се напред стаята и вдигна двучевката.

Баримор седеше на мястото си зад бюрото, а на ръба му се беше облегал Джек Бенет. Двамата оживено разговаряха. Въртящата се врата към затвора беше широко отворена. Оттам се чуваха мъжки гласове.

– Иди да затвориш вратата и да заключиш – заповяда тихо Ласитър.

Едва сега двамата спряха да си приказват. Баримор вдигна глава и го погледна. Джек Бенет се обърна настрани, за да може да го види. Двамата не повярваха на очите си. Изгледаха го отгоре до долу и замръзнаха на местата. Само очите им се движеха и издаваха, че в тях все още има живот.

– На тебе говоря, Бенет! – И Ласитър посочи с пушката вратата. – Но внимавай! Тук вътре няма палачинки. Само да натисна спусъка и от това разстояние направо ще ви откъсна главите.

Джек Бенет вдигна ръце и стана. Обърна се и тръгна към вратата. Ласитър пристъпи към Баримор и опря дулото на двучевката в ухото му, с поглед, вперен в Джек Бенет, който бавно отиде до въртящата се врата и спря.

– Хайде, дръпни я и заключи! – подкани го Ласитър.

Джек Бенет си пое дълбоко дъх. Спомни си, че е въоръжен, и се опита да прецени всички рискове и шанса си срещу Ласитър. Но какво би могъл да направи? Затова дръпна тежката врата. Разговорите в затвора секнаха и когато вратата хлопна и Джек Бенет завъртя ключа, се чува кръсъци. Скоро след това някой затропа с юмруци по вратата.

Ласитър кимна на Бенет да се върне при него, взе му ключа и измъкна револвера от кобура му.

– Застани до вратата! – и посочи тази към улицата. – Ако някой иска да влезе, отпрати го. Освен ако желае да говори лично с мен.

Джак Бенет се подчини на заповедта, като следеше Ласитър с поглед, пълен с изненада.

– Какво е това? – произнесе с грачещия си глас Баримор. Най-после беше преодолял шока и възвърна способността си да говори. – Как се държите тук? И каква звезда носите?

Ласитър откъсна звездата от ревера му и я хвърли на бюрото.

– Тук вече няма шериф. Аз съм градският маршал на Блу Уотър. Назначен от съдията Сидни.

– Той е мъртъв! – извика Баримор.

– По-добре изобщо не засягайте този въпрос, иначе и заради него ще ви обесят! – предупреди го Ласитър. – Имам писмена заповед за назначение.

Той извади заповедта от джоба си и я постави на бюрото пред Баримор, но онзи само я изгледа подигравателно.

– Мъртвият съдия ви е назначил, Ласитър! Добре, тогава аз отменям назначението ви и едновременно с това ви арестувам. И ви предупреждавам...

Ласитър притисна по-здраво дулото на двуцевката, опряна в ухото му, и Баримор замълча. Ласитър го сграбчи за яката. Претърси го за оръжие, после откачи чифт белезници от куката, на която висяха, и му заповяда да склучи ръце зад гърба си. Надяна му белезниците, заключи ги и го натисна да седне пак на стола.

– Ще съжалявате за това, Ласитър! – изхърка гневно Баримор. – Как ще се измъкнете от канцеларията ми и от града? Искам да кажа – жив! Май изобщо не сте си помислили за това...

По вратата на затвора отново се потропа.

– Даже твърде добре съм го обмислил! – отговори Ласитър и отиде до вратата. Отключи, откряхна я леко и мушна дулото на двуцевката вътре. Веднага стана тихо.

– Млъквайте или ще гръмна! Изчакайте, докато дойде и вашият ред.

После отново дръпна вратата, заключи, върна се при Баримор и размахна двуцевката пред лицето му.

– Съдията Сидни е назначил заместник, защото през цялото това време е предполагал, че ще го убият. Заместникът му е мистър Дилърт.

Утре рано сутринта ще се проведе съдебен процес по делото за убийството на мистър Зензибър. Сидни е предал на заместника си цялата документация. Ето, че краят настъпи.

Баримор дрезгаво се изсмя.

– Всичко това е незаконно, Ласитър. Съдията трябва да бъде избран от народа, иначе няма никакви пълномощия.

– Съдията Дилърт ще управлява като заместник на мистър Сидни до следващите избори, които ще бъдат насрочени още утре.

Баримор махна с ръка.

– Всичко това са празни приказки, Ласитър! Моите хора ще одерат кожата ви на тесни ивици! Те ще...

Ласитър мушна двойното дуло между зъбите му, така че той млъкна и ужасен облещи очи.

– Бенет, отвори вратата към затвора! Мъжете да оставят оръжията си, да излязат един по един и да изчезват! Само някой да ме погледне накриво и натискам спусъка!

Баримор погледна към вратата и поиска да каже нещо. Нищо обаче не се разбра. Беше отметнал силно глава назад, но не можеше да се отърве от двуцевката.

Джак Бенет бързо отиде до вратата на затвора. Ласитър беше оставил ключа в ключалката. Бенет отключи и дръпна вратата.

– Млъквайте! – каза той. – Ласитър е тук. Мистър Баримор е в ръцете му, затова сега трябва да се подчиним на волята му. Оставете оръжието си и излезте един по един!

Един от бандитите бутна Бенет настрани, погледна към бюрото и веднага се отдръпна назад. Чу се шепот. След известно време Бенет се дръпна и същият мъже се появи отново. Той излезе от затвора със скръстени на тила ръце и смутено изгледа Баримор.

Ласитър посочи с пръст външната врата. Мъжът не чака да му се повтори и бързо излезе навън. Джак Бенет махна с ръка към следващия. В затвора бяха на пост петима мъже. Дейв Дилърт беше съобщил това на Ласитър. Беше го информирал също, че търговецът на фураж е арестуван, и в какво го обвинява Баримор.

Дейв Дилърт имаше малка ферма недалеч от града. Съдията Сидни беше запознал Ласитър с него и му беше обяснил, че Дейв Дилърт ще го замести, ако му се случи нещо.

След като петимата обезоръжени мъже излязоха навън, Ласитър издърпа Баримор от стола и го поведе към затвора.

– А с теб какво да правя, Бенет? – попита. – Съдията обеща да те

оправдае. Ако сега поговоря с Дилърт...

– Какво трябва да направя? – попита Бенет с дебнеш поглед.

– Ще задържиш звездата. Поне докато аз съм градски маршал.

– Да бъда твой заместник?

– Да!

Джак Бенет обърна очи към Баримор и хитро се усмихна.

– Не вярвам, че ще победиш, Ласитър! Просто не мога да го повярвам!

– Тогава дим да те няма!

Бенет кимна.

– Тогава се послушвай добре, Ласитър! Тук скоро ще се вдигне пушлка. – Мистър Баримор! – Той отдаде чест и излезе.

Ласитър заключи вратата след него.

– Той е прав, Ласитър! Няма да спечелите – произнесе злобно Баримор. – Вие сте сам! Един-единствен мъж срещу всички останали. Зад мен е целият град!

– Скоро зад вас няма да има нищо, освен сивата стена на килията – отговори Ласитър и го отведе в затвора.

Мълроуз скочи развълнуван от нара, като видя Баримор с белезници на ръцете. Ласитър отключи килията му.

– Знаех си, че някой ще дойде да ме спаси! – извика старецът. – Кой сте вие?

– Казвам се Ласитър. Излезте навън!

Мълроуз тръгна по коридора и Ласитър заключи Баримор в килията. Вратите на останалите две зееха отворени. По наровете бяха разхвърляни пушки и пистолети.

– Помогнете ми, мистър Мълроуз! – помоли Ласитър. – И без това трябва да останете тук, иначе хората му може да решат да ви използват като заложник.

– Какво трябва да направя?

Ласитър посочи килиите.

– Седнете някъде тук и вземете едно пушкало! Ако в затвора влезе някой без мое разрешение, застреляйте Баримор!

Търговецът на фураж влезе в първата килия, взе един уинчестър, седна и впери очи в Баримор. Погледът му гореше.

– Искam си земята, Баримор! Всичко, което беше мое, искам да ми се върне!

– Нищо няма да получиш. Всичко стана по законен път – отговори подигравателно Баримор. – Но като изляза оттук, ще ти подаря нещо:

един евтин ковчег!

– Проклета свиня! – изкрещя пронизително Мълроуз и стисна още по-здраво уинчестъра.

– Успокойте се, мистър! – намеси се Ласитър. – Той няма да излезе вече оттук. Само когато тръгне към бесилката.

– Тогава аз ще му подаря евтиния ковчег! – извика Мълроуз. – Аз!

– Ти, проклето джудже! – изръмжа Баримор. – Само не ме нервирай!

– Ако много ви ядоса, простреляйте му ухото – посъветва Ласитър търговеца на фуражи. – Важното е само утре сутринта да може да говори!

Баримор го изгледа с омраза.

– Толкова години сте мачкали и измъчвали хора като мистър Мълроуз – рече Ласитър. – Но колкото по-скоро разберете, че това време вече е отминало, толкова по-добре за всички ни.

Той се обърна и тръгна към офиса.

– Ще оставя външната врата отворена – каза Мълроуз и се върна в канцеларията.

14.

Уилям Ломакс и свободните от стража мъже се бяха разположили удобно в търговската къща на Баримор. Повечето от тях предпочитаха спокойния живот. Ломакс също бе се примирил с това, но от три дни насам беше убеден, че или те ще седят така, докато им побелеят косите, или на Баримор най-сетне ще му омръзне тази игра на дебнене. Беше сигурен, че Ласитър отдавна е офейкал и никога повече няма да се мерне насам.

Затова безкрайно се изненада, когато в стаята се втурнаха петимата мъже, които нарочно беше оставил в затвора, за да заловят веднага Ласитър, ако той се осмели да се появи там. Объркано, един през друг, мъжете заразправяха какво се е случило преди минути в канцеларията на шерифа. Ломакс ги слушаше и с недоумение местеше поглед от един към друг.

Накрая влезе и Джак Бенет – без оръжие и смъртнобледен. Едва сега Ломакс забеляза, че кобурите на останалите също бяха празни, че никой не носеше пушка.

Той скочи. Като стреснат от лош сън впери очи в Джак Бенет, защото разбра, че само той може да му обясни как така лошият сън е станал действителност.

– Ласитър... е... тук? – замърмори той.

Джак Бенет вдигна рамене.

– Да! Появи се в офиса, негодникът. Бяхме само с Баримор, няхаме никакъв шанс срещу него.

– Но... Как е възможно? – гласът на Ломакс секна.

– Ония негодници в пекарната и всички останали сигурно са спали – рече Джак Бенет. – Другояче не мога да си го обясня.

– Тия кучи синове! – извика Ломакс. – Повикай всички тук и аз лично ще се разправа с тях!

– Не забравяй, че беше тъмно – намеси се един от мъжете.

– Тъмно – светло! – изръмжа Ломакс с пламтящо от гняв лице. – Вече сто пъти си говорихме за това!

– Сидни, оня кучи син, който пукна, си е назначил заместник, преди да напусне града – обясни Джак Бенет. – Дейв Дилърт! Доколкото разбрах, утре той ще води съдебен процес срещу Баримор по дело за убийство.

– Какво?! – стисна юмруци Ломакс.

– Старият Зензибър беше собственик на езерото, от което сега стадата на Баримор пият вода. Намира се северно от Стендинг Рок – заговори Бенет. – Баримор му даваше луди пари. Но проклетият дъртак... И тогава му теглихме куршума. И то пред много чужди хора!

– Не искам да чувам нищо за това! – изсъска Уилям Ломакс. – Какво каза за Дейв Дилърт?

– Утре ще насрочи нови избори за съдия, а след това ще обвини Баримор в убийство на стария Зензибър. – Бенет вдигна рамене. – Тъй като там имаше много свидетели, шерифът може да си изпати. С Ласитър не можем да се справим. Обеща да застреля веднага мистър Баримор. Вече три пъти бях сигурен, че ще го направи. И каза, че утре сутринта ще го обесят!

Уилям Ломакс решително скочи на крака.

– Свикай всички мъже! Всички! За какво са ни вече постове? Ще отидем право при Дейв Дилърт и ще го заловим.

– Сигурен съм, че там е и уличницата на Ласитър – подхвърли един от мъжете. – А тя е много по-ценна от новия съдия. Ако Ласитър моментално не освободи шефа, ще му я пратим в ковчег!

– Ти видя ли някъде Фе Парсън? – обърна се Ломакс към Джек Бенет, който бързо поклати глава.

– Оседлайте конете и съобщете на всички останали! – извика Ломакс с креслив глас. – След десет минути потегляме!

Мъжете се втурнаха навън. Ломакс вдигна от масата колана с револверите и го закачи на кръста си. С шапка в едната ръка и уинчестър в другата, той тежко zakрачи след хората си.

Преди да са минали и десет минути, той вече галопираше начело на дружина мъже вън от града. Препуснаха по западното шосе и още преди зазоряване стигнаха малката ферма. Обкръжиха къщата, слязоха от конете и откриха безредна стрелба по прозорците и вратите.

– Излизай, Дилърт! – изкрещя заповеднически Ломакс. – Вземи и жената!

Изстрели прорязаха утринната тишина. Но в къщата нищо не помръдваше. Прозорците зееха тъмни и неми. Когато Ломакс заповяда да се спре стрелбата, всички прозорци бяха със строшени стъкла, а вратите пробити от многобройни куршуми. С готови за стрелба пушки мъжете нахлуха в къщата, за да измъкнат Дилърт и Фе Парсън.

Но къщата се оказа празна. Разочаровани и въбесени от гняв, мъжете се мятаха от стая в стая, преобръщаха мебелите и трошаха всичко по

пътя си.

– Знаели са, че ще дойдем, и са офейкали! – извика един от бандитите, когато най-последно се събраха при конете.

– Проклетата работа! – изръмжа Уилям Ломакс. – Наистина ли Ласитър спомена Дейв Дилърт? Да не си сбъркал, Бенет?

– Точно Дилърт каза. Ясно го чух! – потвърди Бенет.

– Явно е искал да ни баламоса! – подхвърли гневно Нед Хайер.

Ломакс се протегна и се огледа наоколо.

– Да се връщаме! Но първо запалете всичко тук!

Всички чакаха тази заповед. Втурнаха се като диви към къщата. Един от тях намери бензин. Скоро тя избухна в пламъци.

15.

Ласитър се стресна в съня си. Беше легнал на масата в офиса. Вече се зазоряваше. Настъпваше новият ден. Той скочи от масата, взе двучевката си, отключи вратата към улицата и погледна навън.

Срещу себе си видя два коня. Фе ги държеше за юздите. Дилърт и още четирима мъже стояха под навеса на пекарната. Фигурите им едва се различаваха в настъпващото утро.

Ласитър се усмихна доволно, Фе беше направила всичко както трябва. Съобщила е на Дилърт, че Ласитър е влязъл в открита битка с Баримор, и го е довела рано сутринта с необходимите свидетели пред канцеларията на шерифа.

Когато Ласитър излезе навън с вдигната за поздрав ръка, той прецени, че в момента хората на Ломакс вече се връщат обратно. Миналата вечер ги видя да излизат от града.

Ласитър стисна ръцете на мъжете и нежно прегърна Фе.

После влязоха в офиса и той заключи вратата.

Дейв Дилърт седна до масата и разтвори документите си, а Ласитър отиде в килията и събуди Баримор.

– Какво? – извика сънено бившият шериф. – Дойдохте ли, Уилям? Аз ей сега...

Той млъкна и недоверчиво втренчи очи в Ласитър.

– Ставайте! – подкани го градският маршал. – Започва делото!

– Какво?!

Ласитър изведе Баримор от килията и го отведе в бюрото. Мълроуз вървеше след тях.

Баримор видя Дейв Дилърт и свидетелите и стреснато се спря на вратата. За момент в очите му проблесна уплаха, но бързо се окопоти.

– Какво е това? – извика злобно той. – Съд ли? Никога няма да призная този съд!

– Седнете и млъкнете – рече Дейв Дилърт. – Ще ви се даде думата после. Но ще говорите, когато аз ви помоля.

Баримор поиска да остане прав. Ласитър го хвана за ръката и го бутна на приготвения стол. После отстъпи назад.

– Маршале, отворете вратата и съобщете на хората, че сега ще започне съдебното дело срещу Логан Баримор. Той е обвинен в хладнокръвно убийство на Мелхиор Зензибър пред очите на много свидетели.

Ласитър се обърна и излезе на улицата. Вдигна пушката си и стреля три пъти във въздуха. После високо извика:

– Започва процесът за убийството на Мелхиор Зензибър от Логан Баримор – сега!

След това Ласитър се върна в офиса и застана до отворената врата. Едва след половин час първият любопитен прекрачи прага. Ласитър го помоли да свали шапка и му посочи място. Когато Дейв Дилърт обяви присъдата, залата вече беше препълнена. Поне две дузини хора стояха на улицата.

Логан Баримор беше осъден на смърт чрез обесване. Цялото му имущество ставаше собственост на града и с него щяха да бъдат обезщетени засегнатите от злодеянията на Баримор. Присъдата трябваше да бъде изпълнена на следващата сутрин.

Ласитър обаче знаеше много добре, че когато хората на Баримор влязат в града, всичко ще отиде по дяволите. Вече беше говорил за това със съдията. Когато отведе Баримор обратно в килията, Мълроуз го последва и отново зае мястото си срещу Баримор, готов за стрелба.

– Щом някой от хората му подаде глава вътре, веднага ще стрелям, маршале! – увери го търговецът на фураж.

Той също беше изнесъл своя случай пред съда и поиска да му бъде върната земята, отнета с измама от Баримор. Дилърт му обеща, че ще си получи имотите. В края на краищата в града и околностите му всичко се знаеше, макар че досега не беше се говорило открито за тия неща. Всичко обаче се променяше и Ласитър твърдо беше решен да попречи на бандитите да всеят отново хаос в града и да освободят Логан Баримор.

Щом видя дружината ездачи да се връщат в града, Ласитър тръгна бързо към търговската къща на Баримор. Още преди това беше изпратил съдията и Фе при Мълроуз в затвора.

Когато Ласитър беше на около сто ярда от голямата сграда, ездачите завиха и влязоха през отворената задна врата. Той ги последва. Един от мъжете го видя и го показа на другарите си. Те слязоха от конете си и се наредиха срещу него.

– Мистър Баримор иска да говори с Уилям Ломакс и Джек Бенет – съобщи Ласитър. – Съгласих се само при условие, че ще оставите оръжията си тук. Ако сте съгласни, тръгвайте!

Джек Бенет веднага откопча колана си. Ломакс обаче пъкна палци под колана, издаде глава напред и тръгна към Ласитър.

– Значи мистър Баримор иска да ме види и ти си съгласен, така ли? – попита злобно той.

– Такова е сегашното съотношение на силите в града – отговори спокойно Ласитър. – Ако не сте съгласен, останете си тук.

Едрият бандит диво се изсмя. После светкавично измъкна колта от колана си и насочи дулото в корема на Ласитър.

Ласитър държеше паркъра в лявата си ръка, но нарочно не направи нещо.

– Вие не рискувате собствения си живот, Ломакс! Не рискувате и моя. На карта е поставен животът на Баримор! Ако с мен се случи нещо, в офиса също ще екнат изстрели. Махнете револвера си или Баримор няма да говори вече с никого.

Джак Бенет се приближи до тях.

– Уил, няма смисъл! Нека оставим оръжията си тук и да чуем какво има да ни каже шефът. Ще можем ли да говорим на четири очи с него?

Ласитър кимна. Бенет се ухили и скрито бутна Ломакс в хълбока.

– Не мога да проумея защо трябва да се съгласим – изръмжа Ломакс.

– Най-добре попитайте Баримор – предложи Ласитър. – Дълго трябваше да уговарям съдията, докато той най-после се съгласи да разговаряте с шефа си.

– Нека да отидем с него! – настоя Бенет с дрезгавия си глас и отново побутна приятеля си.

Най-после Ломакс се съгласи. Пъкна пистолета си в кобура, откопча колана, нави го на руло и го хвърли с точен замах в ръцете на един от мъжете.

Бенет и Ломакс излязоха от двора, следвани от Ласитър. На улицата минавачите се спираха да ги гледат. Дори колите спираха. Междувременно целият град беше научил какво е станало в офиса на шерифа и че Логан Баримор е осъден на смърт. Не само Ласитър и хората в офиса, целият град очакваше завръщането на шайката въоръжени мъже. Всеки знаеше кои са двамата, които крачат по улицата, придружени от чуждия маршал.

Минавачите образуваха шпалир по улицата към офиса. Пред канцеларията чакаха поне стотина души.

Един от свидетелите на Дилърт им отвори вратата. Ласитър влезе последен и веднага насочи двуцевката си към Ломакс.

– Бенет, ти можеш да изчезваш! – каза той. – Обясни на другарчетата си, че играта свърши. Вече няма какво да правите тук. Ще арестувам Уилям Ломакс и ще го тикна в затвора. След десет минути съм отново при вас. Ако заваря някого в кантората, чака го същия път. В офиса,

после в килията и през задната врата – на бесилката.

Уилям Ломакс го изгледа с омраза, а Бенет стоеше там като ударен от гръм и се чудеше къде да се дене.

Ласитър сложи белезниците на Ломакс и го отведе в затвора. Когато заключи вратата на килията, външната врата на офиса хлопна. Джек Бенет беше излязъл.

Дейв Дилърт с облекчение се усмихна. След Баримор Уилям Ломакс беше всепризнатият водач на шайката. Дилърт беше на мнение, че цялата банда не я бива за нищо. Трябваше само да ги лишат от водачите им – от Баримор и Ломакс! Други лидери в бандата нямаше.

Изглежда, че сметката на Дилърт беше вярна. Един от свидетелите му пазеше на вратата. Оттам добре се виждаше търговската кантора на Баримор. При всеки ездач, който излизаше през портите ѝ, той провираше глава през вратата и извикваше поредния номер.

Фе следеше всичко напрегнато и със страх в очите.

След като човекът съобщи за петнадесетия ездач, известно време не се появи. Фе хвана Ласитър под ръка и силно се притисна до него. Вратата отново се отвори, но този път мъжът влезе вътре и я захлопна след себе си. Обърна се към Ласитър:

– Четирима души! Без коне. Вървят по улицата насам!

– Всички да останат по местата си! – каза Ласитър. Внимателно се освободи от прегръдката на Фе, остави двуцевката на масата и излезе навън.

Слънцето беше залязло. В близост до офиса нямаше жива душа. Рамо до рамо четиримата бандити маршируваха по улицата. С еднаква крачка, с движещи се в такт ръце.

Човекът на левия фланг беше Джек Бенет, проклетото копеле, дето на нищо не се научи и не съумя да използва шанса си, който профуча край носа му. Следващият беше Хайер. До него вървеше Гейтс. Четвъртият беше познат за Ласитър, но не знаеше името му. Зад Ласитър вратата се отвори и навън надникна Мълроуз.

– Ще пречукаме Баримор и Ломакс, ако не се разкарат – прошепна той. – Кажете го на тия негодници, Ласитър!

Ласитър му кимна да се прибере. След като вратата се затвори, той тръгна право срещу четиримата бандити. Срещнаха се точно при пощата, спряха се на разстояние по-малко от десет крачки.

– Хората на Баримор вече отплуваха надолу по Рио Сан Хосе – заговори пръв Ласитър. – Вие какво правите още тук? Тръгвайте след тях!

– Хванахме четири деца и пет жени от улицата и ги държим

затворени в обора зад търговската къща – каза Джак Бенет. – Изведи Баримор и Ломакс от офиса или в града ще стане кървава баня!

– Бенет, ти, проклета гадино!

Бенет широко се ухили.

– Научихме се от теб, Ласитър!

– Не, вие сте твърде мизерни ученици. Не ви бива дори да преписвате, камо ли да научите нещо!

Джак Бенет посочи с левия си палец през рамо.

– Нима наистина искаш те да платят за всичко?

– Мен не можеш да разчувствуваш, Бенет! – отговори ядно Ласитър, въпреки че го болеше за жените и децата. Все пак той беше градски маршал и носеше отговорност за хората в града.

Джак Бенет не отговори, а посегна към револвера си. Другите – също. В крайна сметка те бяха въоръжена охрана. Именно като такива ги беше назначил Логан Баримор и с такива неща се бяха занимавали винаги. Освен това бяха първокласни стрелци. И четиримата можеха за част от секундата да извадят пистолет, да се прицелят, да стрелят и да улучат. И то не само когато се прицелваха в празни бутилки и чаши, а и когато противникът също умееше да стреля. Но срещу Ласитър и четиримата не успяха да извадят оръжията си достатъчно бързо.

Когато видя как десниците им се насочват към револверите, Ласитър се остави изцяло на импулса си за борба. Дясната му ръка се стрелна надолу към револвера и с бясна бързина се вдигна нагоре. Веднага блесна изстрел. Първият удар беше негов.

Куршумът улучи Джак Бенет право в главата. Той се строполи на земята и повече не помръдна.

Ласитър нямаше време да наблюдава падането му. Следващият изстрел улучи Хайер, а след него и Гейтс се простря на земята. И всичко това преди четиримата да успеят да стрелят поне веднъж! Ласитър моментално се хвърли на земята, така че първият изстрел на противника профуча над главата му. После пак дойде неговия ред. Оловният куршум свали и последния мъж.

Навсякъде се носеше миризма на изгорял барут. Ласитър се надигна и се огледа приведен, с готов за стрелба револвер в ръка. Никой не помръдваше.

Когато се обърна, вратата на офиса се разтвори с трясък и отвътре излетя Фе.

– Ласитър! – изпищя тя и разплакана се хвърли на гърдите му. – Ранен ли си?

– Не, нищо ми няма, съвсем нищо!

Мина доста време, преди да успее да я успокои.

На следващата сутрин Логан Баримор беше обесен. Ласитър не беше съдията, не беше и палачът. Той беше градският маршал и се грижеше навсякъде да има ред и спокойствие, докато бъде изпълнено наказанието.

След един час двамата с Фе потеглиха да търсят семействата на братята ѝ. Снахите ѝ трябваше да подадат молба в Блу Уотър, за да потвърдят иска си към Баримор. Така щяха да получат пари от имуществото му, за да построят наново ранчото за обзаване на коне в каньона Хако.

Откриха двете семейства в скална пещера над страничен ръкав на Рио Сан Хосе. Фе не беше на себе си от радост. Тогава Ласитър използва удобния случай да се измъкне незабелязано.

Върна се в Блу Уотър и се настани в хотела. На следващата сутрин щеше да потегли към Фармингтън и се надяваше, че Бригада Седем от Вашингтон ще прояви разбиране, ако той представи точен и подробен отчет. Но за това беше нужно време. Поне половината нощ, която би могъл да прекара много по-полезно.

От добрите му намерения обаче не излезе нищо.

На стълбите го пресрещна красиво момиче с къдрава черна коса. Хубавицата дръзко поклащаше бедра и Ласитър беше сигурен, че е спечелила на улицата парите за нощуване в луксозния хотел.

Тя се спря пред него и кокетно го изгледа:

– Вие ли сте Ласитър?

Той се усмихна. Името му беше известно в града. Ето че госпожиците вече идваха да разберат лично какво толкова има в него.

– Да, аз съм Ласитър. А ти коя си, хубаво дете?

Красивото ѝ лице стана строго, сякаш го засенчи тъмен облак.

– Аз съм майор Гвен Гордън! – отговори наперено тя. – Доста време те чаках във Фармингтън. Аз съм твоят командир. Ако веднага не тръгнеш с мен, някой от шефовете във Вашингтон непременно ще ти отреже портупея.

Ласитър беше слисан, но бързо се окопоти.

– Ще дойда с теб, само ако се опиташ да ми отрежеш пискюлите – отговори той. – Ако нямаш достатъчно остър нож, аз имам. Но тежко ти, ако не успееш...

Тя го погледна в очите.

– Донесох си нож!

Ласитър се засмя.

– Тогава предлагам веднага да вървим в стаята ти!

Тя увисна на ръката му, сякаш беше наистина момиче от улицата, и двамата тръгнаха нагоре по стълбите. Все пак и Ласитър беше само един мъж.

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Мария Нейкова, превод от английски

Jack Slade
Mustangs, Mörder, Lassiter

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2008

Издание:

Джек Слейд. Мустанги, убийци, Ласитър
Калпазанов, Габрово, 1992
Редактор: Ива Кирова
Художник: Андрей Перчемлиев
Технически редактор: Николинка Хинкова
ISBN 954-8070-27-8

Jack Slade. Mustangs, Mörder, Lassiter
Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse – Freiburg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11925>]